

ELIZABETH CADELL

Întoarcerea la Laguna Albastră

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CRISTINA-VERONICA MANOLI

ALCRIS

Capitolul 1

Laguna era calmă, imensă, incredibil de albastră. Patricia realizează că nu văzuse până atunci albastrul adevărat. Era o culoare atât de intensă, atât de îndestulătoare, încât nu se putea opri s-o privească. Arbori de cocos înconjurau plaja albă. Căsuțe roz și galbene construite clandestin erau înșirate de-a lungul plajei gri-aurii și, în depărtare, la capătul lagunei, unde se zărea un port, îi așteptau un grup de clădiri mai mari, depozite înalte, hoteluri și cupola unui minaret.

Așadar, aceasta era Darvassa, Africa de Est. Lunga călătorie în jurul Africii era pe sfârșite. Era fericită că se decisese să călătorească pe mare, în loc să vină cu avionul; apropierea de coasta tropicală era mult mai dramatică astfel. Măine, va fi acasă. Mâna ei strânse involuntar balustrada vasului și simți că respirația i se oprește. Acasă! Oare cum va fi? Amintiri îndepărtate răsunau în mintea ei ca niște melodii abia auzite. Un bungalou alb, întortocheat, cu acoperișul de stuf și cu verandă mare, plină de flori. Lumină pretutindeni, orbitoare și periculoasă. Atât de periculoasă, încât la amiază trebuia s-o alungi din

casă cu jaluzele venețiene cât mai bine închise. Când erau deschise jaluzelele, fâșii de lumină puternică, aurie pătrundeau printre ele, rănindu-ți ochii. Își aminti parfumurile tari și grele ale tropicelor, râul din junglă după furtuni; acele furtuni înspăimântătoare, cortine compacte de apă, ce umpleau împrejurimile cu un urlet asurzitor. Băieții cântând pe plantațiile de cafea, cu fețele lor strălucitoare de abanos. O femeie cu părul auriu și cu privirea înfricoșată înșfăcând un copil care se juca într-o grădină de trandafiri, în care se furișa amenințător un șarpe – un șarpe inofensiv de grădină, însă momentul de panică a rămas întipărit în memoria fetei.

Imagini vagi traversau ca prin ceață mintea Patriciei în timp ce privea în gol spre chei, care creșteau pe măsură ce imensul vas aluneca tot mai aproape prin apele de culoarea safirului. Era dificil să fie indiferentă față de un loc pe care nu l-a mai văzut de când avea șase ani. În urmă cu paisprezece ani, așadar!

Tatăl ei, aflate dintr-o telegramă, n-o putea întâmpina la Darvassa. Era dezamăgitor, dar se aștepta. Halta Morongo și plantația de cafea a familiei erau la mai bine de cinci sute de mile de orașul-port. Trebuia să plătească pentru transportul cu trenul și nu erau niciodată bani pentru lucruri neesențiale în gospodăria dărăpănată a familiei Hayworth. Acesta era și motivul pentru care, acum paisprezece ani, atunci când tânăra doamnă Hayworth a murit tragic și neașteptat de malarie, mătușa mamei sale s-a oferit s-o adopte pe Patricia, cea mai mică dintre cei patru copii ai familiei Hayworth. Era o ofertă care nu putea fi refuzată prea ușor. Mătușa Judith o ducea mai mult decât bine, locuind într-o zonă rezidențială deosebită din Londra, cu vile micuțe, dar splendide, nu departe de Harrods, și viața alături de mătușa Judith a fost la fel de deosebită ca și zona. Patricia a fost înscrisă la o școală

deosebită, i s-a organizat o petrecere de ieșire în societate la un hotel deosebit, s-a învârtit printre persoane care încă mai respectau fanatic calendarul petrecerilor londoneze, foarte la modă atunci, și chiar a participat la una sau două petreceri regale. Totul era foarte plăcut, mai puțin eforturile mătușii Judith de a o căsători cu mai puțin tânărul Paul Drayton-Duke, care, în anumite perioade ale anului, își părăsea moșia de la țară pentru a sta în casa din oraș, în vecinătatea mătușii Judith.

Apoi, mătușa Judith a murit neașteptat. A ieșit la iveală că își lăsase afacerile în dezordine și cam încurcate și, când au fost puse la punct, Patricia a aflat cu tristețe că i-au rămas puțini bani, trebuia să plătească taxe mari, cheltuieli de înmormântare, acțiuni scăzute, ani de extravaganta nesăbuită. Dacă vindea minunata casă de lângă Harrods, abia reușea să plătească datoriile vechi și să aibă suficienți bani pentru a acoperi călătoria înapoi spre Africa.

Și iată că a ajuns.

Se întoarce și-l văzu pe secundul navei chiar lângă ea.

– Sunteți gata să ne părăsiți, domnișoară Frenton?

– Sunt gata să vă părăsesc, repetă ea.

Era un bărbat amabil și ocrotitor ca un tată. Patricia îi zâmbi cu o umbră de regret adusă în inima ei tânără chiar și de cel mai banal rămas-bun. Mătușa Judith fusese amabilă, în felul acela rece al domnișoarelor bătrâne, tipul guvernantei, dar nu s-a purtat niciodată ca o mamă.

– Te așteaptă ai tăi aici? o întrebă secundul.

Patricia scutură din cap:

– Mă descurc și singură să iau trenul până la Morongo.

– Aha, murmură secundul, nemulțumit. Trenul pleacă abia mâine dis-de-diminează. Va trebui să înnoptezi în Darvassa. Dacă e să mă

întrebi pe mine, ar trebui să stai la Hotelul Empire; este o afacere de familie de modă veche, foarte confortabil. Am stat și eu acolo de câteva ori. Oricum, noroc și călătorie plăcută în continuare!

Își văzu de drum, dar se întoarse după câteva clipe:

– Morongo? repetă el. Mai este un pasager care merge spre halta Morongo. Vânătorul acela profesionist. Am stat la taclale cu el azi-dimineață. O să-l rog să aibă grijă de tine. Îl cheamă Harland Scott. Mă întreb dacă ai avut ocazia să-l cunoști până acum.

– Am dansat cu el de câteva ori, răspunse Patricia cu o voce scăzută, cu răsuflarea tăiată.

– Atunci, e bine. Deja vă cunoașteți, zâmbi secundul și fu chemat de o doamnă în vârstă care avea bilet pentru excursie în nordul ținutului și nu știa cum să ia legătura cu un curier care trebuia să se întâlnească cu ea.

– Restul grupului ajunge la Darvassa cu avionul, începu ea, în timp ce mergea alături de secund.

Patricia privi spre debarcaderile cu macaralele lor și șinele de tren care se iveau în zare, puțin rușinată de modul cum îi bătea inima. Pentru simplul fapt că fusese menționat numele lui Harland Scott! L-a remarcat imediat ce au plecat din Tilbury – un bărbat bine făcut, zvelt și bronzat, care se foia pe punte și prin sălile destinate publicului cu un aer neliniștit, ca un animal închis în cușcă. La fel ca superbul tigru Rajah, pe care-l văzuse în una din ieșirile sale din copilărie la Grădina Zoologică.

El nu i-a vorbit deloc și nici nu părea s-o fi observat, până când vasul a traversat ecuatorul și a avut loc obișnuita petrecere gălăgioasă, cu zeul Neptun aruncându-i în piscină pe cei ce erau la prima lor călătorie. Deoarece Harland și Pat mai traversaseră ecuatorul înainte, au fost

cruțați de toată rușinea cu aruncarea în piscină. Stând unul lângă celălalt, rezemați de bordul navei deasupra piscinei, au râs împreună de amuzanta petrecere de jos. Melodia de final a dansat-o însă cu ea. Apoi, parcă a uitat complet de existența ei, până aproape de Cape Town, când a căutat-o la petrecerea organizată în cinstea pasagerilor care-și vor încheia călătoria în ziua următoare.

Nu a dansat prea bine, iar conversația lui era chiar banală. De fapt, era o diferență majoră față de tinerii sofisticăți și rafinați pe care Pat îi întâlneau la petrecerile din Londra. Părea să nu suporte vorbăria de complezență și nu vorbea decât dacă avea ceva important de spus, ceea ce, de altfel, nu se întâmpla prea des. N-a încercat să afle de unde venea Patricia sau încotro se îndrepta – probabil nici nu-i păsa – însă i-a povestit câteva lucruri despre el; fusese pentru trei săptămâni la Londra și era foarte fericit să plece de acolo. Lăsase să se înțeleagă că a călătorit în interes de afaceri și ea a dedus că avea legătură cu turismul, dar secundul îi spusese că era vânător profesionist. Probabil era vorba despre organizarea și conducerea unui safari, o aventură foarte diferită de plimbarea cu trăsurile închise și sigure prin Parcul Național de lângă Nairobi, care mulțumea majoritatea turiștilor ce vizitau Kenya.

Nu se putea spune că prietenia lor a mers prea departe, și totuși iată că era agitată doar pentru că aflase că și el călătorește spre Morongo ... și i se ceruse să aibă grijă de ea. Avea niște ochi irezistibili, verzi-albaștri. Se pierdea complet în ochii lui scrutători, ciudat de deschiși în comparație cu tenul bronzat. Părul era de asemenea ars de soare, de culoarea porumbului copt.

În agitația de la coborârea de pe navă, când își lua rămas-bun de la noile cunoștințe de pe puntea de clasa întâi a vasului, aruncă o privire fugitivă spre el. Nu părea să se uite spre ea, probabil că și secundul

uitase să-i pomenească despre ea. Se simți ridicol de dezamăgită. Stând în port, neîntâmpinată de nimeni, îi privea pe ceilalți, care erau preluați de prieteni, rude sau ghizi turistici și se simțea mai singură decât se simțise vreodată de-a lungul existenței sale singuraticе.

Iată însă că Harland Scott își făcu dintr-o dată apariția lângă ea:

– Ați reușit să găsiți un hamal? Ați trecut pe la vamă? Secundul mi-a spus că vă îndreptați spre Morongo și cum eu merg în aceeași direcție, mi-a sugerat să vă ajut.

Vorbea rar fără entuziasm, ca și cum toată povestea aceasta îl plictisea.

– Sunteți foarte amabil, dar mă descurc și singură, se simți Patricia nevoită să menționeze. Și am trecut pe la vamă deja.

– Foarte bine, atunci... da-ți-mi să duc eu chestiile alea din mâna dumneavoastră.

Era minunata gentuță cu trusa ei de îngrijire. Fluieră după un hamal care trecea cu un cărucior prin dreptul lor.

– Ia bagajele doamnei și du-le spre intrarea principală! Și pe ale mele, te rog.

– Jumbo, Bwana! consimți bărbatul.

Harland Scott o conduse, ținând-o cu o mână sub cot, prin labirintul de linii de cale ferată, pe lângă schelele oscilante. O fierbințeală palpabilă ca o țesătură o cuprinse de-a lungul spatelui și o chinui așa tot drumul. La capăt, taxiurile stăteau aliniate sub o coloană de palmieri ponosiți. Harland chemă unul și o ajută pe Patricia să urce, după care se așează lângă ea.

– Langston, prietenul nostru comun, mi-a spus că veți înnopta la hotelul Empire. Vă voi lăsa acolo în drumul meu spre clubul pe care-l frecventez de obicei când ajung în Darvassa. Poate vă va face plăcere să

luați cina cu mine mai târziu?

Ea îi mulțumi, cu inima strânsă. Nu mai cunoscuse niciodată un bărbat ca Harland Scott. Avusese totuși de-a face cu mai mulți tineri la petrecerile din Londra; ofițeri sau experți financiari de la Bursă. Mătușa Judith nu i-a permis să se întâlnească singură cu ei, veghindu-și nepoata cu vigilența fetei bătrâne. Societatea aceea permisivă, pe care n-o înțelegea aproape deloc, o amenința pe scumpa ei Patricia. Trebuia ferită cu orice preț de așa-zisele ieșiri ale tinerilor. Era acceptat doar Paul Drayton-Duke. Patricia îl considera respectabil, dar plictisitor, un văduv de vârstă a doua cu doi copii mici, pe care ea nu-i întâlnise niciodată, crescuți la moșia din Wiltshire.

Dar în acele momente, Paul Drayton-Duke era departe de gândurile ei, căci Scott, care era chiar lângă ea, se agita în jurul ei cu o grijă probabil preluată de la secundul navei. Era sigură că toate bagajele i-au fost aduse? Și-a luat pașaportul de la vamă? A sfătuit-o și în legătură cu bacșișul pe care ar trebui să-l ofere angajaților hotelului și i-a atras atenția asupra numeroaselor puncte de interes aflate de-a lungul străzii mărginite de salcâmi pe care mergeau.

Amețită de atâta frumusețe și lumină, Patricia se uită în jurul ei. Salcâmi erau de un verde atât de luminos, cerul de un albastru atât de strălucitor și de-a lungul trotuarelor albe, ghivece cu flori tropicale răsăreau în roz, purpuriu și albastru. Stoluri de papagali zburau cu triluri ascuțite deasupra străzilor aglomerate. Vitrinele magazinelor prezentau o abundență de nimicuri de lux, concepute special pentru a atrage privirile turiștilor. Totul părea atât de vesel și de prosper, africanii în hainele lor pitorești plimbându-se printre europenii cu ținuta lor mult mai sobră.

Hotelul Empire era răcoros și imens, cu un aer luxos mai mult

decât o afacere de familie, așa cum i-l prezentase secundul. Dar, i-a explicat Harland, au efectuat recent o renovare destul de costisitoare pentru a putea concura cu noile și atrăgătoare hoteluri ce răsăriseră odată cu valul de turiști.

Înainte să plece spre club, i-a promis că o va suna pe la șapte și jumătate.

– Te voi duce la Birani's, o anunță, un restaurant indian foarte cunoscut, unul dintre locurile pe care este păcat să le ratezi când treci prin Darvassa.

Doar gândul că se vor întâlni o făcu să plutească până în camera ei. Era o încăpere micuță, dar confortabilă, cu jaluzele venețiene trase pentru a opri razele puternice ale după-amiezii. Se întinse în umbra binevenită, deși era prea entuziasmată pentru a putea adormi, iar inima îi bătea tot mai tare. Era doar însuflețirea cauzată de întreaga călătorie, se asigură; sfârșitul voiajului, impactul puternic al reîntâlnirii cu Africa. A doua zi va fi acasă, alături de familia pe care n-o mai văzuse de paisprezece ani – o soră mai mare și doi frați. A mai păstrat legătura doar cu tatăl ei, care-i scria de Crăciun și la aniversări.

La ora șase se duse spre baia alăturată pentru a face un duș, oferindu-și suficient timp pentru a se pregăti pentru întâlnirea cu Harland Scott, devenind tot mai agitată pe măsură ce căuta prin garderobă ținuta cea mai drăguță, un voal înflorat și o fustă lungă și largă, o bluză cu talia înaltă și cu decolteu îndrăzneț, cu talia accentuată de mici volănașe. Mănecele erau evazate până la cot, evidențiind brațele de fildeș cu forme fine – o ținută pe care sărmana mătușă Judith a privit-o cu suspiciune când Patricia a cumpărat-o. De fapt, pentru a proteja opiniile mătușii Judith, nici n-o purtase până atunci. Mai avea o pelerină scurtă de șifon, împodobită cu mici pene de culoarea piersicii.

Totul dădea impresia de strălucire. Admirându-se în oglinda mare a șifonierului, Patricia se întreabă dacă era într-adevăr la fel de frumoasă cum o înfățișau oglinzile uneori. Era de părere că nu era nimic deosebit cu niciuna din trăsăturile ei, luate separat, atunci când erau analizate fiecare în parte. Păr șaten cu reflexe aurii, ochii albastru-violet sub niște gene spectaculos de lungi, pielea catifelată, gura proaspătă și fragedă ca petelele trandafirului. Studiind aceste elemente, pierdu din vedere adevăratul motiv al frumuseții sale, care era structura deosebită a feței, linia dintre pomeți și maxilar, linia perfectă a nasului și a sprâncenelor. Era ceva din puritatea abstractă a statuțelor grecești în ea, o perfecțiune aproape androgină, calitatea obsedantă a inocenței nestânjenite.

În timp ce își pieptăna părul și așa foarte strălucitor, întrebându-se dacă buzele ei aveau nevoie de mai multă culoare, soneria telefonului o făcu să tresară. Un domn Harland Scott o aștepta în foaier, o anunță o voce de la recepție. Își înșfăcă poșetuța de seară și mantaua și se grăbi să-l întâlnească.

Băură ceea ce se numea "Apus-de-soare" pe balconul hotelului. Află că Birani's, restaurantul unde vor cina, era cam departe de oraș, într-o zonă izolată a țărmului. Strălucirea zilei dispăru brusc în timp ce se pregătea pentru întâlnire, însă o lumină roșiatică încă mai licărea spre apus. Acum, când seara lor împreună începuse, Patricia se simțea mai calmă. Își cercetă pe furiș partenerul și-i plăcu ce vedea; părul des auriu-închis era pieptănat pe spate, obișnuita jachetă albă îi scotea în evidență și mai mult lățimea umerilor; doar cămașa de mătase cu floricele nu se încadra în peisaj. Îi întâlni privirea leneșă gri-albastră, amuzată.

— Ei bine, o provocă el, cum mă descurc? Sunt bun pentru escortă?

Se înroși instantaneu:

– Scuză-mă. Mă uitam insistent?

El zâmbi:

– Să știi că și eu te-am analizat pe furiș.

Ar fi putut adăuga că se întreba cum de cineva atât de tânăr și de atrăgător ca ea poate avea o privire atât de rătăcită și de tristă, dar ceea ce a rostit cu voce tare a fost:

– Sunteți foarte frumoasă, domnișoară Patricia Frenton. Presupun că vi s-a spus acest lucru de nenumărate ori.

Tonul lui era neutru, părea chiar neinteresat.

– Să știți că am primit destule complimente gratuite, însă nu le-am crezut niciodată, încuviință ea. Se spune că frumusețea este în ochii celui care privește. Dacă mă orientez după ce-mi înfățișează oglinda, sunt diferită în funcție de starea de spirit sau de ora la care o privesc. Pot arăta oribil dimineata când mă trezesc.

– Vă cred pe cuvânt, zâmbi Harland. Dar dacă frumusețea are vreo legătură cu starea de spirit, cu siguranță în seara aceasta vă simțiți foarte bine.

– Așa este, oftă Patricia, extaziată.

Ultima rază de lumină dispăru și-și făcu loc noaptea înstelată, iar ei zăboviră asupra băuturilor pe balconul plin de flori, discutând la întâmplare când despre una, când despre alta. În clipele de tăcere, Patricia se întreba dacă nu cumva Harland se plictisise de ea. Imediat, acesta spuse:

– Am rămas foarte surprins când bătrânul Langston, prietenul nostru comun, mi-a spus că și dumneavoastră călătoriți spre Morongo. Credeam că-i cunosc pe toți europenii din zona aceea slab populată. Aveți prieteni acolo?

– Familia mea locuiește acolo, răspunse Patricia.

Harland o privi cu atenție, căutând în mintea lui un răspuns:

– Familia dumneavoastră? Pe nume Frenton?

– Nu, Hayworth, îl corectă Patricia. Acesta este numele familiei mele. Eu mă numesc Frenton deoarece m-a adoptat mătușa mea, Judith Frenton, când eram foarte mică și mi-a schimbat și numele.

Harland o privi uimit, ca și când s-a luminat totul:

– Dumnezeule, deci tu ești acea fată a familiei Hayworth care a plecat să locuiască în Anglia cu mulți ani în urmă.

Tonul lui deveni mai interesat, ca și cum toată plictiseala dispăruse.

– Îmi amintesc de tine, sigur că da. După ce familia mea a preluat plantația Digby-Smith din Duruku, tatăl tău te-a adus cu el când ne-a făcut o vizită. Te numeai Patty pe atunci.

– Eu... venisem să te văd pe tine; ochii violet-albaștri ai Patriciei erau enormi.

– Aveam vreo doisprezece ani, își aminti Harland. Te-am plimbat prin grădină cât au stat de vorbă ai noștri, ca să-ți arăt ouăle de șopârlă de apă pe care vroiam să le las la clocit sub razele soarelui. Îmi amintesc că am dat de belea până la urmă, pentru că te-am scos în soare fără pălăriuță.

Incredibil, dar ochii Patriciei deveniră parcă și mai mari:

– Ah, parcă îmi amintesc, acum! Plimbarea spre Duruku era pentru mine o mare bucurie pentru că mă întorceam de la Nairobi, unde îmi scosese rășnă amigdalele. Mi-a plăcut la nebunie plimbarea în mașina tatălui meu, chiar am văzut pe drum o leoaică și trei pui.

– Deci, ți-ai amintit de mama leoaică, dar nu ți-ai amintit de mine, glumi Harland. Erai o copilă deșirată, cu părul scurt și ciufulit, și câțiva dinți lipsă. Nu-i de mirare că nu te-am recunoscut, șopti el încet.

În privirea lui de oțel se putea citi că era conștient de cât de mult se transformase Patricia.

– Tu ai locuit mereu în Duruku? se interesă ea.

– Am avut o tentativă de a merge la un internat în Anglia, dar l-am urât din toată inima, așa că tatăl meu a fost nevoit să renunțe la orice pretenții academice, m-a adus acasă și m-a învățat tot ce era de știut despre cultivarea cafelei... ceea ce mi s-a părut cam plictisitor. M-am angajat ca ucenic pădurar într-o rezervație naturală și astfel am ajuns să mă ocup de ceea ce fac acum, adică trebuie să conduc turiștii într-un tur al parcurilor naționale și al satelor africane. Din când în când, mai apare și câte un milionar care se vrea sportiv și dorește să organizeze o vânătoare, deși în ziua de azi toată treaba cu vânătoarea este controlată foarte serios de guvern, a cărui principală preocupare este să protejeze viața în sălbăticie, în pericol de dispariție în mare parte. Când totuși aprobă vânătoarea, doar două persoane au permisiunea de a trage pe o anumită zonă și trebuie să fie însoțiți de un vânător profesionist. Aici, intru eu în scenă.

– Ai o viață interesantă, spuse Patricia.

– Așa este, aprobă Harland. Am parte de activități variate, ieșiri în aer liber și am de-a face cu animalele sălbatice ale pădurii. Animalele m-au fascinat dintotdeauna.

– Le vânezi și le omori?

– Doar atunci când trebuie. Ceea ce iubesc cel mai mult este gustul pericolului. Uneori, trebuie să le omorâm pentru a controla numărul lor. Elefanții, de exemplu, pot să ne scape din mână și devin nimicitori. Așa că ne folosim de câte un milionar pasionat de sport pentru a mai micșora numărul lor.

– Faci ca totul să pară atât de echitabil, șovăi Patricia.

– Chiar este echitabil, afirmă Harland. Era uimit de privirea derutată a Patriciei. Îngrijitorii rezervațiilor naturale nu-și permit să fie sentimentali.

– Presupun că așa este, recunosc eu cu tristețe. Dar mi se pare mai bine când își fac meseria lăsându-le să trăiască.

Zâmbi când îi auzi părerea atât de specifică femeilor.

– Și tu? o întrerupse. Este rândul tău să ne prezinți o autobiografie ad-hoc.

– Mă tem că n-am nimic interesant să-ți povestesc, ezită Patricia. Mătușa mea m-a adoptat când aveam șase ani și m-a luat la Londra. Chiar după ce a murit mama mea, nepoata ei.

– Ai fost fericită alături de ea?

Oare și-a imaginat sau chiar avea o voce îngrijorată și o umbră de simpatie în ochi?

– Mătușica a fost foarte bună cu mine, m-a trimis la o școală minunată, m-a plimbat prin Europa în vacanțe, a organizat petreceri în cinstea mea când am mai crescut.

În semn de loialitate, a omis cealaltă față a poveștii, singurătatea casei luxoase, dar de modă veche, sau felul cum o supraveghea în permanență cu vigilență. Ea era conștientă foarte vag că toate acestea o cam țineau pe loc și era puțin cam diferită de celelalte fete de vârsta ei.

– Nu ți-a lipsit familia ta? întrebă Harland.

– Ba da, foarte mult, recunosc Patricia. M-am întrebat de atâtea ori cum arată sora mea sau frații mei. Îmi scriau foarte rar și nu-mi trimiteau niciodată vreo poză. Lisa are douăzeci și doi de ani acum. Oare seamănă măcar puțin cu mine, domnule Scott?

– Nu mi-aș fi dat seama că sunteți surori. Chiar trebuie să te adresezi cu "domnule"?

I-a aruncat această întrebare cu oarecare asprime. Faptul că a pomenit-o pe Lisa parcă îl iritase.

– Până la urmă, continuă el, sunt vecinul tău acum, locuiesc de partea cealaltă a gardului din spatele curții, ceea ce în Kenya înseamnă că plantația Scott este la vreo nouă kilometri de plantația Hayworth. Ambele noastre familii s-ar distra copios dacă ar afla că te adresezi cu "domnule" de fiecare dată când vorbești cu mine. Numele meu e simplu, Scott, sau Harland, dacă preferi.

– Harland, repetă ea încet.

Urmă o ciudată tăcere încărcată de emoție, apoi Harland spuse:

– Mă întreb cum te vei acomoda cu viața de pe plantație, după minunata școală la care ai fost, plimbările în Europa... petrecerile tale din Londra

– Mă duc acasă, îi aminti Patricia și ochii ei priviră în depărtare.

Se gândea la tatăl său și cum trăise atâta timp prin scrisorile pe care i le trimitea acesta; scurte cum erau, fără prea multe vești, îi transmiteau o adiere de dragoste, de apartenență. Bărbatul acela imens care o ridica pe micuța Patricia pe spatele său și o alinta "Patty Nebunatică". Îi cumpăra jucării africane sculptate când se ducea la târg în Nairobi, iar odată i-a adus chiar un pui orfan de gazelă, o micuță ființă aurie, cu ochi negri de catifea plini de tristețe. Cât de mult a iubit gazela aceea! Cât de mult a suferit când aceasta a murit pentru că era prea mică să poată trăi departe de mama ei. Își amintea chiar și acum lacrimile amare și cum a alinat-o tatăl ei.

Scoase un oftat adânc.

– Să mă întorc acasă după un exil de paisprezece ani... nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine.

– Ai grijă să nu însemne prea mult. Lucrurile... oamenii... se

schimbă. Paisprezece ani este o perioadă foarte lungă. S-ar putea ca totul să fie foarte diferit față de ce îți imaginezi acum.

– N-o să fie diferit, spuse ea, foarte sigură. N-o să fie. Acasă este întotdeauna acasă și mi-a lipsit atât de mult! Aș vrea să ajung cât mai repede.

Au luat cina într-un restaurant exotic imens pe malul mării, cu decor oriental, o sală splendidă, lungă, cu boltă arcuită, tavan aurit și mozaicuri fine. Chelneri indieni cu turbane colorate și tunici albe impecabile se plimbau printre mese. Majoritatea oaspeților erau evident turiști; americance cu bijuterii prețioase, ținute foarte moderne și coafuri elaborate, însoțite de parteneri prea plictisitori pentru ele.

– Putem să servim curry și crevete, îi recomandă Harland. Îl gătesc minunat aici, cu unt de cocos și castraveți.

– N-am mai gustat niciodată lapte de cocos, oftă entuziasmată Patricia.

Mai târziu, au dansat într-un club de noapte la marginea portului. Formația era gălăgioasă și plină de viață, dansul un pic prea ritmat pentru ei. S-au plimbat prin noaptea albastră pe o alee albă, mărginită de salcâmi parfumați, în foșnetul palmierilor. Nu și-au vorbit, ca și cum au căzut de acord că rostind vreun cuvânt ar strica magia scenei. Stelele, diamante strălucitoare ale nopții, marea luminată de razele lunii, mărginită de înalții palmieri care se înclinau spre pământ, deși noaptea era senină și marea calmă, iar valuri fosforescente se loveau ușor de țărm. Muzica stridentă din club se auzea acum în depărtare. Erau singuri în noaptea fermecată.

Când el puse o mână în jurul umerilor ei, se apropie de el, într-un impuls necunoscut, ce nu putea fi controlat, ca și mișcarea legănată a palmierilor. Și-a aplecat capul și a sărutat-o ... o atingere suavă la

început, iar buzele ei s-au lipit strâns de ale lui, îmbrățișându-l. Nu se mai gândea la nimic. Nu mai exista pentru ea nimic, în afară de noaptea înstelată și extazul dulce care i-a înfierbântat întregul trup. Nu-și mai putu da seama cât dură îmbrățișarea. Nesigură pe propriile picioare, cu inima bătându-i accelerat, se sprijini pe umărul lui

– Ei bine, zise el pe un ton glumeț, făcând un efort să râdă, a fost un sărut pe cinste, nu-i așa? Un pic mai mult decât mă așteptam.

Îl șocase cu răspunsul ei plin de pasiune? Se șocase chiar și pe ea însăși.

– Îmi cer scuze, murmură ea, îndepărtându-se. E de vină noaptea și căldura tropicală, toată această zi minunată. Probabil că totul este un pic cam mult pentru mine, era de așteptat: Africa!

Ce Dumnezeu i se întâmplase? Nici nu știa că săruturile pot fi așa. Își înfășură în jurul umerilor șalul fin.

– Du-mă înapoi la hotel, te rog!

– Ești sigură ca vrei să te întorci? Nu mai vrei să simți... Africa?

Putea simți amuzamentul în tonul lui. Cu siguranță, se distra pe seama ei. Se simți brusc întristată și ... neputincioasă.

– Te rog, condu-mă la hotel, repetă cu vocea tremurândă. Sunt obosită, nu mă simt în apele mele. Nu mă port de obicei atât de prosteste ... aruncându-mă în brațele partenerului meu. Te rog să mă ierți.

– Bineînțeles, o asigură el. Nu că ar fi ceva în neregulă în legătură cu un sărut sub cerul înstelat. Cu siguranță, nu este prima dată pentru tine.

– Nu mi s-a mai întâmplat niciodată, spuse ea scuturând cu putere din cap. Niciodată în felul acesta.

Își putea da seama că n-o credea, dar nu mai conta. Nu va lăsa acest

lucru s-o afecteze. Cu siguranță, era obișnuit să sărute fete sub clar de lună. Nu că sărutul ei fusese unul oarecare. "Un sărut pe cinste", l-a numit el. Mai mult decât se aștepta. Obrajii ei se înroșiră. Își dorea să nu-l mai întâlnească în viața ei!

Reuși să facă față drumului cu taxiul până la hotel, încercând să încheie seara cu o conversație neutră. Cu siguranță, și el era la fel de fericit să ajungă cât mai repede la hotel. Îi ură noapte bună pe un ton formal, nu uită să-i mulțumească pentru "seara plăcută" și urcă în camera sa, unde se grăbi să se urce în pat. Somnul refuza să-și facă apariția. Cum era posibil ca un singur sărut sub cerul înstelat s-o neliniștească atât de mult? Se gândea la Paul Drayton-Duke și la momentul când a sărutat-o la una din petrecerile elegante din Londra. Era vară și în locul stelelor erau mii de beculețe în copacii din parcul englezesc, când i-a sugerat că ar vrea să se căsătorească, în stilul lui stângaci. A simțit atunci doar repulsie, a ignorat cererea în căsătorie și a refuzat categoric invitația la cină pentru seara următoare. La întoarcerea acasă, în taxi, mătușa Judith, care fusese atentă ca întotdeauna la evenimentele serii, și-a felicitat nepoata pentru modul în care l-a cucerit.

– Mătușă Judith, n-are rost! a izbucnit Patricia. Paul aproape m-a cerut în căsătorie în seara aceasta, dar n-aș putea... niciodată. Mi-ar fi imposibil.

– Dar de ce, Patricia? a întrebat-o mătușa Judith.

– Pentru că nu sunt îndrăgostită de el. Nu-mi face plăcere să mă sărute...

Mătușa Judith a râs atunci, ca și cum deținea toate secretele universului:

– Ei, săruturile... și mișcă mânușile elegante prin aer ca și când

alunga o astfel de idee. Bărbații, declară pe tonul ei de domnișoară bătrână, sunt fără îndoială cam obositori atunci când te curtează, dar Paul îți va fi un soț bun și devotat. Sărutările vor lua sfârșit până la urmă. Întotdeauna se întâmplă așa.

Apoi, a lăsat să se înțeleagă că, după ce toată absurditatea aceea cu săruturile va lua sfârșit, va rămâne cu o poziție socială de invidiat și cu niște cunoștințe influente. Paul nu era doar nepotul unui nobil englez, dar era și incredibil de bogat.

– Ai putea, încheie mătușa Judith, deveni chiar stăpâna domeniului său. Această idee o lăsa pe Patricia nepăsătoare.

– Nu sunt îndrăgostită de el, repetă ea.

Cum ar putea fi? Cum își putea imagina mătușa Judith una ca asta? Un văduv trecut de prima tinerețe, cu doi copii mici. Căsătoria lui fusese scurtă și tragică, a reușit să afle mătușa Judith, iar tânăra lui soție, o franțuzoaică foarte frumoasă, a murit la nașterea celui de-al doilea copil.

Patricia a încercat să înțeleagă pierderea lui Paul, atunci când acesta i-a povestit în amănunt, dar cu atât mai mult nu-și dorea să ia locul soției decedate. Când mă voi căsători, își spuse, o voi face cu cineva care este doar al meu. Nu-mi doresc trecuturi tragice și copii orfani. Deși n-a fost niciodată atât de crudă încât să rostească aceste cuvinte, Paul i-a înțeles cu siguranță gândurile. A dispărut de la toate petrecerile și n-a mai auzit de el de la acea vară fatidică, nici măcar când a murit mătușa Judith. Dumnezeu știe de ce-și bătea capul în acea seară cu această poveste... doar pentru că Harland Scott o supărase atât de tare.

Deodată, se opri. Acea comparație nu-și avea locul; sărutări care n-aveau nimic de-a face cu dragostea... și acel sărut care chiar avea legătură.

Capitolul 2

Toată lumea considera călătoria cu trenul de la Darvassa până la Nairobi monotonă, fierbinte și mizerabilă, dar pentru Patricia acea zi călduroasă în Africa era amețitoare ca un vis. Imensele peisaje ce treceau prin fața ochilor ei o fascinau; se perinda o varietate de flori exotice, ornând copacii cu forme ciudate, câmpii întinse, pe care alergau animale asemănătoare cu niște căprioare speriate de tren; antilopa sud-africană, îi explică Harland, și gnu, o altă specie de antilopă. Văzu și girafe, sărind cu mișcări lente de o grație extraordinară, întinzând gâturile lungi tot mai sus.

– Ca mestecenii dansând în bătaia vântului, spuse Patricia. Vom vedea și lei?

Harland se îndoia de acest lucru. Leii, îi explică el cu regret, au fost adunați și duși în diferite parcuri naționale, pentru a fi protejați.

– Țara aceasta are culoarea leilor, cugetă Pat cu privirea pierdută spre orizont.

Se întoarse spre bărbatul de lângă ea. Și el, zicea ea, are culoarea

leilor, cu niște pantaloni kaki și cămașă maronie, cu pălăria de pădurar, lăsată pe scaunul liber de lângă el. Acea privire verzuie care i-o aruncă avea ceva din vigilența, cruzimea și disprețul unui leu. Ieri, se amuza chiar și ea, era Rajah tigru, astăzi era un leu. Africa îi fura gândirea obiectivă și simțul umorului. Râse cam tare.

– De ce râzi? întrebă Harland.

Un om care era și tigru și leu în același timp. Nu-i putea împărtăși aceste idei, căci s-ar fi făcut de râs în fața lui.

– Nimic, minți ea. Sunt doar fericită că mă duc în sfârșit acasă.

Au zăbovit la masă în vagonul-restaurant și au ajuns după-amiază târziu în Nairobi. Puteau vedea hoteluri mărețe și zgârie-nori moderni, construiți de-a lungul străzilor late – un oraș tropical ultramodern.

– Nu-mi aminteam orașul așa, exclamă Pat.

– Au trecut paisprezece ani. Ți-am spus că lucrurile se schimbă.

Mai aveau de parcurs câteva mile până la halta Morongo. Când au părăsit Nairobi, au trecut pe lângă Parcul Național, o rezervație sălbatică vastă.

– Trebuie neapărat să vii să-l vizitezi cândva, o îndemnă Harland. Spune-i tatălui tău să te aducă.

Ce bine era dacă se oferea el s-o aducă! Aerul care intra pe fereastra deschisă era rece și proaspăt. Erau la peste o mie șase sute de metri deasupra nivelului mării, îi aminti Harland, dar soarele era mai puternic decât în orice perioadă în Anglia, iar cerul licărea într-o nuanță pală de albastru-violet. Au trecut peste o întindere de apă cu stuf pe margini. Păsările flamingo, la auzul trenului, s-au ridicat din adăposturile lor și au zburat peste stuf.

– Mici flori zburătoare roz, spuse Pat.

– Ești o ființă romantică, nu-i așa? fu comentariul lui Harland.

Iar râdea de ea, nu se mai simțea în apele ei și se pierdu cu totul.

Se apropiau de sfârșitul călătoriei lor împreună și, privind peisajul de afară, Patricia recunoscuse anumite zone. Soarele se ascunsese în spatele dealului din depărtare, iar lumina se schimba rapid. Deși era doar cu el în vagon, nu mai era emoționată. Tot ceea ce conta era că se apropia de casă.

Când s-au oprit cu zdruncinături în halta Morongo, întunericul care se lăsase brusc părea palpabil ca o cortină. Încercând să coboare din vagonul înalt, inima Patriciei se opri în loc. Nu era nicio platformă, niciun semn care să indice existența unei gări, doar câteva barăci din tinichea sub un copac care se întindea ca un acoperiș. Un indian cu mustața mare și cu ochii închiși la culoare le ceru biletele. O ceată de băieței africani în haine și berete albe se adunaseră să vadă sosirea trenului. În spatele lor, lângă singurul felinar din zonă, era un mic grup de europeni – întreaga scenă abia se distingea în întuneric.

Uimită, Pat se trezi îmbrățișată de un bărbat înalt într-o jachetă din în bine apretată. Era acasă! Acela era tatăl ei, care o întâmpina emoționat, ținând-o în brațe în timp ce o studia la lumina care se tot întrerupea a felinarului.

– Micuța mea Paddy, ce mare te-ai făcut! Fetița mea s-a întors acasă!

A îmbrățișat-o la pieptul lui imens, spunându-i că Anglia chiar i-a priit.

– Ești mai înaltă decât Lisa, mai bine făcută. Mătușa Judith, Dumnezeu s-o odihnească, a avut grijă de tine.

Pentru câteva clipe, Pat simțea că zboară de fericire, uitând de singurătate. Era protejată în brațele tatălui. Încă mai era fetița lui micuță care se întorcea acasă.

– Fă cunoștință cu mezina familiei, Scott, strigă el mândru spre

grupul din umbră, adunat în jurul lui Harland.

Era destul de greu de distins ceva în jur, întunericul fiind tot mai impenetrabil. Domnul și doamna Scott și un frate deșirat de-al lui Harland au înaintat înspre ei, iar Harland a rămas în spate.

– Când te gândești că Harland al nostru și Pat a ta au călătorit pe același vapor. Ce coincidență, spuse domnul Scott și-i scutură mâna Patriciei cu multă căldură. Bine ai venit acasă în Kenya, draguță!

Domnul Hayworth dădu mâna cu Harland:

– Cam ciudat pentru tine să faci călătoria pe mare. De ce n-ai venit cu avionul?

– Am avut puțin timp liber și m-am gândit că ar fi bine să lenevesc puțin într-o călătorie de lux.

– Și uite așa ai întâlnit-o pe Pat. Foarte bine!

În avalanșa de întrebări și comentarii, s-au îndreptat cu toții spre curtea în care-și lăsaseră mașinile.

Pat simțea că se scufundă în ropotul cuvintelor și hohotele de râs ale domnului Scott. Drumul lung în trenul acela încălzit o cam ametea.

Harland, înainte să urce în mașina familiei, se întoarse spre ea și-i zise:

– Distracție plăcută! Ne mai vedem noi!

Mașina lor dispăru în viteză în noapte, iar Pat se urcă în mașina săracăcioasă lângă tatăl ei. Porniră la drum, farurile luminând în forme ciudate relieful înconjurător. Se întrezăreau copaci răsuciți arși de soare. Aerul ce-i bătea Patriciei chiar în față era din ce în ce mai rece.

– Vom urca cea mai mare parte a drumului, îi aminti tatăl ei. Probabil ai uitat împrejurimile de pe-aici, asta dacă le-ai reținut când erai mică. Bungaloul nostru este la o înălțime de vreo mie două sute de metri. Un loc ideal pentru plantațiile de cafea, dacă n-ar fi curenții

puternici de aer.

Îi vorbi despre numeroasele probleme pe care le-a întâmpinat pe plantație.

– Ne-am descurcat destul de bine până la urmă, încheie el într-o notă de optimism forțat.

Patricia, care mai comenta din când în când, începu să uite de oboseala provocată de mersul cu trenul. N-o interesau problemele plantațiilor de cafea. Oamenii care se ocupau de agricultură aveau obiceiul să se vaite. Nu după mult timp, văzu luminile bungaloului. Nerăbdarea o cuprinse. Puse o mână pe brațul tatălui ei:

– Nu-mi vine să cred că am ajuns în sfârșit aici! Nici nu știi ce a însemnat pentru mine momentul când, după moartea mătușii Judith, mi-ai scris că vrei să mă întorc acasă cât mai repede.

– Unde puteai să te duci, păpușica mea? zise el și-i acoperi mâna cu a lui.

– Vreau să te ajut... Să fac ce pot pentru tine... doar că probabil Lisa face totul deja.

– Lisa a fost minunată, admise domnul John Hayworth, dar acum are de gând să-și ia zborul. Vrea să urmeze o școală de secretare în Nairobi.

– Dar este minunat, înseamnă că am venit exact la timp să-i țin locul. Îi dau șansa să iasă și ea în lume.

Își simți inima plină de fericire. Venise acasă la momentul oportun. Nu doar pentru că tatăl ei o iubea și-și dorea ca ea să se întoarcă acasă, dar chiar avea nevoie de ea și este extraordinar de important ca cineva să aibă nevoie de tine.

– Voi putea face tot felul de lucruri pentru tine, spuse ea nerăbdătoare. Am învățat destule despre îngrijirea unei case la ultima

școală la care am studiat.

Știa să aranjeze florile, să șteargă praful sau să organizeze o cină perfectă. Nici nu-și închipuia cât de departe erau aceste îndeletniciri de viața reală pe o plantație din Kenya.

Tatăl ei tăcu dintr-o dată și, fără s-o avertizeze, opri mașina.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva înainte de a intra, draga mea, spuse pe un ton încordat. Am o surpriză pentru tine; una plăcută, sper. Nu m-am grăbit să te chem acasă pentru că aveam nevoie de tine, ci pentru că aici este locul tău și aici sper că vei fi fericită. Sunt multe lucruri care te vor relaxa, o piscină construită de noi, un teren de tenis. Băieții familiei Scott vin destul de des să joace tenis; avem un teren pe cîste acum.

Cuvintele se stingeau în capul ei și urmă o tăcere încărcată de curiozitate, apoi John Hayworth continuă cu greutate:

– Sunt foarte norocos că am două fete minunate, gata să se dea peste cap pentru mine și să aibă grijă de casă și acum Arline, mama ta vitregă...

– Poftim?

– Mama ta vitregă, Pat. Speram să nu fie un șoc pentru tine faptul că m-am recăsătorit. Până la urmă, au trecut ani buni de când am rămas văduv și Arline este foarte drăguță și iubitoare, la fel de fericită că te întorci acasă ca și mine. Sunt sigur că-ți va plăcea.

– Arline... Patricia era ameuță.

– Arline Delby. Acesta era numele ei până acum două săptămâni, când ne-am căsătorit discret în Nairobi, unde am petrecut și câteva zile. Nu ți-am scris despre asta – oricum erai pe drum. Am considerat că e mai bine să-ți spun când ajungi aici. O cunosc pe Arline de ani buni. Ea și soțul ei aveau o fermă cam la jumătatea drumului de aici până la

Nairobi. Soțul ei a fost ucis de o femelă rinocer gestantă, în timpul unei vânători, acum doi ani. Am vizitat-o, bineînțeles, am făcut tot ce am putut s-o ajut cu tot ce ține de fermă. Prietenia dintre noi a evoluat și iată că acum este soția mea. Este o persoană bună, Pat. Sunt sigur că te vei înțelege cu ea.

Patricia nu zise nimic, încercând să se obișnuiască cât mai repede cu această situație neașteptată. Tatăl ei căsătorit! Arline! O mamă vitregă! Brusc, nu mai simțea bungaloul atât de mult așteptat ca acasă. Parcă avea un nod în gât.

– Sunt atât de ... fericită, tată. Dacă tu ești fericit, sunt și eu fericită, reuși ea să spună.

Se aplecă și-l sărută ușor pe obraz. El îi puse mâna pe genunchi, ușurat.

– Mulțumesc, draga mea. Arline chiar mă face fericit. Sper că te va face fericită și pe tine. Sigur așa va fi. Este atât de deșteaptă, atât de harnică, exact ceea ce familia Hayworth avea nevoie pentru a se pune pe picioare. Deja a făcut bungaloul să arate mai curat și mai ordonat ca oricând.

Patricia a simțit o mare de loialitate față de frumoasa ei mamă, care, prin comparație, nu era la fel de eficientă, și nu mai putu spune nimic.

– Va fi cel mai bun exemplu pentru voi două, încheie John Hayworth fericit și porni mașina zgomotos.

Lacrimi fierbinți se rostogoleau pe fața Patriciei, însă, din fericire, nu se vedeau în întuneric. Toată aroma dulce a reîntoarcerii acasă dispăru; visul ei de a fi de neînlocuit pentru tatăl ei, iubirea lui specială, dispăru. Nu-și dorea să stea și să nu facă nimic pentru el, doar să lenevească și să se simtă bine, în timp ce această Arline dădea ordine peste tot. Și-o imagina agitându-se și poruncindu-le angajaților,

transformând bungaloulărăginit într-o casă ideală, perfectă pentru a fi etalată. Pe măsură ce se apropiau de destinație, tatăl ei conducea cu o nerăbdare copilărească pe ultimele serpentine. Își putea da seama că era nerăbdător să ajungă acasă... la Arline a lui.

– Arline a pregătit o cină festivă special pentru tine, așa că nu trebuie s-o facem să ne aștepte prea mult.

Câteva minute mai târziu, farurile au luminat o poartă larg deschisă. Patricia își amintea vag tufișurile pline de flori mari și roșii în formă de trompetă și, în spatele lor, pajiștea cu vechiul leagăn, încă intact. Văzu apoi bungaloul lung și jos, vopsit în alb, cu un felinar ce strălucea puternic pe verandă. La auzul mașinii, ușa de la intrare se deschise și apărură o femeie înaltă, bine făcută, de o frumusețe de modă veche. Chiar și părul ei roșcat părea aspru, cu onduleurile strânse și mici, rezultatul unui permanent nereușit, bănuia Patricia în timp ce femeia îi făcea semn cu mâna.

– Patricia... ce fericită sunt să te văd, dragă!

– Ea este Arline, anunță fără rost John Hayworth, în timp ce urcau treptele verandei.

Patricia se trezi cuprinsă într-o îmbrățișare puternică, sărutată cu multă căldură. Încercă fără succes să răspundă pe măsură la primirea cordială a mamei vitrege. "Nu trebuie s-o urăsc", își zise.

Camera luminoasă în care intrară era îngrijită și primitoare, un foc ardea în vatra de piatră deoarece acolo, la înălțime, poate fi chiar răcoare după apusul soarelui. O banchetă fusese trasă mai aproape de vatră și, în spatele ei, văzu o fată care stătea în picioare, ezitând. Lisa: Patricia deveni interesată când privirile li se întâlniră. Lisa era slabă și nu prea înaltă. Pe fața ei cu trăsături mici și perfecte soarele tropical își pusese amprenta, dar părul ei lung castaniu avea reflexe blonde, la fel

și ochii de culoare verde-închis, ochi ce o priveau emoționați pe Patricia de sus până jos. Imediat, aceasta observă frumusețea de aur a Patriciei, costumul ei perfect și singura ei bijuterie, o brățară groasă de argint. Pat trebui să se aplece puțin pentru a-și săruta sora. Își zâmbiră timide, ca niște copii.

– Condu-o pe Pat în camera ei, îi sugeră Arline.

Ieșiră pe varandă, apoi spre aripa din dreapta, unde erau situate două dintre dormitoarele bungaloului.

– Trebuie să dormim în aceeași cameră o perioadă, îi explică Lisa. Arline se chinuie să alunge furnicile albe din camera de oaspeți, ceea ce probabil îți amintești și tu că sunt marele nostru blestem. Sper că nu te deranjează – să împarți camera cu mine, vreau să spun.

Patricia, care n-a împărțit camera cu nimeni cât timp a locuit în Londra, spuse că n-o deranjează deloc, dar s-a bucurat în secret să afle că aveau paturi separate. Bagajele ei, care îi fuseseră aduse din mașină, au fost îngrămădite într-un colț, arătând cam impunător. Un cărucior de călătorie elegant și două valize, micuța și eleganta gentuță pentru îngrijire pe care o primise cadou de la mătușa Judith, Crăciunul trecut.

Lisa se uita în timp ce Pat deschise gentuța și căuta șervețelele demachiante și loțiunea tonică.

– Îmi simt pielea lipicioasă după călătoria cu trenul, spuse ea îndreptându-se spre măsuța veche de toaletă.

Lisa rămase fără cuvinte privind-o pe Pat, care se demachia:

– Ești chiar mai frumoasă decât în fotografia aceea mare făcută la studio pe care ne-ai trimis-o, reuși să spună, în sfârșit.

Era o notă de invidie în tonul ei care o șocă pe Patricia.

– Eu n-am avut niciodată ocazia să mă aranjez, continuă Lisa cu o voce neutră. Prinsă aici în sălbăticie, a trebuit să am grijă de băieți și de

tata. N-a fost rău la internatul din Durban, dar de când m-am întors de acolo la frageda vârstă de paisprezece ani, m-am izolat complet la Morongo. Amărăciunea din vocea ei o înfricoșă pe Pat.

– Îmi pare rău, Lisa, șovăi ea. Nu m-am gândit niciodată că te simți izolată aici. Întotdeauna te-am invidiat pentru că erai acasă cu tata și cu băieții, ducând o viață liberă în soarele acesta minunat. Viața mea cu mătușa Judith a fost plină de tăcere, știi tu, complet lipsită de evenimente.

– Dar ai fost la concerte, petreceri, ai întâlnit oameni interesați. Am devorat fiecare scrisoare pe care i-ai trimis-o ei, povestindu-i ce s-a mai întâmplat; acel bal de ieșire în societate pe care mătușa Judith ți l-a organizat... Te-a adorat, ți-a oferit totul. Păcat ca n-a mai avut bani să-ți lase moștenire, încheie Lisa resemnată. Dacă avea, ar fi fost toți ai tăi.

– A fost foarte amabilă cu mine, recunosc Pat, însă întotdeauna mă gândeam la tata, la tine și la băieți, dorindu-mi să fiu lângă voi.

Îi era imposibil să-i explice cât de insuficiente au fost momentele petrecute cu mătușa Judith. O fată bătrână, plină de ea, care nu părea să aibă nevoie de căldura relațiilor dintre oameni. Îi înțelegea afecțiunea tăcută și și-a făcut datoria față de tânăra ei rudă, dar nimic mai mult.

– Nici nu-ți imaginezi cât de fericită sunt să mă întorc acasă, spuse Pat, punând o mână în jurul taliei surorii ei. Lisa rămase împietrită în acea îmbrățișare, apoi se retrase. Sigur nu era suspiciune și dușmănie în ochii ei verzi? Moralul Patriciei scăzu și mai mult.

– Uite că te-ai întors. Mă întreb ce părere ai despre noi. Ți place de Arline?

– Pare... drăguță, murmură Patricia încurcată, luată prin

surprindere de acea întrebare neașteptată.

– Da, este drăguță, într-adevăr, replică Lisa sarcastic, atâta timp cât facem ca ea. Îl joacă pe tata pe degete.

– El este... foarte atașat de ea.

– Ei, este înnebunit după ea. După opinia lui, ea nu greșeste niciodată. Crede că toate demersurile ei pentru restaurarea fermei Hayworth sunt minunate. Uneltește continuu, să știi. Sosirea ta aici are legătură cu ea.

– Sosirea mea aici? De ce?

– Vei vedea tu, râse Lisa. Nu doar dragostea față de tine l-a împins pe tata să te cheme înapoi în Kenya cât mai repede posibil. Ești unul dintre pionii ei – presupun că un pion foarte important.

– Dar m-am întors acasă ... pentru că este casa mea, izbucni Pat, șocată. Pentru că tata își dorește să fiu aici.

– Bineînțeles că tata își dorește să fii aici, Pat. Tata te adoră, dar Arline și-a dorit și mai mult să vii pentru că te poate folosi. Are de câștigat de pe urma frumuseții tale, să zic așa – pentru că tu chiar ești frumoasă, să nu uiți asta. A fost cam șocată când a aflat că mătușa Judith nu ți-a lăsat mai nimic – până atunci Arline te vedea ca moștenitoarea care se întoarce la vechea casuță părintească pentru a pune pe picioare pentru totdeauna minunata ei plantație de cafea. Am avut câteva sezoane cu ghinion și tu urma să fii salvarea noastră. Când mătușa Judith ne-a dezamăgit, Arline s-a gândit la altceva. Urmează să te căsătorești cu un bogătaş, ceea ce va fi în avantajul familiei Hayworth. Un cont bancar imens, de unde tata poate împrumuta bani pe termen lung... chiar foarte lung, Lisa izbucni iarăși într-un râs supărător. Vei vedea, draga mea, are totul pregătit. Îl are chiar și pe viitorul tău soț.

– Lisa, nu poate fi adevărat! vocea lui Pat era joasă și se uita uimită

la fața mică a surorii ei. Cum poți să spui niște lucruri atât de oribile și de dure?

– Pentru că sunt oribilă și dură, presupun. O urăsc pe Arline Delby. Timp de un an am urmărit-o cum îl manevra pe tata, momindu-l... căsătorindu-se cu el. Înainte să vină ea, conduceam eu totul, aveam grijă de tot. Ne-am înțeles bine. Acum, nici nu mă lasă să vorbesc cu angajații. Mă tratează ca pe un copil prost. Nu mai suport. Voi pleca în curând de aici.

– Dar nu pleci prea departe, spuse Pat, descurajată: Lisa, sora pe care aștepta cu nerăbdare s-o reîntâlnească, s-o cunoască mai bine, să-i împărtășească secretele... Tata mi-a spus că vei urma o școală de secretare în Nairobi, dar că ne vei vizita cu siguranță la sfârșitul săptămânii.

– Probabil, dar nu pentru mult timp. Nu voi sta toată viața într-un birou din Nairobi. Am de gând să mă căsătoresc. Nu va fi o căsătorie uimitoare ca a ta, ci una care mă va mulțumi destul de mult, zise ea tresărind la auzul unui clinchet. Masa este gata. Arline nu suportă să întârziem la masă. Aceasta este una din tiraniile ei, la fel și clopoțelul acela. Înainte, când vroiam să chem lumea la masă, ieșeam pe verandă și-i strigam pur și simplu.

Restul familiei era deja la masă când au intrat în sală. Patricia îl salută pe Michael, fratele ei timid și arătos. Avea părul de culoarea nisipului, la fel ca tatăl lui, mulți pistrui și un fel foarte plăcut și direct de a se uita la cei din jur. Timothy, băiatul cel mic, încă mai era la Durban la colegiu, află Pat. A luat loc în scaunul indicat de tatăl ei, chiar lângă el. Când se așează, îi puse o mână peste umăr și o strânse cu dragoste. Încercă să-i răspundă cu un zâmbet, dar era prea dezamăgită și confuză din cauza conversației din dormitor. Arline completează s-o

mărite cu un bărbat bogat pe care pusese ea ochii – pur și simplu n-avea sens. Lisa își imagina lucruri născocite probabil din ura intensă față de mama vitregă. Juncându-se nervos cu mâncarea din farfurie, Pat nu mai spunea nimic. Sosirea ei acasă era atât de diferită față de ceea ce-și imaginase. Arline și tatăl ei își zâmbeau unul celuilalt, într-un acord secret, apoi Lisa cea micuță și acră, cu fața ei palidă.

– Mănâncă, Pat, o îndemnă tatăl ei, lăudând fiecare fel de mâncare pe măsură ce apărea. Chiar i-a trimis un sărut cu mâna lui Arline peste masă, pentru că aceasta ceruse să se prepare porumbul așa cum îi place lui, un gest care cu siguranță l-a pus în dificultate pe Michael și a dezgustat-o pe Lisa. Pat își dorea și ea să nu-și mai afișeze atât fericirea conjugală. O întreabă despre călătorie. Au avut vreme frumoasă venind pe la Cape? Au acostat în diferite porturi? Îi răspunse pe scurt, încercând să se gândească la informații importante care l-ar putea interesa, însă a fost o călătorie lipsită de evenimente.

– Cine credeți că a călătorit din Anglia cu Pat? Harland Scott, răspunse tot el. Lisa scăpă cuțitul și furculița.

– Harland! țipă ea, fața ei micuță devenind rozalie și ochii foarte mari. Harland s-a întors acasă? Vrei să spui că a călătorit pe același vas cu Pat?

– Exact confirmă același John Hayworth, cu aerul unui magician care scoate iepurele din pălărie.

– De ce n-a venit cu avionul? întreabă Lisa.

– A considerat voiajul ca o parte a vacanței sale.

– Trebuia să mă anunțe, spuse Lisa. Dacă știam că vine, m-aș fi dus la Nairobi să-l întâmpin. Oare a presupus că nu mă simt bine și nu puteam să-l aștept? Vine pe aici mâine?

– Sigur ca vine aici mâine, răsă John Hayworth.

– V-ați întâlnit des pe vas? se întoarse Lisa spre Patricia.

Tu cu frumusețea ta, cu hainele tale minunate, cu farmecul tău... spunea privirea ei disperată. Patricia s-a aplecat asupra farfuriei, obrații înroșindu-i-se. Sărutul acela pe plaja din Darvassa – de ce trebuia să și-l amintească atât de viu chiar în acel moment?

– Să-ți spun drept, nici n-aveam idee cine este până spre sfârșitul călătoriei. Nici el nu avea nicio idee, pentru că numele meu este Frenton; nici nu s-a gândit că sunt o membră a familiei Hayworth. Aveam doar șase ani când am plecat de acasă și, în vremurile acelea, familia Scott nici nu exista pentru mine.

– Când ți-ai dat seama? insistă Lisa.

– Secundului navei, care avea o grijă părintească de mine, nu-i plăcea ideea ca eu să călătoresc singură și, știind că Harland merge tot spre Morongo, l-a rugat să aibă grijă de mine.

– Asta era tot! zise Lisa ușurată și sări de la masă. Nu mai pot să mănânc. Mă duc să-l sun pe Harland chiar acum, să-l salut și să-i urez bun venit.

– Lisa și Harland al ei, murmură Arline cu indulgență. Vor fi clopote de cununie în această familie foarte curând, dacă nu mă înșel. Oricum, niciun bărbat pe care-l cunoaștem nu-ți va da pace, zise și-i aruncă Patriciei un zâmbet dulce.

"Vrea să ne mărite și să scape de noi ca să poată ea să dirijeze totul în liniște", își zise, apoi se liniști. Nu trebuie să devină și ea suspicioasă și acră ca Lisa. Poate că Arline vroia să fie amabilă și a spus aceste cuvinte din toată inima. Puteau auzi ecourile conversației telefonice din hol: vocea Lisei foarte caldă, fericită și ademenitoare, izbucnind din când în când în râs.

Patricia trecu peste cină repede, scuzându-se și spunând că are de

despachetat bagajele. Întinsă în pat, Lisa văzu grămezile de haine frumoase, costumașele noi, lenjeria de dantelă, pantofii eleganți cu toc. Geamantanul cu expoziția lui de cosmetice și parfumuri o încântă. Le-a luat pe fiecare, a testat cosmeticele și parfumurile. N-a mai spus nimic răutăcios. Gelozia față de sora ei parcă a dispărut total, probabil pentru că era fericită din cauza lui Harland. Din fericire, nu mai vroia să vorbească despre el, până când se urcă în pat și-i spuse dintr-o dată:

– Nu mi-ai spus ce părere ai despre Harland, Pat. Și-a plăcut, atât cât l-ai cunoscut pe vas? O noapte tropicală înstelată; foșnetul palmierilor pe țărmul liniștit; șoaptele valurilor... și un sărut care i-a făcut inima să-i tresară și a umplut lumea de muzică.

– Da, mi-a plăcut de Harland, puțin cât l-am cunoscut, reuși Pat să rostească. A fost foarte amabil și atent cu mine. Cred că este o persoană... generoasă, adăugă ea.

– Așa este el, căscă Lisa zgomotos și se trânti pe pernă. Acum înțelegi și tu ce am vrut să spun când am zis că poate mă voi căsători curând. Noapte bună, Pat! Sper să dormi bine în prima ta noapte înapoi acasă.

– Noapte bună! spuse Pat.

Stătu în întuneric ore ce i se părură interminabile. Afară, în grădină, broaștele își începură concertul. Zgomotele îndepărtate ale junglei – murmur, scârțaituri, țipetele ciudate ale lincșilor și pisicilor sălbatice, sunetele făcute de maimuțe; se auzi și o hienă, un sunet brutal, ce se simțea în apropiere. Trase pătura peste cap să nu mai audă râsul cinic al aceluia animal. Lisa și Harland... De ce nu? Prieteni și vecini, au crescut împreună... era cel mai natural lucru din lume să se îndrăgostească.

Capitolul 3

Razele de soare se strecurau printre jaluzele când s-a trezit Pat a doua zi. Camera era dezmiardată de o lumină verzuie, culoarea care se vede în adâncul mării. Lisa se trezise și plecase, cămașa ei de noapte era aruncată pe podea și patul era deranjat. Era cam amețită, dar își aminti că viața în Kenya începe dimineța devreme. Trebuia să se trezească la răsăritul soarelui sau chiar mai devreme; răcoarea dimineții era o comoară ce nu putea fi risipită. Nu-i de mirare că Lisa se trezise de atâta timp. Harland probabil deja sosise pe plantație, iar ea era cu el în minunata sălbăticie. Durerea provocată de acel gând o trezi brusc pe Pat, dar ce drept avea să se simtă astfel? Nu era îndrăgostită de Harland, își spusese cu încăpățănare. Nu putea fi! Nu trebuia să fie!

Ridicându-se din pat, căută covorașul de papură și avu grijă să-și ia papucii roz și moi înainte de a pune picioarele jos. Putea oricând să dea peste un șarpe mic sau peste vreo omidă. Își scutură înfiorată rochia de casă, dar nu căzu nicio insectă din materialul de culoarea piersicii. În drum spre baie, trecu pe lângă camera de zi, unde Arline ștergea praful.

Aceasta veni spre ea, ținând în mână fotografia înrămată pe care o ștergea.

– Ai dormit bine, dragă? întrebă ea întinzând un obraz pudrat pentru a fi sărutat de fiica ei vitregă.

– Am dormit foarte bine după ce hienele s-au liniștit, răspunse Pat. Chiar prea bine. Cred că toată lumea s-a trezit de ceva timp.

– John și Michael sunt deja pe plantațiile de cafea. Lisa și-a luat poneiul și a plecat spre Daruku.

Numele acesta îi spunea ceva, iar zâmbetul sugestiv al lui Arline sugera mai mult. Daruku era numele plantației familiei Scott. Arline îi arată o fotografie:

– Este fotografia de studio pe care i-ai trimis-o tatălui tău anul trecut. O ținem într-un loc de cinste, chiar pe polița căminului. E o adevărată poveste la mijloc; una romantică. Ți-o voi spune cândva.

Cu un aer de mister și mulțumire, se întoarse în camera de zi.

– Dacă vrei să faci o baie, avem apă caldă. Tocmai am instalat un cazan electric.

Baia avea podeaua pietruită, la fel ca dormitorul, slab luminată și cu lucrurile familiei Hayworth înșirate peste tot. Cada din email era pătată de rugină în locul unde un robinet stricat picura continuu. Pat încercă să nu se gândească la baia perfectă din casa mătușii Judith cu faianță roz și cu oglinzi asortate, calorifere fierbinți și foarte multe prosoape mari și pufoase. Stând în apa caldă cu uleiuri parfumate aduse din Anglia, se gândi mai bine la ea și la sentimentele ei. Ideea de a fi îndrăgostită de Harland i se părea acum ridicolă – într-un fel, îl amestecase și pe el în emoția și șocul întoarcerii acasă... era prima impresie după voiajul ei spre Africa. "E Africa", i-a spus ea, explicându-i acel sărut pasional și sălbatic. Și chiar era Africa. Nimic mai

mult. Nu avea ce să fie altceva.

În dormitor s-a îmbrăcat în noul ei costum crem cu pantaloni. Îl cumpărase pentru că se numea "costum safari" și i se părea potrivit pentru viața pe înălțimile Kenyei. Harland organizează safari. Respinsese imediat gândul și-și pieptănă părul auriu până căpătă strălucire.

– Micul dejun este gata când ești pregătită, îi spuse Aline. Chiar pe verandă. Noi am mâncat mult mai devreme.

Nu-i păsa dacă era o urmă de reproș în vocea mamei vitrege. Era fericită că mânca singură, obișnuindu-se cu peisajul. Era o zi frumoasă și Morongo arăta cel mai bine după ploi. Grădina bungaloului era mare, pajiștea era de un verde viu, iar florile multicolore. Văzu cu uimire flori de sângele voinicului exact ca în Anglia, și trandafiri, și garioafe. În spatele unor cactuși imenși începea pădurea, banane sălbatice, bambuși, totul era verde-închis, mai puțin un copac foarte mare care se întindea plin de flori roșii, ținând piept verdelui de pretutindeni. Un copac în flăcări, gândi Pat, neștiind că exact aceasta era descrierea perfectă, iar locuitorii îl numeau copacul cu foc.

Și-a băut absentă cafeaua și a mâncat cornuri cu unt și cu miere, simțind acea senzație de melancolie pe care i-o inducea Africa. Parcă era într-un vis ciudat, în care totul este prea frumos și cam amenințător. Ce a vrut Aline să spună că era o poveste romantică în legătură cu fotografia ei? "Are un bărbat pregătit pentru tine", a avertizat-o Lisa, dar era ridicol – vreo cunoștință de-a lor care a văzut fotografia din întâmplare a spus ceva frumos despre ea. Oamenii care trăiau în medii sălbatice făceau din tântar armăsar. Aline se hrănea cu vise cu ochii deschiși. Era adevărat că-și dorea ca ambele fete ale lui John Hayworth să se căsătorească și să scape de ele? Se poate, dar nu era o dorință ieșită din comun. Și ea, și Lisa erau la vârste potrivite pentru căsătorie

și poate că lui Arline îi plăcea să-l aibă pe John doar pentru ea – oricum, încă mai erau, mai mult sau mai puțin, în luna de miere.

Când termină de mâncat, se întrebă dacă ar trebui să strângă masa, dar apăru pe neașteptate un african în vârstă care făcu această muncă. Uitându-se spre fața lui prietenoasă, își aminti brusc:

– Simba, ți-ai ea fericită. Ah, Simba, încă mai ești aici?

I-a strâns mâna în palme, iar ochii lui se umplură de lacrimi – Simba, care însemna "leu", era cel care a avut grijă de ea și s-a jucat cu ea când era mică.

– Tot aici sunt, domnișoară Pat. Unde aș putea fi decât cu scumpa mea Bwana? Multe lucruri s-au schimbat în Kenya, tinerii africani merg la universități, acum sunt deștepți și înțelepți și merg în lumea largă, căutându-și drumul. Pentru mine, Morongo va fi întotdeauna acasă.

– Încă mai ai căsuța aceea cu Hannah?

– Hannah este o soție bună, chiar dacă are aproape șaptezeci de ani. Vii s-o vizitezi și pe ea cândva?

– Da, sigur că da, îi promise Pat și simți că a ajuns într-adevăr acasă.

După ce Simba a luat tava și s-a dus spre bucătărie, Pat a continuat să analizeze grădina. O porțiță se deschidea către un drum prăfuit ce trecea pe lângă pădure. Urmărindu-l, privirea ei ajunsese spre niște dealuri joase pe care era cultivată cafea. Mai departe, pe un deal puțin mai înalt, era o clădire nouă. Pământurile din jur păreau cultivate pe jumătate și se întrezărea și o piscină. Drumul ce ducea spre această clădire fusese amenajat și pietruit. Puțin cam mult, în acest peisaj sălbatic, gândi Pat și merse mai departe spre pădure. Se lăsă furată imediat de verdele-intens. Trunchiuri de copaci gri sau negre răsăreau pretutindeni, dedesubt nenumărate flori purpurii, roz, în formă de trompetă și un tufiș plin de boboci albi și aurii care părea a fi un

portocal. Era un miros puternic de mosc, razele de soare ce înțepau ici și colo verdele din jur păreau lamele unor săbii. Câtă liniște era, fără ciripit de păsări, fără zumzetul insectelor. Totul era puțin cam înfricoșător. Își relua drumul și realizează că nu mai știa unde este. Umbra aceea care se vedea pe o creangă în spatele ei era un leopard ieșit la vânătoare? Începu să fugă, împiedicându-se în rădăcinile copacilor. Se simți ușurată când văzu o siluetă kaki chiar în fața ei.

– Harland! îl strigă ea.

El se întoarse s-o întâmpine, în timp ce ea alerga și-i sări în brațe. O ținu la piept și inima-i bătea puternic.

– Am văzut un leopard. Sunt sigură că era un leopard... și m-am rătăcit.

Râse ușor, fără s-o ia peste picior, dar n-o lăsă să plece, mângâindu-i părul, aproape impersonal.

– Nu putea fi un leopard, o asigură. Ei nu vânează ziua și, oricum, majoritatea lor sunt în parcuri naționale, unde sunt ținuți în Țărcuri pentru siguranță.

N-ar trebui să faci asta, se gândi ea, lăsându-se pe pieptul lui, dar picioarele ei încă mai erau moi din cauza fricii. Dacă s-ar fi rătăcit în pădure și Harland n-o găsea? El mergea pe scurtătură spre hotelul pentru safari, clădirea nouă cu acoperișul roșu, pe care o văzuse mai devreme.

Când vru să scape din îmbrățișarea lui, el se aplecă spre fața ei s-o sărute.

– Nu, Harland, nu! țipă ea, plecând de lângă el.

– Nu? îi zâmbi leneș. Dar a fost foarte plăcut seara trecută, la Darvassa.

– Aceea, spuse ea cu răsuflarea tăiată, a fost o greșală. Dacă ai fi un

gentleman, ai uita de acea întâmplare, pentru că te rog eu.

– Dar nu sunt un gentleman, zâmbi el. Sunt un vânător și mă duc să aranjez o vânătoare pentru un bogătaș cazat la hotelul Dakuru Safari.

– Lisei îi place de tine, îi spuse ea.

– Știi, răspunse el senin. Am văzut-o. Ne-am plimbat puțin călare chiar după micul dejun, și a plecat acasă. Cred că va trebui să te vizitezi la bungalou. Chiar dacă nu sunt leoparzi pe acolo, s-ar putea să fie șerpi, așa că ar fi mai bine să mergi pe drumul principal când ieși la plimbare.

O prinse de cot și o conduse pe cărarea îngustă pe care Pat o ratase.

– Cred că mă descurc și singură acum, spuse ea conștientă de atingerea lui. Nu vreau să te rețin.

– Nu-i nicio problemă, o asigură el. Am destul timp. Nu cred că domniile lor au terminat micul dejun până acum

– Domniile lor? repetă ea. Ai cumva clienți nobili?

– Uneori, dar cei doi pe care-i voi însoți acum nu sunt chiar turiști. Unul dintre ei este un oficial de la Organizația pentru Protejarea Animalelor Sălbatică și face o inspecție a rezervațiilor.

Supărată, își trase mâna de lângă el, însă cărarea era prea îngustă să nu-l simtă aproape. De ce trebuia să se gândească tot timpul la el? Totul se amesteca în capul ei cu acel peisaj minunat, cu frumusețea ciudată a copacilor și a florilor din jurul lor. Când ajunseră în dreptul porții, îi spuse pe tonul acela sigur pe el:

– Voi intra un moment. Sigur îmi va plăcea băutura pe care mi-o va servi Arline. Data viitoare când vrei să te mai plimbi prin pădure, să-mi spui și mie. Voi fi ghidul tău cu cea mai mare plăcere. Dacă vrei, pot să te duc și în parcul de distracții din Duruku mâine, când voi trece pe acolo.

– Mulțumesc, Harland, dar nu este nevoie, zise Pat, gândindu-se că Lisa nu va fi chiar fericită să afle așa ceva, însă nu-i spuse acest lucru. Sunt destul de obosită după călătoria mea și, în plus, totul este atât de confuz. Prefer să mă plimb singură pe aici și, dacă îmi voi dori să vizitez parcurile de distracție, sunt sigură că tata sau Mike mă vor duce.

O privi un moment împietrit, cu maxilarul încordat, apoi spuse cu răceală:

– Stai liniștită. Te-ai făcut bine înțeleasă. Înțeleg și eu o aluzie, mai ales când este trântită direct.

Își simțea obrajii înroșindu-se. A fost cam neîndemânatică... I-a înfuriat și, chiar când căuta niște cuvinte care să mai atenueze situația, el îi spuse:

– Poate că ar fi mai bine să nu intru deloc.

Era însă prea târziu. Lisa, care era pe verandă, deja îl văzuse.

– Vai, Harland, strigă ea surprinsă. Ce Dumnezeu cauți pe aici? Credeam că ești la hotel.

– Sora ta a reușit să se rățăcească prin pădure, spuse el plictisit, și am zis că ar fi mai bine s-o conduc până acasă.

– Dacă tot ești aici, mai bine vii să servești ceva, sugeră Lisa, deloc surprinzător.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Urcând treptele verandei, Harland se aruncă într-un scaun din nuiele, fără să se gândească la clienții importanți care-l așteptau la hotel. Pat se așează pe un scaun din fața lui, în timp ce Lisa se duse să aducă băuturile.

– Eu vreau doar suc de fructe, strigă Pat după ea.

– Aduc suc de fructe pentru toată lumea, confirmă Lisa. Nu bem ceva tare decât seara târziu.

Merse mai departe, fredonând o melodie. Întâlnirea ei de dimineață cu Harland se pare că i-a înveselit toată ziua.

Pe lângă umbra de pe verandă, grădina era plină de lumină și culoare; albinele zumzăiau printre trandafiri. Harland, întins pe spate, o privea pe Pat cu ochii întredeschiși pe fața lui chipeșă nemișcată. "L-am jignit de moarte, se gândi ea. Poate că așa-i mai bine. Cu siguranță, propunerile lui erau doar superficiale, dar Lisa sigur nu le-ar fi aprobat. Nici nu-i pasă de mine și crede că m-am agitat atâta pentru nimic. Atâtea comentarii pentru un sărut sau două..."

Se simți mai bine când veni și Arline la masă, iar Lisa se apropie cu tava plină de băuturi răcoritoare.

– Mă bucur să te văd așa dimineață, îi spuse Arline lui Harland. Credeam că trebuia să te duci spre hotel după plimbarea cu Lisa. Noi speram că vei putea veni cu ea să servești micul dejun.

– Sunteți foarte amabilă, dar nu puteam, răspunse Harland. Chiar trebuie să mă duc la hotel. Ar fi trebuit să fiu deja acolo, dar pe drum am întâlnit-o pe încântătoarea dumneavoastră fiică vitregă fugind de leoparzi în pădure.

– Leoparzi! exclamă Arline, mirată.

– Umbre care semănau cu leoparzii, îi explică Harland și toți izbucniră în râs.

– N-ar trebui să râdă de tine dragă, îi zâmbi Arline. Pădurea poate fi foarte înfricoșătoare dacă nu ești obișnuit cu ea și, chiar dacă nu sunt leoparzi, poți da din întâmplare peste rinoceri sau porci mistreți. Dacă aș fi în locul tău, aș merge pe drumuri mari și pe poteci largi.

– Exact ce am sfătuit-o și eu, confirmă Harland.

Tăcerea aceea plăcută fu distrusă de un claxon puternic, și imediat apăru un băștinaș în uniformă albă pe o motocicletă

supradimensionată. În spatele lui era o cutie transparentă mare, sigur plină cu flori, și pe o etichetă scris cu litere aurii "Hotel Safari". Aduse cu un aer respectuos cutia pe verandă. Arline se ridică încântată s-o ia, ca și cum știa deja despre ce este vorba.

– Domnișoarei Patricia Frendon, citi ea cu voce tare eticheta. Flori pentru Pat. Oare cine îi trimite deja flori?

– Știi foarte bine cine, răspunse Lisa cu impertinență. Pat este singura care va fi surprinsă.

Motocicleta plecă zgomotos, în timp ce Pat se uita mirată spre cutia cu flori pe care Arline i-o așezase în brațe. Nu era doar surprinsă, cu chiar șocată atunci când a ridicat capacul și a citit felicitarea ce însoțea buchetul de crini, orhidee și trandafiri. "Cu dragoste, de la Paul pentru Pat. Draga mea, bine ai venit la Morongo!" Adresa era "Hotel Safari, Duruku." Paul Drayton-Duke era aici, la Morongo... cazăt la hotelul de pe deal! Inima ei tresări de mirare.

Întoarse mecanic felicitarea și citi pe partea cealaltă: "Aceste flori nu pot transmite nici jumătate din fericirea mea de a te revedea, draga mea! Mama ta îți va povesti cât de nerăbdător am fost să sosești. Singurul meu gând acum, este: Când ne putem întâlni? Dau o mică petrecere în seara aceasta la hotel. Vrei să fii invitata mea specială? Deja am invitat-o pe mama ta vitregă și pe tatăl tău, pe fermecătoarea ta soră și pe fratele tău..."

Pat nu mai putu să citească în continuare.

– Paul Drayton-Duke în Morongo, șovăi ea. Nu înțeleg.

Privi disperată spre Harland, ca și cum el era singurul care o putea salva. Privirea lui gri-verzuie era rece și ironică.

– Așadar, cel mai distins client al meu îți este prieten, spuse el. Nu știam.

– Dar nu știam că este în Kenya. Nu l-am mai văzut și nici n-am mai auzit de el de mult timp.

Încerca disperată să se scuze, dar față de cine și pentru ce?

– Tocmai de aceea este și mai romantic, interveni Lisa.

– Ce coincidență, izbucni Arline. Harland era plecat când a sosit nobilul domn, iar tatăl tău a fost rugat de domnul Suliman, managerul hotelului, să-l însoțească. El, adică tatăl tău, și vărul care-l însoțește pe Paul mergeau zilnic să cerceteze zona. Într-o zi, John i-a adus aici să servească ceva și atunci Paul... pot să-i spun Paul, da?... Atunci a văzut portretul tău. A fost foarte mirat, săracul de el. Aș fi vrut să-l fi văzut, îi aruncă Patriciei o privire. Am aflat atunci totul, bineînțeles nu în foarte multe cuvinte, căci este un gentleman. Nu și-a putut ascunde însă sentimentele pentru tine. V-ați petrecut o mare parte din vară împreună, am înțeles...

– Era prieten cu mătușa Judith, spuse Patricia pe același ton defensiv.

– Nu trebuie să te rușinezi, râse Arline. Paul a lăsat să se înțeleagă foarte bine prietenul cui era în realitate și ce mult înseamnă pentru el că vii aici să te alături familiei tale. Era în India, se pare, când a murit mătușa ta, dar plănuia să ia legătura cu tine cât mai repede posibil când se întorcea în Anglia. A trebuit să viziteze Kenya în drum spre casă și... ce să vezi? Intră într-un bungalou complet necunoscut și dă peste fotografia ta. Cred că este cea mai frumoasă poveste!

– Prea înduioșătoare pentru a o exprima în cuvinte, spuse Harland sarcastic. Dacă o mai povestești o dată o să încep să plâng, se ridică el. Mulțumesc pentru băuturi... și pentru poveste.

– Te conduc până la poartă, se oferă Lisa.

Arline, ignorând plecarea lor, se aplecă spre cutia cu flori din

brațele Patriciei.

– Trebuie să le pui în apă, spuse, luând felicitarea și citind-o satisfăcută. Ne-a spus deja despre petrecerea din seara aceasta, dar nu ți-am zis nimic aseară când ai ajuns. Știam că Paul îți va trimite flori și vroiam să fie o surpriză pentru tine.

Căsătoria cu un bărbat bogat, pe care Arline o plănuia pentru ea, se gândi Pat supărată. Se ridică, ținând florile în brațe.

– A fost într-adevăr o surpriză, dar nu una plăcută. Nu l-am mai văzut pe Paul de mult timp, iar ultima dată n-a fost un succes.

– Mi-am dat seama, Arline dădu din cap. Te-a cerut în căsătorie și tu l-ai refuzat...

– Ți-a spus asta? Pat se uită la ea înspăimântată.

– N-a folosit chiar aceste cuvinte, dar a fost ușor să citesc printre rânduri. Este atât de îndrăgostit de tine, bietul om, încât nici n-o poate ascunde. Sper că de data aceasta vei fi mai amabilă cu el. Până la urmă, în situația în care ești... gura lui Arline se închise, lăsând propoziția suspendată.

– Adică, n-am banii mei sau o casă...

Privirile care și le-au aruncat au reprezentat declarații de război. Fața lui Pat s-a albit, iar Arline rânjea hotărâtă.

– Bineînțeles că ai o casă, draga mea, aici, cu tatăl tău și cu mine, dar fiecare fată vrea să aibă casa ei și onorabilul Paul Drayton-Duke îmi imaginez că îți poate oferi una foarte confortabilă.

– Dacă nu te superi, spuse Pat plină de demnitate, prefer să nu discut acest subiect.

Plecă spre camera de zi cu florile în brațe, iar Arline o urmă, spunând că vrea să-i dea o vază și apă, încercând să îndrepte orice remarcă usturătoare. În timp ce aranjau buchetul, atmosfera s-a mai

destins puțin.

– Arată ca un buchet de nuntă! Nu-l suni pe Paul să-i mulțumești pentru ele?

– Am să-l sun mai târziu, murmură Pat cu inima strânsă.

– Probabil vrei să vorbești cu el când nu sunt eu prin preajmă, zâmbi Arline. Chiar înțeleg.

A reușit să aducă din nou discuția în zona care o interesa.

– Și nu uita, când vei vorbi cu Paul, să-i spui ce nerăbdători suntem să participăm la petrecere în această seară. Mi-am făcut părul permanent special pentru această ocazie, zise ea trecându-și mâna prin păr, fericită.

– Ți l-ai făcut la Nairobi? o întrebă Pat nepăsătoare, dar măcar se abăteau de la discuția despre Paul.

– Nu, nu în Nairobi, aici în sat. O indiană se ocupă acum de coafat.

Satul... Pat și-l amintea. O adunătură de barăci și de magazinașe umbrite de un copac imens. Cu siguranță, aveau și un oficiu poștal sau telefon public. S-ar duce acolo să-i telefoneze lui Paul în liniște, dar n-avea idee ce să-i spună.

Capitolul 4

Cât de departe era satul? De ce fel de fise avea nevoie pentru a folosi telefonul? Acestea erau întrebări pe care va trebui să i le adreseze Lisei când o va găsi. Își putea imagina satisfacția Arlinei când va afla ce eforturi făcuse pentru a putea vorbi cu Paul fără a fi auzită.

Abia la prânz s-a ivit șansa ei, când rămase singură cu Lisa câteva clipe în dormitor. Lisa s-a mirat puțin, apoi și-a revenit.

– Vrei să-ți suni prietenul pentru a-i mulțumi pentru florile trimise?

– Nu pot să-l sun de aici, unde-mi suflă Arline chiar în ceafă.

– Nu te condamn, doar te-am avertizat, nu-i așa? Mirele gata pregătit așteptându-te să sosești, întreținut de neobosita noastră Arline... Nu te omori după el, nu-i așa? Nici nu mă mir, nu arată așa bine, dar sunt sigură că este amabil, și să te plimbi prin Londra ca doamna deputat ar fi mult mai bine decât să stai aici cu Arline pe urmele tale.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, zise Pat, căutându-și poșeta în sertar.

– Bine, zise Lisa indiferentă. Știu să-mi văd de treaba mea. Acestea sunt monedele de care ai nevoie pentru telefon și îți pot împrumuta bicicleta mea. Sunt vreo două mile până în oraș.

– Ai și bicicletă și cal? se minună Pat.

Poneiul pe care Lisa îl călărise dimineață fusese împrumutat de la familia Scott.

– Ei primesc uneori câte un cal să aibă grijă de el, îi explică ea, sau ponei dintr-un grajd din Nairobi și trebuie scoși la antrenament. Îi ajut și eu uneori.

Așadar, întâlnirea ei cu Harland de dimineață n-a fost o plimbare romantică, o descoperire pe care Pat o primi ușurată.

După câteva minute, pedala pe un drum plin de praf mărginit de niște tufișuri cu spini. Era cel mai fierbinte moment al zilei și nu se auzea nicio pasăre ciripind. Toată lumea adormise. Ce-i va spune lui Paul? Când lumea trimite flori, ești obligat să le accepți, nu le poți trimite înapoi. Și mai era și acea nenorocită de cină seara, la care toată familia ei era invitată. Nu avea cum să iasă din acea situație. Încă o dată, era uimită de prezența inexplicabilă a lui Paul în acel colț de lume îndepărtat. Îl va evita, îl va face să înțeleagă că intențiile sale erau la fel de nepotrivite ca și până atunci. Întreaga situație o înnebunea. Se simțea într-o capcană și era nervoasă, pedalând disperată.

Era la jumătatea drumului când văzu niște copii venind spre ea, un băiețel micuț și o fetiță și mai mică, care păreau europeni. Pe măsură ce se apropiau de ea, Patricia observă că fetița plângea. Era neobișnuit ca doi copii să se plimbe nesupravegheați pe acel drum izolat.

– Bună ziua! îi salută ea sărind de pe bicicletă. Ați pățit ceva? Pot să vă ajut?

Băiatul, văzu ea, avea vreo șapte ani, era brunet și bine făcut. Se

aplecă respectuos pentru a o saluta și-i răspunse:

– Suntem foarte bine, mulțumim, doar că sora mea este obosită și o dor picioarele.

– Un leu a ieșit din cușcă și m-a mușcat, îi spuse fetița. Era finuță și durdulie, cu bucle blonde. Nu avea mai mult de patru ani, presupuse Pat.

– Nu cred că sunt lei pe drumul acesta, o liniști ea pe copilă.

– Bineînțeles că nu sunt, sublinie și băiatul.

– Azi a fost unul, insistă fetița. L-am văzut. Avea dinți mari, a mârâit la mine și mi-a rupt breteluța de la sanda, începu să plângă, ștergându-și cu palma ochisorii albaștri. Pecky se va supăla pe mine.

– Unde locuiți? îl întrebă Pat pe băiețel.

– La hotelul Safari.

– Mama voastră stă cu voi acolo?

– Pecky are grijă de noi. Este guvernanta noastră.

– Mai bine vă duc eu înapoi la ea, sugeră Pat. Poți să stai pe bicicleta mea, îi zise ea fetiței.

Copila se apropie de ea cu încredere.

– Sunteți foarte amabilă, îi spuse băiatul, când Pat o ridică pe sora lui pe bicicletă.

Treaba ei mai putea aștepta. Avea la dispoziție toată după-amiaza să-i mulțumească lui Paul pentru flori. Spera să nu-l întâlnească la hotel – un gând care o făcu să tresară. Cu siguranță, era în expedițiile lui cu Harland, își zise. Oricum, nu va trebui să se ducă până la hotel. Va fi de-ajuns să-i lase pe copii în grădina din apropiere.

– Cum vă numiți? îi întrebă când porniră la drum.

– Eu mă numesc Peter și pe sora mea o cheamă Christine. Îi spunem Tina, pe scurt.

– Mă dor picioarele, le aminti Tina.

Pat se opri să se uite puțin la el. Glezna durdulie era cam roșie și puțin umflată.

– Cred că ți-ai luxat piciorul puțin, dar se va vindeca în curând, spuse ea, văzând că ochii fetei se măriră de frică. Nu cred că a fost o idee prea bună s-o aduci pe sora ta mai mică așa departe de hotel. Trebuie să vă însoțească un adult. Chiar dacă nu sunt lei, ar putea apărea vreun rinocer sau o hienă.

Fața băiețelului se înroși.

– Am fugit de acasă, spuse Tina în timp ce se uita la Pat cum îi așeza sandaia și-i bandaja piciorul rănit cu o batistă curată. Peter vroia niște creioane colorate pentru cartea lui și le-am cumpărat de la magazinul din sat. Pecky era prea ocupată să ne ducă și am fugit când ea nu era atentă, continuă ea.

– Nu va fi îngrijorată când va observa că ați dispărut?

– Nu știu dacă va fi îngrijorată, răspunse Peter foarte serios, dar cu siguranță va fi foarte nervoasă.

– Ne va încuia în camera întunecată și ne va trimite la culcare nemâncăți, zise Tina începând din nou să plângă.

– Vrei să spui că guvernanta voastră chiar vă închide pe întuneric și nu vă dă mâncare drept pedeapsă? izbucni Pat indignată. Probabil este o guvernantă de modă veche.

– Chiar este, admise Peter oftând resemnat. Este foarte bătrână. Are cel puțin cincizeci de ani, dar e bună, în felul ei. Uneori, mă lasă să mănânc homar și curry când stau până târziu.

"Nu este cea mai potrivită cină pentru un copil de șapte ani", gândi Pat.

– Dacă știți că o veți supăra pe domnișoara Pecky, de ce ați mai

riscat să vă duceți în sat?

– Aveam nevoie de creioane pentru desenul meu. Voi deveni un mare artist când mă fac mare.

– Să nu crezi că nu te înțeleg, spuse Pat, dar, chiar dacă vei deveni un mare artist, nu cred că trebuia s-o cari pe sora ta mai mică după tine în după-amiaza aceasta caniculară.

– Cred că ai dreptate, recunoscui umil Peter. Nu m-am gândit.

Copleșită de supărare, Tina începu să plângă.

– Ela un leu, suspină ea. Ela un leu, unul mare, mare și verde. A ieșit din tufiș și m-a mușcat și m-a făcut să cad peste o piatră.

– Tina, știi că nu-i adevărat, îi spuse Peter cu răbdare. Nu vrea să spună minciuni, dar își imaginează. Are o imaginație bogată și de aceea are și coșmaruri noaptea. Probabil va visa nenorocitul ăsta de leu la noapte și se va trezi țipând. Domnișoara Peck va trebui să se trezească și să vină la ea și eu voi avea probleme pentru că am scos-o afară azi.

– Vai, dragule, îmi pare rău.

Creatura aceasta de Peck părea revoltătoare, exact cum nu trebuia să fie guvernanta unor copii atât de isteți. Ce Dumnezeu căuta aici cu ei, în sălbăticia din Morongo, chiar în acel hotel, refugiul vânătorilor pasionați? Chiar dacă și-a amintit de vânătorii pasionați, Pat n-a putut pune lucrurile cap la cap. După aceea, tot ea se va întreba cum a putut să fie atât de ignorantă.

– Uite că am ajuns, zise ea fericită, când văzu intrarea măreță a hotelului. Credeți că vă veți descurca singuri mai departe?

– Nu, spuse Tina hotărâtă. Tot mă mai doare piciorul. Va trebui să mă duci până la ușă.

– Te rugăm, spuse Peter.

– Te rugăm, repetă Tina automat.

Straturile de flori de o parte și de alta ale aleii erau încântătoare, dar Pat abia le observa, căci privirea ei era fixată pe terasa din fața hotelului. Va trebui să plece înainte să fie văzută de Paul sau de Harland. Observă ușurată că veranda era goală. Apa din piscină strălucea în soarele amiezii. Se auzea o mașină electrică de tăiat iarba ce strica liniștea aceea de aur. Un papagal colorat zbură dintr-un copac plin de flori.

Lăsa bicicleta lângă scări, strălucind în lumina albă și fierbinte. Erau ghivece cu flori de o parte și de alta fiecărei trepte, încântând privirile. O ridică pe Tina de pe bicicletă. Ținând copilul în brațe, aproape de pieptul ei, se întoarse și-l văzu pe bărbatul ce stătea la capătul scărilor, un bărbat imens, cu fața rotundă, zâmbind uimit spre ea.

– Patricia, exclamă el cu vocea aceea tipătoare pe care și-o amintea atât de bine. Patricia mea dragă! Ce minunat, ce neașteptat din partea ta să vii atât de repede să mă vezi. Credeam că trebuie să aștept până seara. Draga mea, nici nu pot să-ți spun ce fericit sunt să te văd.

Se grăbea pe scări în timp ce vorbea, întinzând mâinile ca și cu vroia s-o ia în brațe chiar atunci.

– Văd că deja mi-ai cunoscut copiii.

Pat, încă mai ținând-o pe Tina și folosind-o pe post de scut, privi spre el cu teamă și fascinație. Sigur că n-o va lua în brațe și n-o va săruta.

Tina a fost cea care a salvat situația, aruncându-se plângând în brațele tatălui ei. O luă pe micuță în brațe, cu fața plină de fericire.

– Mi-ai adus-o pe frumoasa mea Pat, îi spuse fetei. Ce frumos din partea ta.

Pat, care ura ca Paul să-i spună așa, își învinse nervii și-i explică acestuia cum a găsit copiii pe drumul dinspre sat.

– Nu aveam idee cine sunt, zise simțindu-se tot mai neputincioasă,

fiind condusă spre hotel.

Holul era măreț și slab luminat, cu draperii venețiene foarte bine închise și cu aerul răcorit de ventilatoare. Pe marmura de jos era o blană superbă de tigru. Mobila era formată din scaune și canapele din nuiiele, mese din sticlă și metal, iar într-un colț, deasupra decorului ultramodern, trona un Buda aurit. Fericită să ia loc după obositorul drum prin soarele amiezii, Pat se așează pe unul din scaunele din nuiiele și observă că era construit să se muleze pe fiecare curbă a trupului.

Paul sună dintr-un clopoțel și un servitor indian îmbrăcat în alb apărură imediat.

– Băuturi, comandă Paul. Cele mai mari și mai răcoroase băuturi pe care le aveți. Ai vrea gin și lămâie? o întrebă pe Pat.

– Doar lămâie, răspunse ea, dorindu-și ca el să fi sugerat ceai, dar ar fi durat mai mult și ea își dorea să scape cât mai repede.

După ce dădu comanda, Paul se așează lângă ea cu Tina în brațe – un ghemotoc fierbinte, lipicios și deloc ușor. Peter veni și el și se așează lângă tatăl lui, sprijinindu-se de umărul lui. Pat își putea da seama că-l iubeau și că el îi iubea pe ei, indiferent de cât de fierbinți și lipicioși erau. Tina deja îi sifonase jacheta din in de un alb-imaculat și ridica piciorul rănit să i-l analizeze. Trebuiră să mai audă povestea cu leul încă o dată, Peter contrazicând-o cu răbdarea unui adult și cu o mare toleranță față de visele cu ochii deschiși ale fetei.

– Uite, dragă, își susținu Paul fiul, dacă te-ar fi mușcat leul, n-ai mai avea picioruș acum. Doar te-ai împiedicat și ai căzut, luxându-ți glezna.

– Da, admise Tina hotărât. Am alunecat pe o piatră. Nu au fost lei.

– N-au fost lei, reluă și Paul și-și zâmbiră înțelegători.

Când apărură indianul îmbrăcat în alb, veni și o doamnă de vârstă greu de apreciat, foarte speriată, cu siguranță domnișoara Peck.

– Copii obraznici! Unde ați umblat? Începu ea înșfăcându-l pe Peter, care se ascunse departe de ea.

– Este în regulă, domnișoară Peck, această domnișoară minunată a fost destul de amabilă și a avut grijă de ei. Domnișoara Frenton... o veche cunoștință de-a mea din Anglia.

Domnișoara Peck se înclină ceremonios.

– M-am lovit la picior, începu Tina.

– Duceți-vă cu domnișoara Peck, micuților, zise Paul ridicându-se în picioare și transferând-o pe Tina în brațele nu prea dornice ale domnișoarei Peck. Și-a luxat un pic piciorul – nu cred că e ceva grav, m-am uitat deja și eu. Doar spal-o și pune-i o compresă cu apă rece. După ce se odihnește un pic, probabil se va simți mai bine.

– O pun la culcare imediat, promise domnișoara Peck.

– Peck este o comoară pentru noi, murmură Paul urmărindu-i pe toți trei cu privirea. Nu-mi fac griji niciodată când sunt copiii cu ea.

Pat se gândi la femeia aspră, cu fața suptă, ale cărei idei despre disciplină erau atât de învechite. Într-o zi, se hotărî ea, își va face curaj, își va lua inima în dinți și-i va spune lui Paul că este persoana cea mai puțin potrivită să-i îngrijească pe acești copii minunați. Să-i încuie pe întuneric și să-i țină flămânzi și acele feluri de mâncare îngrozitoare pe care le oferea copiilor când era în toane bune!

– Ce părere ai despre copiii mei? Întrebă Paul cu zâmbetul lui prietenesc irezistibil.

"Este ca un cățeluș, se gândi Pat, dă din coadă, e fericit, dar e lipsit de sensibilitate."

– Sunt adorabili, spuse ea.

Peter, cu frumusețea moștenită probabil din partea mamei și Tina blondă cu obrajii buclăți, specifici englezilor. Probabil i-a fost foarte

greu mamei lor să-i părăsească. Simți o umbră de tristețe când se gândi la femeia necunoscută care fusese soția lui Paul.

– Draga mea, în cinstea întâlnirii noastre! ridică Paul paharul.

Pat luă o înghițitură din băutura rece ca gheața și o simți ca o piatră în stomac.

– Nici nu știi ce a însemnat pentru mine să intru într-o casă complet necunoscută din Morongo, acum câteva zile, și să dau peste portretul tău pus la loc de cinste.

Ochii lui erau înlăcrimați, iar Patricia își mută privirea pentru a nu-l mai vedea.

– Ai fost foarte amabil să-mi trimiți florile acelea minunate, murmură ea.

– Când mama ta mi-a spus că te așteaptă acasă în câteva zile, explicându-mi și motivele, am simțit că soarta este de partea mea, zise el trăgând scaunul mai aproape și punând mâna pe ea, cu mustața-i stufoasă tremurând. Patricia, draga mea, a sosit momentul să te fac să înțelegi ce însemni pentru mine. Erai prea tânără când ți-am vorbit despre asta cum optsprezece luni, la Londra. De atunci, pot observa că te-ai maturizat destul de mult, dar ai rămas, din câte mi-a spus mama ta vitregă, sinceră și liberă, ceea ce-mi permite și mie să sper.

Se îndepărtă timidă de el. Nu putea observa că o făcea să se simtă prost?

– Îmi pare rău pentru mătușa ta, continuă el. Am aflat vestea de curând, în timpul călătoriei în India și intenționez să te contactez când mă întorceam la Londra. Nu m-am gândit niciodată că nu vei rămâne acolo... sau că te voi găsi eu mai târziu, scutură capul nevenindu-i să creadă ce miracol se întâmplase.

– De ce ai adus și copiii aici? întrebă Pat, căci vroia cu disperare să

schimbe subiectul.

– Nu-i mai văzusem de multă vreme și am considerat că le va prii schimbarea, vremea este minunată și soarele strălucește tot timpul. În plus, îmi era dor de ei. Sunt un om singur, Pat.

Pat își dori să nu fi adăugat acel amănunt de autocompătimire, dar nu era nicio umbră de autocompătimire pe fața lui rotundă îndreptată spre ea. Mâna lui se întoarse peste a ei, atingând-o ușor.

– Am devenit prea serios, prea devreme, nu-i așa? se lăsă pe spate și se întoarse la băutura sa. Avem destul timp pentru ce avem noi de discutat. Tot timpul de pe lume. Între timp, vei veni la petrecerea din seara aceasta?

– Da, mulțumesc, Paul. Îmi va face plăcere, spuse ea, neștiind ce altceva să-i răspundă și se ridică. Acum, trebuie să plec spre Morongo. Mama mea vitregă nu știe unde sunt și probabil va întreba de mine.

Ușile se deschiseră și își făcu apariția Harland, urmat de un bărbat scund cu părul cărunt, care era probabil vărul lui Paul.

– Am stabilit ruta pentru mâine, spuse vărul apropiindu-se de ei, în timp ce Harland o urmărea pe Pat cu o privire rece și ironică.

Patricia vroia să-l întrebe în gura mare pe Paul ce îl face să creadă că este sinceră și liberă, dar el deja o prezenta vărului său.

– Prietena mea foarte dragă, Pat Hayworth... Dragă Patricia, vărul meu, Malcom Delaney...

Pat dădu mâna cu el și se îndreptă spre ușă, murmurând:

– Eu tocmai plecăm...

– Pot să te conduc acasă, spuse Harland urmând-o cu o nerăbdare care o surprinse.

Probabil că vroia să scape de Paul și de vărul lui. Nu putea fi nimic altceva. Când o ajunse din urmă, luând-o de mână, inima ei se opri în

loc și o năvăliră din nou acele emoții puternice care o încercaseră pe plaja din Darvassa. Nici nu auzise, dar nici nu-i mai păsa de ce le spusese Harland celor doi la despărțire.

Ieșiră brusc în lumina aurie a după-amiezii. Clipi des, lipsindu-i răcoarea hotelului, și-și aminti de bicicleta Lisei, pe care o lăsase lângă scări.

– Sunt cu bicicleta, mulțumesc, îi spuse lui Harland, simțind că are un moment de răgaz.

– Are loc în portbagajul mașinii mele, răspunse el imediat, luând bicicleta și așezând-o în spatele mașinii care-l aștepta în parcare.

Nu mai avea altă soluție decât să se urce lângă el în mașină.

– Morongo nu este chiar în drumul tău, simți nevoia să spună.

– Este destul de aproape, îi răspunse nepăsător.

Probabil vroia s-o vadă pe Lisa... Privi cum treceau prin grădina plină cu flori a hotelului. În zare, dealurile erau ca niște panseluțe de catifea. În zonele unde era arat, pământul poros se usca și totul era pustiu în zare, nu se zărea niciun om sau vreo locuință.

– Așadar, n-ai putut sta departe de prietenul tău aristocrat, comentă Harland.

– Tragi concluzii pripite, răspunse Pat cu un aer defensiv, cuvintele lui lovind-o neașteptat.

– N-am fost prea departe, nu-i așa? râse el, aruncându-i o privire cu coada ochiului. În secunda cât ochii lor s-au întâlnit, Pat și-a putut da seama că privirea lui era aprinsă, ca și cum ar fi nervos. Dar din ce cauză?

– Nu trebuie să faci pe timida cu mine! zâmbi el întorcându-și privirea spre drum. Ești o femeie foarte norocoasă. Domnia Sa Paul este un bărbat de treabă. Nu sunt mulți ca el. Ai noroc, să știi. Sau nu

te-ai gândit până acum la asta?

– Da, spuse ea timid. Da, bineînțeles, vroia să spună că era coștientă de cât de deosebit de amabil era Paul.

– Sunt norocos să lucrez cu el, continuă Harland. Am avut o conversație interesantă azi-dimineață și mi-a oferit să mă ocup de o parte din rezervația Viața Sălbatică, pe care o construiește aici. Urmează o conferință la Nairobi și vrea să-l ajut să pregătească o lucrare despre domeniul de activitate pe care o va desfășura la Duruku în următoarele săptămâni... eu voi fi ghidul lui prin pădure.

– Pare foarte interesant, spuse Pat, chinându-se să pară însuflețită. Întâlnirea cu Paul, toată succesiunea de evenimente din această zi neobișnuită o ametiseră. Mă bucur foarte mult pentru tine... mă refer la post. Acest proiect l-a adus pe domnul Drayton-Duke în India?

– Da, așa este, îi răspunse Harland și-i aruncă o privire ciudată. Dar de ce mă întrebi pe mine? Sigur știai dinainte.

– Nu, nu știam. Nu l-am mai văzut și n-am mai auzit de el de mult timp, după cum îți spuneam și dimineață.

– Da, îmi amintesc. Întâlnirea voastră aici este o reuniune romantică. Flori, petreceri și așa mai departe. Vă urez numai bine!

Cum putea să-i explice că nu era o reuniune romantică, cel puțin nu pentru ea? Părea atât de posomorât și de dezinteresat și deja întorceau spre poarta bungaloului, iar Lisa îi văzuse și le făcea cu mâna, așa că renunță. Fața micuță a surorii ei se întunecă atunci când văzu că e și Pat în mașină.

– Nu-mi spune că ai găsit un alt leopard în drum spre sat, spuse pe un ton sarcastic. Mi se pare că Harland lucrează peste program în rolul salvatorului.

– Pat era la hotel la domnul Paul, răspunse Harland ridicând

bicicleta, și, pentru că eram cu mașina, m-am gândit s-o aduc eu acasă.

– Cât de generos din partea ta, spuse Lisa, enervându-l pe Harland, care a refuzat să mai vină să servească o cană cu ceai.

– Acum l-am supărat, oftă Lisa când Harland urcă în mașină fără să-și mai ia la revedere.

– Puteam foarte bine să vin cu bicicleta acasă, spuse Pat, dar n-a ajutat la calmarea spiritelor.

"Harland nu era un însoțitor bun pentru ea?", părea să întrebe privirea aspră a Lisei.

Pat se grăbi să-i povestească peripețiile ei din acea zi, întâlnirea cu cei doi copii, fără să-și dea seama cine erau... cum i-a dus înapoi la hotel, cum a dat nas în nas cu Paul. Interesată, Lisa a uitat de supărare.

– Așadar, te-ai dus exact la el, spuse ea râzând. Se pare că soarta este de partea onorabilului Paul.

Capitolul 5

În noaptea aceea era o lună strălucitoare pe cerul albastru-purpuriu deasupra bambușilor, a palmierilor și junglei misterioase. Umbre groase ca o catifea neagră se întindeau sub copacii mari și deși.

Pat, care stătea în mașina familiei, înghesuită între Lisa și voluminoasa Arline, era cutremurată de frumusețea peisajului. Acoperișul era deschis și aerul nopții, de o răcoare binecuvântată, le sufla în față, făcând-o pe Arline să protesteze în timp ce-și puse o eșarfă pe părul aranjat cu multă grijă. Pat își lăsă pletele să zboare pe spate. Nu se mai sătura de această noapte de vis după canicula din timpul zilei. Ce bine era dacă n-ar fi în drum spre petrecerea lui Paul! Totuși, era ceva ca un magnet ce o fascina și o atrăgea. Harland va veni și el la petrecere, aflase ea de la Lisa, mai devreme. În câteva minute, îl va vedea; acest gând era ca muzică și foc alergând prin venele ei, într-o imensă încântare. Kenya nu-i mai părea un pământ ciudat, ci o simțea foarte apropiată de ea. "Este Africa!" îi strigase ea lui Harland în acea noapte nebună la Darvassa, iar în acea seară era din nou Africa; Africa

și Harland se amestecau, țara ei, locul nașterii ei. În acea seară știa că acolo îi era locul la fel de bine cum știa că locul ei nu era în suburbia din Londra unde locuise cu mătușa Judith.

Tatăl ei și bunicul ei înaintea lui fuseseră pionieri în Kenya. Bătrânul Geoff Hayworth locuise într-un cort cu mult timp înainte de apariția caselor europenilor în zone ca Morongo. Era doar teren plin de tufișuri, iar bunica Hayworth a născut primul fiu într-o zonă sălbatică unde leii răgeau liberi. Fusesse învățată să omoare animalele cu pușca pe care acum o așezau deasupra sobei. Din această linie se trăgea, gândi Pat în timp ce mergeau în noapte. Oare și Harland era nepot al unor pionieri? Harland. De ce fiecare gând al ei trebuia să ajungă tot la el?

Uimită, ca și când tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis, intră în holul de marmură al hotelului, cu gândul încă la înmiresmata junglă luminată de razele lunii. Paul o salută intimidat, cu prea multă căldură, uitându-i pentru o clipă pe ceilalți oaspeți, în timp ce-i ținea ambele mâini, mângâind-o din priviri și spunându-i că ambii copii sunt îndrăgostiți până peste cap de ea.

– Le-am promis că te vei duce sus să le spui noapte bună.

– Mi-ar plăcea.

Nu-l putea certa pe Paul când vorbea despre copiii lui. Erau adorabili și-i era clar că și el îi iubește foarte mult. De fapt, sentimentele față de copii erau principalele lui calități.

– Mă voi duce sus chiar acum. La ce cameră stau?

– Dar, draga mea, sunt câteva persoane pe care aș vrea să ți le prezint...

– Nu voi sta mult, promise ea conștientă de interesul avid al Arlinei.

Oare ce discutau Pat și Paul atât de interesați? Fără îndoială așa

gândea mama ei vitregă și de ce se duce în fugă sus? Sigur a adunat doi cu doi și i-a dat mai mult de patru. Era destul de posibil ca Lisa să-i fi povestit deja despre întâlnirea surorii ei cu cei doi copii și cum i-a dus ea la hotel, fără să-și imagineze că sunt copiii lui Paul – această poveste a satisfăcut, cu siguranță, sufletul romantic al Arlinei.

Camera copiilor de la primul etaj era luminată de o lampă de veghe și doar Peter mai era treaz. Stând drept sub plasa de tântari, întinse mâinile către Pat, iar ea îl îmbrățișă.

– Te așteptam, sperând că nu vei uita să treci pe la noi când ajungi.

– Bineînțeles că n-am uitat.

– M-am gândit la tine toată după-amiaza. Ești atât de frumoasă și de amabilă, nu ca Pecky. Pecky mi-a spus că mă va pedepsi Dumnezeu pentru că am luat-o pe Tina cu mine în magazinul acela murdar și dacă face febră și moare va fi doar vina mea.

– Dragul meu, nu-i adevărat. Dumnezeu nu-i pedepsește pe oameni așa, iar Tina nu va face febră. Domnișoara Peck greșește foarte mult când te sperie așa. Apropo, unde este acum? Întrebă ea trecându-i prin cap să se certe cu femeia aceea stupidă.

– Este în sufragerie, ia cina.

– V-a hrănit cum trebuie în seara aceasta?

– Da, ne-a lăsat să mâncăm ce am vrut noi, dar m-a certat tot timpul. Piciorul Tinei se va vindeca, nu-i așa?

– Sigur că da, dragul meu. S-a lovit puțin. Acum trebuie să te culci.

– O să te văd și mâine? o imploră Peter, în timp ce se strecura în pat, cu ochii lui căprui ca niște oceane de umbră pe fața sa mică, încordată.

– Sigur că da, îi promise Pat cu inima strânsă. Ce putea face? Acești copii îi intraseră la suflet.

Înainte să plece, se opri și pe la patul Tinei. Cearsăfurile erau date la o parte, iar fetița dormea relaxată, genele lungi umbrindu-i obraji roșii. După ce aranjă lenjeria și perdeluțele pentru țâțari, Pat se îndepărtă, nu înainte de a-i face cu mâna și de a-i trimite un sărut lui Peter, care o urmărea cu privirea.

– Măine! îi zise el. Să vii mâine devreme. Nu uita!

Mergând spre lift, Pat se simți înduioșată. N-a mai avut de-a face cu alți copii cât a trăit cu mătușa Judith. Nu știa că o puteau face să se simtă astfel. Trecu de lift și merse pe scări – îi va lua mai mult timp și nu vroia să se alăture celorlalți prea repede.

Peste zece persoane se adunaseră în jurul lor. Aducând-o pe Pat lângă el, Paul începu prezentările, dar majoritatea deja o cunoșteau, pentru că erau fermieri sau cultivatori de cafea. Bineînțeles, ei și-o aminteau mai bine decât își amintea ea de ei.

– Te știi de când erai în leagăn. Te-am legănat pe genunchi, îi zise unul dintre ei cu o voce puternică.

Paul anunță că petrecerea este în onoarea ei.

– Am străbătut tot globul s-o regăsesc chiar aici, zise el de câteva ori, plătându-i ideea.

Putea părea chiar anunțul unei logodne. Arline, care se tot plimba prin spate, era foarte mulțumită, la fel și tatăl ei, observă Pat, părea mândru și fericit.

Când sosi și familia Scott, prezentările lui Paul se dovediră din nou de prisos.

– Din moment ce toată lumea cunoaște pe toată lumea, mai bine mergem spre bar, unde ne așteaptă băuturile, zise Paul.

După ce scăpă de Paul, Pat vorbi însuflețită cu doamna Scott. Harland, care o salută aproape imperceptibil când intră, era absorbit

într-o conversație cu Lisa. Aceasta fusese foarte atentă la aspectul ei din acea seară și arăta foarte bine. Poate că rochia ei din tafta roșie părea puțin cam demodată, dar îi scotea în evidență tenul palid și se machiasse chiar foarte frumos, punându-i în valoare ochii mari. Pat purta aceeași costumație pe care o îmbrăcase în urmă cu două nopți în Darvassa. Oare Harland va remarca?

Observă că locul său fusese stabilit în capul mesei, la dreapta lui Paul, iar locul Arlinei era în stânga lui. Lui John Hayworth i se conferise locul de onoare la capătul opus al mesei – o așezare care sugera importanța familiei Hayworth.

"Ca și cum aș fi într-o capcană", se gândi Pat și se înroși de mânie.

Masa a fost delicioasă, servită cu atenție, dar abia își dădu seama ce mănă. Felurile de mâncare veneau pe rând, iar Paul era o gazdă desăvârșită, conversația plutind plăcut. Nimeni nu observă că Pat era tăcută. Harland și Lisa – încercă să nu se uite înspre ei stând unul lângă celălalt cam la mijlocul mesei. Jacheta albă de seară a lui Harland îi scotea în evidență bronzul și părul său ars de soare. Fața lui era incredibil de rece, doar ochii vii, luminându-se la vreo glumă sau la vreun gând ascuns. Era foarte atent, chiar precaut. Se afla într-un grup de invitați vorbăreți, dar, în același timp, nu era cu ei. Din nou o făcu pe Pat să-l compare cu vreo creatură singuratică și mândră din junglă, urmărind cu atenție dușmanul... sau prada.

Pe fundal, orchestra cânta arii celebre spre deliciul celorlalți care luau cina, care nu erau invitații lui Paul, majoritatea turiști în luna de miere din Europa sau America. Oameni care veneau și se minunau și care nu vor fi niciodată o parte din Africa, la fel ca familiile Scott sau Hayworth.

Mai târziu, dansară pe niște melodii liniștite în sala de dans, Paul cu

Pat în brațe, zâmbind la invitați și la lume în general. "Este atât de sigur de mine!", se gândi Pat. Din fericire, fiind o gazdă perfectă, trebui să danseze și cu alte invitate. Pat, ieșită pe veranda largă, se gândi îngrijorată la micuțul Peter și spera că doarme liniștit. Cu prima ocazie, va vorbi cu Paul despre copii... și despre oribila domnișoară Peck. Să-l sperie pe sensibilul băiețel cu povești despre un Dumnezeu răzbunător – era strigător la cer! "Trebuie să vorbesc cu el și să-l fac să înțeleagă", se gândi Pat ca și cum copiii erau deja responsabilitatea ei.

Se întoarce la auzul unor pași și-l văzu pe Harland lângă ea. Avea o expresie încordată, privind-o cu ochii lui de oțel.

– Mă întrebam dacă îmi poți acorda onoarea de a dansa cu mine.

Se topi deodată. Nu îndrăzni să danseze cu el în văzul tuturor.

– Este prea cald acolo, Harland. Am ieșit să iau o gură de aer.

– Ai văzut noua piscină? Abia au terminat-o. Păcat că nu este genul de petrecere la care o putem folosi.

O luă de mână și se plimbară pe verandă, spre grădina luminată de razele lunii. Apa în piscină era ca abanosul, iar aerul mirosea a crini albi, frumuseți în întunericul grădinii.

– Este minunat, șopti Pat.

– Este Africa! șopti Harland.

Era cuvântul lor secret. Îi simți mâna pe umerii ei. Își ridică buzele spre el pentru a primi sărutul pe care știa că trebuie să-l refuze, dacă vroia să oprească furtuna ce o amenința. Brusc, îl respinse.

– Nu, Harland, nu!

– Lumina lunii este făcută pentru sărutări.

Observă amuzamentul din ochii lui. Doar se juca, își zise, amintindu-și îmbrățișarea pătimașă din Darvassa.

– De ce te împotrivești?

– Tu ești al lui Lisa, răspunse ea.

– Și ce dacă? Și tu ești a lui Drayton-Duke. Poate un mic sărut să distrugă aceste aranjamente?

– Condu-mă în sala de dans, te rog.

– Bineînțeles.

Îi oferi mâna cu o plecăciune ridicolă. Ar fi vrut s-o ignore, dar ceva o avertiză să nu dea prea mare atenție conversației lor neînsemnate. Neînsemnate pentru Harland.

Nu văzură silueta micuță ce se ascundea în umbra verandei – Lisa. Îl urmări pe Harland când acesta ieși din sala de dans și văzu și scena ce s-a desfășurat lângă piscina luminată de razele lunii. În acea lumină difuză nu putu să distingă exact ce s-a întâmplat, îl văzu doar pe Harland cu mâinile pe umerii lui Pat, apropiindu-se de ea. Nu reuși să audă ce spunea Pat, observă doar că vocea ei era emoționată... pasionată... îi cerea ceva. Ce i-ar fi putut cere?

Nici Arline nu fu indiferentă când îi văzu pe Pat și pe Harland venind mână în mână dinspre noaptea magică spre sala de dans. Fața lui Pat trăda mai mult decât ar fi vrut ea. Răvășită, cu ochii mari, merse direct spre Paul și dansă cu capul sprijinit pe umărul lui.

– Te voi vedea și mâine?

– I-am promis lui Peter că voi veni aici de dimineață.

– Bietul Peter, s-a îndrăgostit de tine. Nu ți-ai dat seama? Băieții pot fi foarte romantici cu femeile tinere, să știi. A pictat toată după-amiaza ceva ca să-ți arate ție.

Cumva, se termină totul și era în drum spre casă cu mașina, cu Lisa rânjind în liniște lângă ea și cu Arline un pic prea comunicativă. Totul fusese atât de frumos!

– Paul este atât de îndrăgostit de tine, bietul de el!

De ce îl compătimea și ce era cu chicotitul acela?

– Ești o fată norocoasă, Pat, zise ea, punându-i o mână pe genunchi.

Aceasta nu fusese umilința finală a serii. În intimitatea dormitorului, Lisa lăsa să iasă la iveală toate sentimentele pe care le controlase până atunci.

– Am observat de două ori astăzi și din nou în seara aceasta cum încercai să mi-l furi pe Harland. L-ai făcut să te aducă acasă din pădure, apoi ai reușit să-l convingi să te aducă de la hotel și, ca și cum nu era de-ajuns, l-ai ademenit să iasă din hotel pentru a-l atrage în întuneric. De ce? De ce? Nu-ți ajunge milionarul tău? Prietenul tău din Londra și petrecerile, întâlnirile cu nobili și membri ai familiei regale? Ai spus că nu l-ai văzut prea mult pe vas când ai venit din Anglia, că nici nu știa de tine. Dacă așa este, ai fost destul de deșteaptă să-l faci să afle de existența ta. Când s-a întâmplat asta, în Darvassa? Ce s-a întâmplat între voi la Darvassa? Ați fost cazați la același hotel, nu-i așa?

– Lisa, încetează! strigă ea pentru a opri insinuările ei vulgare.

Așadar, Lisa nu avea încredere în Harland. Pat ar fi dat orice să poată spune că nu s-a întâmplat nimic între ei la Darvassa, dar nu era așa.

– S-a schimbat de când s-a întors din Anglia, continuă Lisa cu ochii plini de durere.

– Îți imaginezi doar, Lisa. Harland nu este deloc interesat de min, ți-am mai spus și înainte și este adevărat. Să știi că n-am stat la același hotel în Darvassa. Harland a stat la clubul lui.

– Ce ați discutat atât de pasional lângă piscină în seara aceasta?

– Despre Africa...

– Africa?

– Este atât de diferită de viața mea în Anglia, cu mătușa Judith. O redescopăr acum, este misterioasă, fascinantă...

– Dacă ai de când să vorbești ca din cărți, mă duc la culcare. Dar nu uita, ia-ți mâinile de pe Harland Scott! Ești destul de frumoasă să faci orice bărbat să te remarce și tu știi asta, dar păstrează-ți grațiile pentru Paul, pe viitor. Sper că vei fi deja logodită cu el când voi pleca spre Nairobi, săptămâna viitoare. Chiar dacă ești sau nu îndrăgostită de el, toată lumea poate observa încotro se îndreaptă toată povestea.

– Te-ai înscris la colegiu?

– Am trimis cererea, dar nu cunosc prea multe persoane acolo. Probabil că Harland va merge cu mine la Nairobi peste o zi sau două pentru că are și el treabă. Va sta acolo destul de mult și nu voi fi singură. Va ajuta la pregătirea conferinței despre viața în sălbăticie și nu vom fi deloc despărțiți. Bineînțeles, voi veni acasă la sfârșit de săptămână.

– Este minunat!

– Scuză-mă că am sărit la tine așa, dar eram foarte nervoasă când am văzut cum l-ai monopolizat pe Harland de atâtea ori. Sunt sigură că n-ai fost rău intenționată, dar ai grijă în continuare. Nu-ți dai seama cât ești de atrăgătoare... sau poate știi. Îți voi fi recunoscătoare dacă te mulțumești cu onorabilul tău mustăcios și nu vei pune mâna pe Harland. Nu uita că aceea este treaba mea și așa vreau să rămână.

Nimeni nu se îndoia de acest lucru. Pat era revoltată că Lisa îl făcuse pe Paul "mustăcios". Și ce dacă era mustăcios? Chiar dacă ar fi fost acoperit din cap până-n picioare cu o mustață imensă, nu era treaba ei. Oricum, nimic pe lumea asta n-o va convinge să se mărite cu Paul. Cu această decizie în minte, adormi liniștită.

Dimineata următoare lenevi în pat mult după ce Lisa plecă. Trebuia să se obișnuiască și ea că viața începe devreme în Kenya, își spuse, în timp ce primele raze de soare străpungeau jaluzelele. Chiar și Paul...

sau Harland, s-au trezit deja. Paul îi spusese aseară să nu vină prea devreme la hotel pentru că el, Harland și vărul lui vor merge la safari la prima oră a dimineții.

– Animalele de care sunt cel mai interesat se hrănesc foarte devreme, îi explică el, și poate prindem și lei la oaza de apă unde se adapă.

Nu i-a mai amintit că scopul vizitei ei era să-i țină de urât lui Peter, dar avea de gând să-i vorbească despre copii.

O putea auzi pe Arline trebăluind prin bungalou, cântând și trântind uși, probabil intenționat se gândi Pat. "Vrea să mă trezesc și eu devreme, ca restul familiei, ca să strângă micul dejun mai devreme."

Mâncarea o aștepta pe masă puțin mai târziu când a ieșit din cameră, după o baie, purtând salopeta preferată de in și o cămașă.

– Scuze că am întârziat.

– Nu-i nicio problemă, draga mea, m-am gândit că ești cam obosită după emoțiile de aseară. Ai fost un adevărat succes și Paul era atât de mândru de tine! Ești o fată foarte norocoasă.

– Nu știi la ce te referi, spuse Pat punându-și o cană cu cafea.

– Bineînțeles că știi și nu este nevoie să fii timidă în legătură cu asta, răspunse Arline punându-și coatele pe masă și cercetându-și fiica vitregă insistent. Știi foarte bine că Paul dorește să vă căsătoriți.

– Nu m-a cerut încă.

– Te va cere. A dovedit-o prin tot ce a spus și a făcut aseară.

– Tot ce a spus și a făcut aseară m-a pus într-o situație delicată.

Nicio situație din lume n-o va face să se mărite cu Paul, cu acest om pe care nu-l iubește. Poate câteva clipe în nebunia de ieri s-a gândit că sentimentele ei profunde și neașteptate față de copii vor face mariajul cu el posibil, dar seara, când stătea alături de Harland lângă piscină,

s-a convins că acea căsătorie era imposibilă. În adâncul inimii ei, încă mai licărea ideea că ea și Harland erau făcuți unul pentru celălalt și împreună erau o parte din Africa. Era o nebunie, bineînțeles, dar nu avea ce să facă. Deși știa, gândind rațional, că Harland nu era interesat în mod serios de ea, că era, mai mult sau mai puțin, legat de Lisa, nu-și putea nega dorința și nu se putea abate de la ea.

– Nu sunt îndrăgostită de Paul, repetă ea, întrebându-se de câte ori va trebui să mai spună lucrul acesta.

– Dragoste, râse Arline, la fel cum făcuse și mătușa Judith. Nu crezi că este timpul să nu mai gândești ca o școlăriță romantică? Dragostea crește odată cu mariajul, între timp, nu înțeleg cum de nu te-ai atașat de Paul. Este atât de amabil!

– Dar m-am atașat de el.

– Foarte bine, atunci! Și, pentru numele lui Dumnezeu, n-ai de gând să mai servești și altceva în afară de cafeaua aia?

– Nu mi-e foame, recunosc Pat, dorindu-și să scape cât mai repede de ea. Oare Lisa este plecată cu bicicleta?

– Deci te duci la hotel, întrebă Arline triumfătoare.

– Le-am promis copiilor că mă duc.

– Niște copii atât de adorabili!

– I-ai văzut deja?

– Nu, dar sunt sigură că sunt adorabili. Orice copil de-al lui Paul ar fi adorabil, răspunse Arline, luată prin surprindere.

Acest final de conversație o lăsă pe Pat cu sentimentul că, până la urmă, Arline nu este chiar întotdeauna câștigătoare.

Abia peste o oră era gata să plece spre hotel, dar Lisa era în sat cu bicicleta.

– Ai putea să-l suni pe Paul, îi sugeră Arline. Ar fi extrem de fericit

să-ți trimită mașina și șoferul. Este o mașină superbă, închiriată cu tot cu șofer de la o firmă din Nairobi care se ocupă de turiștii înstăriți.

Nu avea rost să sune, deoarece Paul era la vânatoare până la amiază.

– Atunci de ce te grăbești?

– Copiii. Ți-am spus că le-am promis că mă voi duce la ei. Probabil voi pleca de la hotel și mă voi întoarce cu mult înainte ca Paul să termine vânatoarea.

– Ești o fată foarte dificilă, Pat, murmură Arline, întunecându-se la față, spre satisfacția lui Pat.

Pat o așteptă cu răbdare pe Lisa și, când ajunse în sfârșit la hotel, află că cei doi copii și domnișoara Peck plecaseră la plimbare.

– Au luat mașina și s-au dus spre Morombo, unde este spitalul Mission, îi explică un angajat. Fetița s-a lovit la picior și are nevoie de îngrijiri.

– Dar era doar o vânătaie, chiar eu am bandajat-o. Sunt sigură că nu era nevoie să meargă la spital.

– Să știi, domnișoară, că sunt de aceeași părere. Fetița alerga fericită în grădina de dimineață, dar guvernanta probabil își face griji și vrea să ceară părerea unui medic.

Probabil, se gândi Pat, vrea să-l sperie pe Peter. Dacă așa stăteau lucrurile, femeia era chiar sadică. Abia aștepta să discute cu Paul despre asta și să-i deschidă ochii pentru a observa ce scorpie are grijă de copiii lui.

Calmându-se, se așeză pe verandă urmărind oaspeții hotelului cum se distrau la piscină. Era o scenă atât de veselă și fără griji, sub soarele puternic, flori și zâmbete. Apa părea foarte răcoritoare și atrăgătoare – la fel și costumele de baie ale femeilor și mesele ce se zăreau sub umbrelutele colorate pline de răcoritoare cu gheață. Pat se

gândi că, dacă se căsătorește cu Paul, toate acestea vor putea fi parte din viața ei, plină de lux și confort. În comparație, bungaloul din Morongo era foarte ponosit și dărăpănat. Oricum, nici nu putea locui acolo prea mult timp. Acest gând o lovi cu o forță teribilă. Nedorită de Arline, neavând încotro să-și îndrepte energia, tinerețea, viața... nevoită să urmărească de la distanță relația lui Harland și a Lisei... Nu putea suporta așa ceva, dar nici nu putea scăpa căsătorindu-se cu Paul. Ce putea face? Unde se putea duce? Un gând care o înfioră, înfricoșătoarea singurătate.

Apoi, văzu mașina impunătoare apropiindu-se și pe Peter alergând dinspre ea. Fețișoara lui palidă și speriată se luminează când o văzu. Se aruncă în brațele ei și izbucni în lacrimi.

– Tina a trebuit să meargă la doctor pentru că s-a lovit din cauza mea.

– Gata, gata, Peter! îi zise domnișoara Peck. Nu te mai plânge atât! Știi că ai fost foarte obraznic când ai luat-o pe Tina cu tine în sat, fără știrea mea. Doctorul mi-a dat un unguent care-i va vindeca piciorul.

Nu era niciun bandaj sau pansament, se gândi Pat văzând-o pe Tina cum aleargă pe verandă fără niciun semn de disconfort.

– O asistentă medicală mi-a dat dulciuri, spuse ea mândră, iar un doctor mi-a zis că voi mai trăi.

Un nor de fum apăru și, odată cu el, o mașină opri chiar lângă scări. Din ea coborâră Paul, vărul lui și Harland. Pat, cu Peter în brațe, fu nevoită să îndure salutul entuziast al lui Paul, gestul indiferent al vărului său și privirea rece a lui Harland. Rezultatul vizitei la spital îi fu povestit de domnișoara Peck, întreruptă de completările Tinei și de lacrimile lui Peter.

Era fericit că totul era în regulă cu piciorul fetei.

– Nici nu credeam că a pățit ceva, dar ați procedat corect asigurându-vă, îi spuse el domnișoarei Peck. Acum, Peter, adună-te și nu mai smiorcăi. Poartă-te, dacă poți, ca un bărbat și du-te cu domnișoara Peck să te speli pe mâini și pe față înainte de masă.

Pat era îngrozită. Cum putea să-i vorbească așa unui băiat speriat? Îl lăsa cu greu să plece și-l urmări cum se îndreaptă spre camera lui.

– Paul, începu ea, trebuie să vorbim despre domnișoara Peck. Nu cred că știi cum se poartă cu copiii. Vizita la doctor din această dimineață... chiar nu era necesară... cum l-a torturat pe Peter spunându-i că Tina va face febră pentru că a dus-o la magazinul din sat. Este un copil foarte sensibil...

– Este foarte drăguț din partea ta să te preocupi de copiii mei, dragă, dar cred că ești puțin nedreaptă cu domnișoara Peck; este într-adevăr bătrână și de modă veche, dar are un suflet minunat. Oricum, făcu el un gest când Harland se apropie, nu putem discuta despre asta acum. Trebuie să vorbim neapărat despre atâtea lucruri. Vom merge undeva împreună cu prima ocazie, poate mâine. Te voi duce la Nairobi mâine, pentru prânz.

– Scuzați-mă, domnule, interveni Harland pe un ton respectuos. Mă întrebam dacă mai aveți alte instrucțiuni pentru mai târziu.

– Bineînțeles, Scott, ești nerăbdător să te duci acasă să mănânci. Ai putea să treci pe la oaza de apă diseară când este ora adăpatului?

– Este o idee foarte bună. Am putea să mergem spre Ruanda pe la ora cinci.

Era ciudat să-l vadă pe arogantul Harland adoptând această atitudine umilă. Nu era nimic servil în el, ci doar respectul unui tânăr față de cineva mai în vârstă. Doar pentru o secundă, privirea lui alunecă spre Pat, care stătea lângă Paul. Ea îi observă licărirea din ochi, dar nu

putea citi ce era dincolo de ea. Mânie, dispreț? A înțeles doar că era conștient de prezența ei, apoi își reluă aceeași răceală și se întoarse spre Pat.

– Ați vrea și dumneavoastră să veniți cu noi să admirați frumusețea animalelor noastre? Va fi loc pentru toți patru, nu-i așa?

– Sigur că da, răspunse Paul și Harland privi din nou triumfător spre ea.

– Atunci așa rămâne, spuse Paul ca și când Pat acceptase deja invitația.

Adevărul era că și ea își dorea să meargă în acea călătorie în mijlocul pădurii, cu Harland în rolul ghidului. Va avea ocazia să-l vadă în rolul de vânător, fără să omoare animale, doar să observe. În spatele lor va fi amurgul, iar în jur minunatele creaturi ieșind din tufișuri pentru a se adăpa de seară...

Pat lăsa evenimentele să-și urmeze cursul, Paul aranjându-i programul. Va lua masa cu el și cu vărul lui, se vor odihni după aceea puțin, apoi se va juca în grădină cu cei doi copii, iar la ora cinci, după ce vor bea un ceai, se vor îndrepta spre Ruanda.

Capitolul 6

Orele trecură imediat, iar Pat se lăsă în voia lor, fără a se gândi la nimic. Prânzul în eleganta și răcoroasa sală de mese a fost minunat. Era plăcut să-i privească pe ceilalți oaspeți cum se distrau la piscină. Paul a fost atent cu ea, dar nu agasant și n-a făcut-o deloc să se simtă prost. Îi plăcu și de vărul lui, un bărbat tăcut, cu câțiva ani mai în vârstă decât Paul. Află de la el că-și va termina a doua zi excursia și va lua avionul spre Londra.

– Putem să te conducem la aeroport. Oricum, eu și Pat vom merge mâine să luăm prânzul și mai avem și alte treburi în Nairobi.

Acel "și altele" avea un sens cam amenințător.

– Avem multe de discutat, continuă el, dar Pat nu-și dădu seama la ce se referă și nici nu-și bătu capul cu asta.

După prânz, toate fotoliile confortabile de pe verandă se umplură de oameni somnoroși, întinși la soare. Paul, chiar lângă Pat, adormi profund, fără a se rușina de ea, și chiar sforăi din când în când, cu mâinie pe burta puțin cam mare.

Mai târziu, apărură și copiii, odihniți după somnul de prânz, și urmă o oră de distracție la piscină, Paul reușind să facă rost de un costum de baie pentru Pat de la managerul hotelului. Peter păru să fi uitat de supărare și nimeni n-a mai adus vorba despre piciorul Tinei. Domnișoara Peck stătea pe margine, cu o pălărie de soare imensă, împletind de zor și văzându-și de treabă. Nu era nici timpul, nici locul să discute despre defectele ei cu Paul, care sărea de la trambulină spre adâncurile piscinei.

Pat se uscă și se îmbracă pentru ceai în camera copiilor, apoi apărură Harland cu mașina pentru safari, să-i ia la plimbare. Pat stătea între el și Paul, mergând pe drumul denivelat. Domnul Delaney se decisese în ultimul moment să renunțe la plimbare, deoarece avea de făcut bagajele și de scris câteva scrisori.

Drumul deveni o cărare prăfuită și imediat intrară în pădure. Maimuțe și papagali făceau gălăgie pretutindeni. Erau orhidee, banane și flori cu mirosul dulce, la fel ca salcâmul galben. Cărarea se îngustă, până dispăru cu totul. Văzură în fața lor o platformă construită într-un cedru imens, mărginit de bambuși. Puteau să urce cu ajutorul unei scări din frânghie, ceea ce nu era prea ușor, dar Harland era acolo să-i ajute. După ce urcară toți în culcușul din copac, văzură o mlaștină în mijlocul unui luminiș. Pat dori să întrebe ceva, dar fusese sfătuită să nu vorbească pentru a nu speria creaturile pădurii ce vor veni să bea apă.

Prima dată își făcu apariția o familie de lei. Mândri, chiar disprețuitori, se apropiară de apă, masculul cu coama lui aurie, apoi femela deosebit de elegantă și trei pui adorabili care se jucau între ei înainte de a începe serios să bea. Nicio altă creatură nu se apropie până nu terminară ei de băut, apoi veni un grup de girafe, animale ce se mișcau cu grația unor balerine. După ele, parcă respectând niște reguli

misterioase, veniră zebrele, apoi hienele, antilopele africane, care băură grăbite, mereu atente la eventualele pericole din jur.

Fascinată de parada animalelor, Pat aproape uită de bărbații din jurul ei, Paul care venise pregătit cu o cameră de filmat și Harland cu o pușcă de vânătoare, un element necesar în orice expediție, îi explică el când Pat întrebă de ce a luat-o. Mașina era lăsată mai departe și aveau nevoie de apărare pe drumul periculos până la ea, realizează și Pat. înfricoșată. O leoaică și puii ei, un leopard, o femelă rinocer... își aminti ea și stătu cât mai aproape de Harland.

Mergând spre mașină, observă că acesta era încordat și tresărea la fiecare mișcare din tufișuri, dar era doar o maimuță care se cățara pe o creangă, țipând spre ei nervoasă. Paul o întrebă dacă se va întoarce la hotel să ia cina cu el, iar ea îi răspunse că este obosită și că trebuie să se întoarcă la familia ei. El îi aminti că-i sunase să le spună că este în siguranță cu el, dar Pat nu se lăsă convinsă și Harland o conduse acasă, așa cum spera și ea în secret.

– Te voi suna mâine dimineață pe la nouă, îi aminti Paul.

– Ne ducem la Nairobi, îi explică Pat lui Harland, în drum spre casă.

– Să-ți alegi un inel de logodnă, cu siguranță.

– Ai o imaginație bogată, zise ea, supărată că iar trage concluzii pripite.

– Nu este imaginație, doar o deducere.

Erau departe, în pădure, mergând pe un teren întins când, deodată, apărură din nou luna aurie de deasupra dealurilor îndepărtate.

– Să știi că nu sunt singurul care face deducții în legătură cu desfășurarea evenimentelor. Mama ta vitregă este încântată, mi-a spus acest lucru azi, când am luat masa cu ei la Morongo. Ești ca o plantă de seră, crescută în lux de către mătușa ta, nepotrivită pentru viața grea

din fermele de cafea din Kenya. Nu-și poate închipui că te-ai putea căsători cu un bărbat sărac.

– Ce absurdități! Ce-o fi determinat-o să spună așa ceva?

– Nici nu-mi dau seama! Tu? râse el. Are perfectă dreptate, bineînțeles. Tu cu frumusețea ta de aur, cu hainele tale elegante din Anglia, cu recepțiile oficiale, premierele la balet, iahturile de la Cannes. Acela este mediul tău.

– Nu-i adevărat! negă ea supărată și rămase fără cuvinte.

Cum putea să-l facă să înțeleagă? Se uită disperată în noapte. Aerul era încărcat cu un parfum amețitor. Undeva, departe, un animal țipa speriat de un prădător invizibil, apoi liniștea reveni, ca o catifea presărată cu stele. Africa! Ochii ei se umplură de lacrimi. Sălbatică, misterioasă, crudă... și minunată. Era locul unde s-a născut, casa ei, acesta era mediul ei, nu recepțiile oficiale și iahturile. Harland n-o vedea așa cum era cu adevărat, Arline nu-și dorea acest lucru. Mama ei vitregă nici măcar nu trebuia să se străduiască, oricum lui nu-i păsa. Harland era al Lisei, dacă putea fi al cuiva. Probabil că ea însăși l-a amuzat puțin, fetița naivă care i-a căzut în brațe în acea seară la Darvassa – un impuls declanșat de muzica de dans și de stele – impactul atmosferei tropicale. Nu era genul de eveniment căruia să-i dea atenție un bărbat.

– N-o să mai intru, zise el când ajunseră la bungalou. Am fost plecat toată ziua, la fel ca tine, și trebuie să ajung acasă. Dacă mă voi opri pentru o băutură, voi fi tentat să stau mai mult, știi și tu ce ospitalieră este mama ta vitregă.

"La fel și Lisa", se gândi Pat. Harland îi luă bicicleta din spatele mașinii și plecă. Lisa, văzând-o venind pe bicicletă, a bănuț că a venit așa de la hotel, iar Pat n-a corectat-o, de teama unui nou acces de

gelozie. Nici nu trebuia să-și facă griji, faptul că și-a petrecut aproape toată ziua cu Paul și că a doua zi vor merge împreună la Nairobi mulțumi pe toată lumea. Aline zâmbi la ea și, plină de tact, nu-i puse mai multe întrebări. Chiar și tatăl ei, remarcă Pat din nou, era fericit de ceea ce cu toții vedeau ca o relație durabilă cu Paul Drayton-Duke.

Adormi cu inima grea în acea noapte. De ce s-a lăsat dusă în capcana unei plimbări de o zi cu Paul? Acela părea singurul mod în care vor putea fi singuri pentru o discuție mai lungă. Va trebui să-l facă să înțeleagă cum se poartă domnișoara Peck cu micuții. Nu-i era greu să ghicească ce avea el de vorbit cu ea! Cu cât vor discuta mai repede, cu atât mai bine. El o va ruga să se căsătorească, iar ea va trebui să-l refuze din nou. Era atât de amabil și de drăguț și nu vroia să-l rănească. De ce, în starea în care era, bunătatea și amabilitatea erau ultimele calități pe care le aprecia? Erau în regulă, foarte dezirabile și așa mai departe, dar își dorea mai mult de la bărbatul care-i va fi soț. Îngropându-și capul în pernă și trăgând cearșaful peste cap, ignoră imaginea lui Harland stând cu pușca de vânătoare la îndemână, chiar lângă ea.

Dimineața următoare era strălucitoare, răcoroasă și minunată. Pat se simți mai bine când porni în mașina luxoasă a lui Paul. Era tânără și puternică, se simțea minunat și, indiferent de sușurile și coborâșurile vieții, totul va fi bine. Conduși de un șofer indian, nu prea aveau ocazia să discute în liniște în timpul drumului de două ore. Paul îi arătă câteva puncte de interes și-i spuse că "Mount Kenya" însemna "Munți albi" în dialectul localnicilor pentru că, deși erau situați lângă ecuator, aveau în permanență o coroană de gheață și zăpadă.

Îi vorbi și despre sora lui, de care era foarte atașat. Ea avusese grija de copii cât timp el fusese în India. Se căsătorise de foarte tânără și copiii ei erau acum mari.

– Așa că-și încălzește inima de mamă cu cei doi țânci. Mă face să simt că se implică atunci când sunt plecat, dar în ultimul timp soțul ei a fost grav bolnav și n-a mai avut timp liber. Acesta este un alt motiv pentru care am adus copiii cu mine. Știu că Elena a avut alte probleme pe cap. Tot ea a găsit-o pe domnișoara Peck, chiar după ce am plecat în India. Mi-a fost recomandată cu multă căldură.

Pat se gândi că-i va fi și mai greu s-o dea de gol, dar, conștientă de șoferul care ar fi putut auzi, nu-și începu campania anti-Peck. Va avea destul timp la Nairobi.

Imaginile pe care le văzuse când a trecut cu trenul n-o pregătiseră pentru acea frumusețe. Era uimită de străzile mărginite de copaci, pline de magazine de lux. Pretutindeni erau flori: în grădini, se cățarau pe stâlpi, se strângeau în jurul copacilor. Nairobi, îi spuse Paul, era numit "orașul florilor".

Luară prânzul într-un mic și elegant restaurant unde fiecare masă beneficia de intimitate. Paul păstră tonul impersonal al conversației pe măsură ce apăreau felurile de mâncare, lăsând-o pe Pat să se bucure de bucatele delicioase – avocado cu sos ușor picant, raci suculenți, un fel de carne cu orez galben și șofran. Poate că era antilopă. Îi era milă să mănânce așa ceva, așa că Pat nu întrebă nimic și uită de vină atunci când ajunse la înghețata cu budincă din final. Apoi, veni rândul fondantelor, bomboanelor și ceșcuțelor de cafea turcească. Refuză lichiorul servit alături de cafea și spuse hotărâtă:

– Acum, să vorbim despre domnișoara Peck, Paul.

Îi povesti cum guvernanta îi încuie pe copii pe întuneric drept pedeapsă și cum îi trimite la culcare nemâncată.

– Ideea ei despre disciplină este înfiorătoare. I-a spus lui Peter că Dumnezeu îl va pedepsi groaznic dacă nu este cuminte și că piciorul

bolnav al Tinei este o pedeapsă a Celui de Sus pentru că au fost obraznici și au plecat la magazinul din sat, fără să-i ceară permisiunea. Îl torturează pe Peter, marcându-l irecuperabil; el este atât de sensibil și de inteligent, nu laș, cum ai lăsat tu să se înțeleagă ieri, când l-ai certat. Sărmanul copil nu are nevoie de muștrări, ci de înțelegere.

Se opri să mai respire un pic, întrebându-se dacă paharul de vin pe care-l băuse mai devreme o făcea să vorbească astfel. Paul, stând lângă ea pe o băncuță, se uită extaziat.

– Unde ai învățat atâta psihologie?

– Nu știam că este psihologie. Îmi plac copiii și atât.

– Văd acest lucru, draga mea Pat, spuse și-i luă mâna în mâinile lui.

– La fel și când te ocupi de cai: nu poți să-i forțezi, trebuie să te înțelegi cu ei, să-i conduci...

– Un bărbat care se chinuie singur cu doi copii mici este într-o situație foarte dificilă.

Pat se gândea că iar începe să se vaite.

– Nu știam că domnișoara Peck este atât de rea. M-ai șocat... camere întunecate și culcați fără să mănânce. Trebuie să vorbesc foarte serios cu ea.

Îi ridică mâna spre buze și o sărută cu multă căldură.

– Am nevoie de ajutorul tău, Pat. Am nevoie cu disperare, nu doar pentru copii, dar în atâtea alte feluri.

"Nu vreau să aibă nevoie de mine, se gândi Pat revoltată. Nu așa cum prezintă Paul situația, atât de neajutorat. Dacă mă căsătoresc, vreau un bărbat care să fie pe picioarele lui." Nu-i putea spune aceste vorbe, ar fi fost prea dură.

– Dragă mea, te iubesc. Te divinizez, zise, sărutându-i din nou mâna, dar ea și-o retrase.

– Te rog, Paul!

– Dar probabil ți-ai dat seama că despre asta vreau să vorbim. Știi că vreau să mă căsătoresc cu tine. Lucrurile nu s-au schimbat în perioada în care am fost plecat. Am sperat că se vor schimba pentru tine.

Cum devenise conversația atât de dificilă? Discutau despre copii...

– Îmi pare rău, Paul, dar răspunsul meu este la fel ca înainte să pleci în India. Dragostea nu este ceva ce poți aștepta să apară; sau există, sau nu... Nu sunt îndrăgostită de tine, deși te plac foarte mult.

– N-am putea încerca astfel? Dragostea despre care spui tu că apare ca prin minune... este o idee romantică, știu, dar nu este prea rațională. Dragostea are multe aspecte. Dragostea ta față de copiii mei ar putea constitui o legătură puternică între noi.

– Nu, Paul, nu!

Panica din sufletul ei crescuse atunci când el puse mâna pe ea. Simțea că tot restaurantul se micșorează în jurul ei. Avea nevoie de aer curat.

– Poate că sunt prea tânără și prostuță, am capul plin de idei romantice, cum spui tu, dar am nevoie de romantism. Am nevoie de acel miracol. Știu că este posibil... și, dacă nu mi se va întâmpla, nu vreau nici altceva.

– Hai s-o lăsăm așa, deocamdată. Continuă să visezi la miracolul tău imposibil. Pot să-ți ofer mult mai mult și pot să aștept până vei fi pregătită.

Premiere la balet, iahturi la Cannes, se gândi ea. Ar renunța la toate pentru o căsuță păraginită, la marginea unei rezervații, împreună cu Harland.

După-masă, Paul avu câteva probleme de rezolvat. Pat se plimbă pe străduțele însozite pline de viață, se bucură de magazine și de oamenii

din jur – indience în costume elegante, africance în rochii din mătase sau bumbac multicolor. Unele femei mai tinere, prospăt rase în cap, ceea ce le accentua frumusețea siluetelor, purtau cercei lungi făcuți cu grijă din piele colorată. Mișcările lor grațioase îi amintiră lui Pat de girafele asemănătoare balerinelor. Mulți africani purtau haine englezești, pierzând în acest fel din grație. Totul era plin de armonie și de fericire, văzându-și de treabă, fără restricții artificiale. Numele magazinelor sugerau același amestec între toate țările Europei și Orient. În capătul străzilor, observă bazarurile localnicilor, dar nu mai avea timp să le exploreze. I-a promis lui Paul că se vor întâlni la trei și jumătate, în holul hotelului Hilton.

În drumul spre casă, află că el are închiriat un apartament într-un bloc de locuințe luxos pe una din străzile principale.

– L-am luat când am venit aici prima dată. De fapt, este sediul meu din Kenya. Șederea mea la hotelul Safari din Duruku este un lux – o pauză scurtă de la birou, în timpul unei cercetări pe teren, unde studiez viața în sălbăticie.

Era surprinsă că-și lua responsabilitățile de la comitet în serios. Atunci când l-a cunoscut în Londra credea despre el că este un bogătaş care nu face nimic, dar conservarea vieții animalelor sălbatice, sub patronajul Casei Regale, era ceva foarte la modă – un mod de a petrece timpul, se gândi ea cu răutate, pentru lorzii care în zilele noastre nu mai au pe cine să comande.

Sărmanul Paul! Avea noroc că nu-i putea citi gândurile. Se rușină puțin când îi întâlnește privirea amabilă. Îi spusese că intenționa să trimită copii la Nairobi, peste câteva zile. O guvernantă venea să le predea lecții acolo, mai ales lui Peter, a cărui școală fusese întreruptă de vizita lor neașteptată în Africa de Est.

– Acum, nici nu mai știu ce să fac. Dacă Pecky este atât de... ciudată, cum ai spus tu...

Lăsa propoziția neterminată, conștient de faptul că șoferul i-ar putea asculta. Și servitorii, chiar și cei din hotel, bârfesc.

– Pot să te conving să vii să iei cina cu mine la Duruku? o întreabă când se apropie de Morongo și de bungaloul familiei Hayworth.

Pat îi respinse invitația cu grație, dar hotărât, și insistă să fie lăsată la poartă.

– Dar vei veni să iei prânzul cu noi mâine. Copiii vor fi dezamăgiți dacă nu vii. Mi se pare că le-ai promis că vei servi ceaiul cu ei la o măsuță lângă piscină.

– Da, așa este.

Nu-i putea dezamăgi. Sentimentele ei față de cei doi copii nefericiți îi ofereau lui Paul un avantaj și cu siguranță era conștient de acest lucru. Nu avea ce să facă; oricum, nici nu luara vreo decizie în legătură cu domnișoara Peck.

Întreaga situație fusese înțeleasă greșit de familia ei. Oricât se chinuia să-i convingă, erau toți siguri că logodna ei cu onorabilul Paul Drayton-Duke era doar o problemă de timp.

Apoi, se întâmplă ceva ce o făcu să înțeleagă că ei se bazau pe acest lucru, chiar în ziua imediat următoare plimbării ei la Nairobi. Fortându-se să se trezească devreme, ca și Lisa, luă micul dejun cu Arline, tatăl și sora ei pe verandă. Michael era plecat deja la muncă, soarele abia răsărise și aerul era delicios de rece.

– Cea mai frumoasă parte a zilei, exclamă John Hayworth, înfigându-se cu poftă în farfuria cu ouă și șuncă.

Pat se bucura plină de energie de ceașca ei de cafea și pâinea prăjită și chiar fusese convinsă să guste o felie de șuncă rece.

– Nu trebuie să-ți faci griji că te îngrași cu silueta ta de sirenă, îi spuse Arline.

– Pot să te ajut cu treburile casei? o întrebă Pat pe mama ei vitregă, când terminară de mâncat.

Era abia ora șapte și se întreba ce poate să facă în orele care i-au mai rămas până la plecarea spre hotel. Paul îi va trimite mașina la ora zece și jumătate.

– Nu, chiar deloc, îi răspunse. N-aș îndrăzni să-ți cer să faci ceva care nu-ți stă în fire. Presupun că n-ai fost nevoită să faci nimic până acum. Și nici nu este nevoie. Îi am pe Simba și pe băieți...

– În plus, nici nu știi cum arată culturile de cafea, îi aminti tatăl ei. De ce nu vii cu mine să ți le arăt? Boabele s-au copt și a început culesul. Este un peisaj destul de animat.

Îl însoți pe deal, pe lângă gârduțul de sârmă unde erau închise găinile și puii, departe de prădători, pe o cărare șerpuită mărginită de salcâmi. Pământul fusese plantat cu rânduri îngrijite de tufe de cafea și copaci mai înalți care să le țină umbră. Printre rânduri, culegătorii, majoritatea africance cu rochii multicolore, multe dintre ele cu copiii în spate, culegeau grăbiți boabele. Spre surprinderea ei, văzu că erau roșii și rotunde ca cireșele. Tatăl ei îi arată că sub coaja roșie era o substanță gelatinoasă galbenă care susținea cele două boabe, ca două jumătăți de alună.

– Cu două kilograme și jumătate de fructe facem jumătate de kilogram de boabe de cafea. O tufă nu face mai mult de jumătate sau un kilogram de cafea într-un sezon.

Stăteau la umbra unui copac cu țepi și priveau ferma.

– O plantație are nevoie de mulți bani pentru a fi profitabilă, continuă el, mai ales acum, când Kenya se confruntă cu o acerbă

concurență din alte părți ale lumii.

Suspină și puse o mână pe umărul lui Pat.

– Dacă aş putea strânge bani, aş planta pe o mare parte a pământului sisal, planta aceea textilă. De aici iese profitul în ziua e azi. Pentru cineva cu ceva capital ar fi o investiție foarte bună. Mă întrebam dacă prietenul tău Paul n-ar fi interesat...

– Nu, tată, te rog, nu! strigă ea atât de alarmată, încât tatăl ei dădu înapoi.

– Stai liniștită, fătucă, nu te alarma. Nu mă gândeam să-i cerem lui Paul bani împrumut, mă gândeam dacă ai putea să-i spui de planurile mele...

– Nu pot, tată.

Nu mai putea continua, rămase fără cuvinte. De când a ajuns acasă, Arline tot vorbea despre sărăcie și despre problemele plantațiilor de cafea în condițiile actuale. Culegătorii și ceilalți muncitori cereau salarii mai mari. Zilele în care forța de muncă era ostentativ de ieftină apuseseră, africanii având acum propriile sindicate. "Tot felul de idei noi!", comentase Arline și fusese foarte clară atunci când spuse că era dezamăgită că moartea mătușii Judith nu le aduse banii atât de necesari familiei.

"Urmează să te căsătorești cu un bogătaş, ceea ce va fi în avantajul familiei Hayworth, îi vei ajuta să pună pe picioare vechea plantație de cafea", i-a spus Lisa în noaptea în care sosise. Dar nu avea de gând să se mărite cu un bogătaş, în schimb o dorea inima după un bărbat care nu era interesat câtuși de puțin de ea. Bărbatul pe care-l iubea sora ei.

Capitolul 7

Săptămâna următoare trecu fără evenimente importante. Pat îi vizită zilnic pe copii la hotelul Safari, distrându-se alături de ei la piscină, sub supravegherea discretă a domnișoarei Peck. Paul, ocupat cu munca lui pe teren, nu a discutat, așa cum promisese, cu guvernanta copiilor, amânând de pe o zi pe alta, sub diferite pretexte. Cu siguranță, se temea de o confruntare, dar aceasta tot va veni mai devreme sau mai târziu, Pat putea paria pe acest lucru.

Se bucura de zilele însozite la hotel, însă lucrurile erau cam încordate acasă. Fuseseră câteva încurcături cu înscrierea la cursuri în Nairobi a Lisei, deoarece n-a găsit cazare. Se pare că ar fi putut să stea la o englezoaică, directoarea colegiului, însă prețurile erau mult prea mari pentru ca John Hayworth să-și poată permite. Ascultând discuțiile despre bani, Pat se simți vinovată. Tot ce trebuia să facă pentru a-și putea ajuta familia era să devină doamna Drayton-Duke. N-ar fi putut să trăiască pe urma ei, însă erau foarte multe lucruri mărunte care le-ar putea face – să ofere cadouri generoase de Crăciun și de zilele lor

de naștere, spre exemplu; tatăl ei ar fi putut să-l întrebe pe Paul dacă vrea să investească în cultura de sisal. Nimeni nu spunea nimic despre aceste lucruri, bineînțeles, dar Pat era foarte conștientă de realitate.

Va reuși oare să scape de pasiunea nebună față de Harland Scott și să se căsătorească bazându-se doar pe afecțiune, respect și dragostea față de copiii orfani de mamă ai lui Paul? Ar face atâta lume fericită!

Probabil că Pat gândea astfel deoarece Harland era plecat în acea săptămână cu un grup de turiști într-un tur al frumuseților Africii: Parcul Național Aberdare, Cascada Thompson, ținutul Masai.

– O excursie minunată, îi spuse Paul, discutând despre plecarea lui Harland. Va trebui să te duc cândva să vizitezi toate acele locuri superbe...

Era convins că, în cele din urmă, se va căsători cu el. Pat alungă acest gând; era de-ajuns pentru o zi. Erau zile foarte plăcute, înotau, stăteau la soare, se împrieteneau cu ceilalți oaspeți ai hotelului, cu Peter în umbra ei, oferindu-i un devotament ciudat, aproape ca un adult. Culegea buchețele de flori pentru ea, picta tablouri și i le oferea cu ochii plini de iubire. În gesturile sale galante avea ceva din trăsăturile francezilor, în comparație cu sora lui bucălată și robustă, îmbujorată tot timpul.

Atmosfera aceea idilică nu putea ține la nesfârșit. Furtuna apărui când Tina căzu în piscină îmbrăcată. A fost salvată de un angajat al hotelului, fără a fi rănită, dar cu toții s-au speriat și domnișoara Peck a intervenit valvârtej. Nu era prea departe, stătea și croșeta, ca de obicei, la capătul cu apă mică al piscinei, unde ar fi trebuit să se joace copiii.

– Peter m-a împins, spuse Tina. El m-a înecat.

– Nu-i adevărat, o contrazise Pat, care era pe-aproape. Era în spatele ei când i-a alunecat piciorul și s-a dezechilibrat. I-am spus să nu se

apropie prea mult de marginea piscinei.

– Nu vă amestecați, domnișoară Frenton, îi spuse domnișoara Peck nervoasă, care o luă pe Tina și se îndreptă spre hotel. Peter, tu vii cu mine. Mă voi ocupa de tine sus.

Fiindu-i milă de el, Pat plecă și se așeză într-un fotoliu pe verandă, întrebându-se ce poate face. Era abia amiază, iar Paul sigur nu se întorcea prea devreme, dar trebuia să se ocupe de bestia de Peck cât mai repede. Era evident că nu-i plăcea de Peter și abia aștepta să găsească motive să-l certe. După un timp, își făcu apariția Tina.

– Peter a fost pus la somn și în seara asta nu va primi nici ceai, nici mâncare, îi spuse ea lui Pat, foarte încântată.

Domnișoara Peck, care coborâse cu Tina, se așeză în fotoliul ei preferat, croșetând, ca de obicei. Era ca femeia cu ghilotină din revoluția franceză, se gândi Pat. "Oare să mă duc să mă cert cu ea?" cugetă. Nu avea rost, pentru că n-avea nicio autoritate. Se duse sus în cameră la Peter, dar găsi ușa încuiată. Era chiar revoltător!

– Ești bine, Peter? întrebă ea, dar nu primi drept răspuns decât un suspin înăbușit.

Urmă o așteptare fără sfârșit. Paul se întoarse odată cu apusul soarelui, pe la ora șase, încântat s-o vadă pe Pat așteptându-l la hotel, frunzărind revistele din hol.

– Credeam că ai plecat deja acasă, îi spuse, așezându-se lângă ea. Chiar ai de gând să stai să iei cina cu mine?

Îl ignoră și începu să-i povestească despre incidentul de la piscină.

– Paul, trebuie să faci ceva în legătură cu domnișoara Peck. Îl distruge pe Peter din punct de vedere psihic...

– Știu, draga mea, știu... se ridică el neajutorat. Mă duc să vorbesc cu ea chiar acum.

Discuția nu dură foarte mult, căci se întoarse imediat, arătând chiar mai neajutorat decât înainte.

– Pleacă, spuse el așezându-se lângă Pat. Își face bagajele chiar acum, iar eu trebuie să-i rezerv un bilet la primul avion spre Londra. Mi-a spus că tu ai complotat împotriva ei și, de când ai apărut, ai făcut tot posibilul să-i întorci pe copii împotriva ei. A spus niște lucruri de prost gust referitoare la prietenia dintre noi doi.

– Îmi imaginez, dar nu mă interesează ce a spus, atâta timp cât ți-ai dat și tu seama de adevărata ei față.

– A fost chiar foarte relevant, spuse Paul ștergându-și transpirația de pe frunte. Nici nu i-a păsat de copiii pe care-i părăsește brusc. Îmi va fi foarte greu să găsesc pe cineva atât de repede.

– Ai anulat și pedeapsa lui Peter, care n-avea voie să mănânce?

– Da, sigur că da. Am vorbit cu un chelner când coboram și i-am cerut să-i ducă o tavă cu mâncare chiar acum. Va trebui să vorbesc cu el, dar eram prea nervos din cauza conversației cu Peck și vroiam să mă consult și cu tine în legătură cu problema aceasta. Îmi va fi foarte greu să mă descurc cu micuții fără alt ajutor, iar guvernantele nu se găsesc pe toate drumurile în Kenya.

Pat își lăsă privirea în jos, de teamă să nu-i întâlnească ochii care o implorau. Se temea că va urma o altă cerere în căsătorie și trebuia să fie foarte atentă cum procedează. Paul era prea bine crescut să folosească această situație pentru a o șantaja sentimental. Până la urmă, îi spuse rar, cântărind fiecare cuvânt:

– Peck va pleca mâine la prima oră. Mă întrebam dacă ai putea să mă însoțești și să mă ajuti să găsesc niște firme de plasare a forței de muncă... trebuie să găsesc pe cineva!

Pat, care se aștepta la ceva mai rău, îi răspunse:

– Sigur că voi veni cu tine mâine. Putem să luăm și copiii cu noi. Oricum aveai de gând să-i duci la Nairobi și să-i lași în grija domnișoarei Peck. Acum, dacă nu-i ea, ce zici de mine? Știu că nu sunt guvernanta de meserie, dar am suficientă intuiție să pot avea grija de Peter și de Tina... și să fie și fericiți. Peter va putea să meargă la școală...

– Guvernanta... zise Paul, luat prin surprindere.

– Încă nu m-am stabilit acasă. Lucrurile nu sunt așa ușoare acolo. Au dificultăți financiare și simt că sunt o povară pentru părinții mei. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să-mi găsesc ceva de lucru. De ce nu acum? Mă primești?

– Dar, Pat, toată lumea știe ce simt pentru tine. Nu va fi potrivit să te angajez ca guvernanta.

– Poate nu va fi ceva permanent, doar pentru un timp. Te voi putea ajuta măcar până vei putea duce copiii la Londra, unde vei găsi cu ușurință o persoană mult mai pregătită decât oribila domnișoară Peck.

– Dar nu vei putea să locuiești singură în apartament cu copiii. Să zicem că vreau să vin și eu să stau acolo, așa cum intenționez deja. Trebuie să rezolv niște probleme înainte să plec spre Londra, va fi și săptămâna în care vom organiza conferința ...

Pat veni cu o idee care putea rezolva și această problemă.

– Sora mea va urma niște cursuri în Nairobi. Dacă nu te deranjează, și dacă este destul loc, ar putea să stea și ea în apartamentul tău cu mine.

– S-ar putea să meargă așa, dar a apărut totul pe neașteptate. Lasă-mă să mă mai gândesc un pic.

Seara își urmă cursul, Pat o sună pe mama ei vitregă să-i spună că va lua cina la hotel, iar aceasta era deosebit de încântată când o auzi.

– Dragul de Paul, nu poate să stea fără tine, nu-i așa?

"Să vezi când îi voi spune de ideea cu guvernanta!", se gândi Pat încântată când închise telefonul. În același timp, Paul era la bar servind o băutură binemeritată. Ea refuză să i se alătore și urcă la Peter. Stătea în pat și părea fericit, cu resturile de la cină pe tavă.

— Domnișoara Peck va pleca. Tata a certat-o pentru că m-a trimis la culcare și nu mi-a dat de mâncare, iar ea s-a supărat și a spus că se va întoarce la Londra cu următorul avion. Crezi că e adevărat... chiar va pleca?

— Da, dragul meu, este adevărat. Pat puse tava lângă pat și se așeză pe saltea. Pleacă dimineată la prima oră și voi avea eu grijă de voi de acum încolo.

— Ce bine! strigă Peter fericit, agitându-și mânuțele firave în jurul ei. Vei locui cu noi... pentru totdeauna?

— Nu știu dacă "pentru totdeauna", dar voi veni cât timp aveți nevoie de mine. Tatăl vostru ne va duce mâine la Nairobi, să locuim acolo.

— Știu, mi-a spus că va trebui să plecăm curând, ca să pot merge la școală. Am fost de câteva ori, când am venit din Anglia. Este aproape de apartament și o doamnă amabilă pe nume Dawson este directoare. Nu sunt mulți copii, iar unii sunt foarte mici. Cred că și Tina ar putea merge. Ar mai lua-o de pe capul tău câteva ore dimineată.

Pat râse cu durere în inimă. Peter era atât de drăguț. Ce bine era dacă viața ar fi mai simplă și ar putea să stea cu el "pentru totdeauna"!

Tina dormea liniștită în pătuțul alăturat, când Pat intră ușor înainte de plecare să-i spună noapte bună lui Peter. În camera alăturată, domnișoara Peck trântea sertarele cu ușa întredeschisă. O văzuse pe Pat intrând în camera la Peter și o aștepta la ușă.

— Până la urmă a ieșit cum ai vrut tu. De când ai apărut, ai încercat

să-l întorci pe băiat împotriva mea... și pe domnul Drayton-Duke. Acum ai reușit și la ce bun? Țintești sus, nu-i așa? N-ai să te măriți niciodată cu el... sora lui va avea grijă de asta!

Ar fi fost mai nobil să meargă mai departe fără să-i răspundă, dar Pat nu rezistă să-i spună vreo două.

– Sunteți o femeie proastă, domnișoară Peck. Dacă n-ar fi așa, acum n-ați mai fi în situația aceasta, concediată pe loc. Nu înțelegeți nimic despre mine sau despre motivele mele, la fel cum nu înțelegeți nici copiii. Modul cum v-ați purtat cu Peter este... preistoric. Sper din toată inima că nu vă veți mai ocupa și de alți copii. N-au nevoie de un gardian de pușcărie în ziua de azi.

Domnișoara Peck pocnea de mânie.

– Mulțumesc pentru mărturisire. Dacă te interesează, domnul Dryton-Duke nu m-a concediat, așa cum spui tu, eu am demisionat. Sunt fericită să plec din țara aceasta cu boli, caniculă și șerpi, un loc neadecvat pentru copii. Voi fi recunoscătoare să mă întorc în Anglia. Cât despre metodele mele de educație, despre care i-ai vorbit tatălui lor, pot spune că, deși sunt demodate, sunt solide. Nu sunt de acord cu metodele permissive ale societății moderne, al cărui produs ești tu cu siguranță. Nu vei reuși cu acest comportament nerușinat. O fi domnul Drayton-Duke naiv, dar familia lui nu este!

Plecă spre camera ei, întorcându-și capul teatral, și trânti ușa.

Ce bătrână rea! Poate n-ar fi trebuit să se pună cu bestia, se gândi Pat, dar nici nu putea să tacă. O cam răniră aluziile la relația ei cu Paul, însă nu le dădu prea mare atenție. Opiniile unor persoane ca ea n-ar trebui ascultate. Oricum, era timpul să coboare la Paul, care avea nevoie de încurajări, după confruntarea cu oribila Peck.

În timpul cinei apără și Harland, conducând un grup de turiști în

sala de mese. Abia se întorsese dintr-un safari de cinci zile, pe un traseu bine ales. Chiar și Harland părea obosit, deși era un tânăr înalt și musculos, fără vreun kilogram în plus. Paul îl salută, iar el veni spre ei.

– Cinezi cu noi, nu-i așa? întrebă Paul, iar Harland luă loc.

Vorbiră despre excursie. Totul decurse perfect, dar în tonul lui se simțea un regret.

– Uneori, am impresia că sunt un simplu ghid.

– Nu vrei să te întorci la vremurile când ucideai animale, nu-i așa? îl întrebă Paul.

– Nu, dar înainte era o legătură ciudată între vânător și vânat. Erai egalul animalului. Era viața ta sau a lui și trebuia să lupți curat. Dacă răneai un animal, indiferent cât de periculos era, trebuia să-l cauți prin pădure și să-i cruți suferința.

– Este ciudată această sete pe care o au unii bărbați pentru pericol, spuse Paul atât de rotofei, și de bine hrănit, și de... precaut, încât Pat nici nu-l mai putu privi.

După aceea, discutară despre domnișoara Peck și despre greșelile ei. Harland încercă să pară interesat, dar abia când numele lui Pat fu rostit ochii lui se luminează.

– Pat va avea grijă de copii?

– La Nairobi. Îi ducem mâine în apartamentul lui Paul. Sper să vină și Lisa cu noi. Va avea unde să stea... știi cât de îngrijorată a fost în legătură cu banii pentru școala de secretare.

– Și te va susține și pe tine moral.

– N-am nevoie să fiu susținută, este un loc de muncă la fel ca oricare altul.

– Nu-i chiar așa, draga mea, spuse Paul.

Mai târziu, Harland plecă la birou să rezolve niște formalități în

legătură cu turiștii, iar Paul începu timid:

– Ziceai că sora ta este îngrijorată din cauza banilor pentru școală și aseară ai adus vorba despre dificultățile financiare ale familiei tale. Dacă ai vrea să mă lași să te ajut...

– Nu, nu, Paul! Vreau de la tine doar același salariu pe care i-l plăteai domnișoarei Peck, din moment ce fac același lucru.

– Vai, Pat, de ce mă pui în acest rol de străin... o angajată oarecare? Nu pot face asta, spuse el ca și cum ar fi fost jignit de cuvintele ei.

– Îmi pare rău, Paul, știu că este o situație dificilă. Aș vrea să pot avea grijă de Tina și de Peter doar pentru că-i iubesc, dar nu se poate astfel. Acest aranjament între mine și tine trebuie să fie ca o afacere. Poate că era mai bine să nu-ți fi sugerat nimic... în aceste circumstanțe destul de dificile.

– Dacă nu mă ajuți tu cu cei mici, cine o va face?

Într-un fel, această întrebare rezolvă conflictul. Era greu să găsești într-un oraș străin pe cineva în grija căruia să-ți lași copiii.

– Stai liniștit, Paul, sigur că te voi ajuta cu Peter și cu Tina.

– Hai să rezolvăm problema pe parcurs, spuse el.

Înțelese cu inima grea speranța din vocea lui și-l văzu pe Harland venind spre ei, privind scena intimă cu ochii lui reci. Paul ținea mâna lui Pat aproape de inima lui și ambii aveau fețele marcate de emoție.

– Aș putea să te conduc până acasă, îi spuse el lui Pat când, după cafea, aceasta spuse că ar trebui să plece.

Stând lângă el în mașina pentru safari, Pat respiră aerul rece al nopții. Luna nu se vedea pe cer, dar stelele erau uimitoare, atât de numeroase. Întregul cer era scăldat în lumina lor argintie. Ce bine era dacă drumul ar fi fost un pic mai lung sau dacă ar fi putut merge cu Harland pentru totdeauna!

– Te implici destul de serios în relația cu prietenul tău, spuse el pentru prima dată după ce părăsiseră hotelul, enervând-o puțin pe Pat cu tonul lui.

– Ar fi o problemă dacă m-aș implica?

– Iartă-mă, n-aveam niciun drept să-ți spun asta.

– Așa este... mai ales că nu știi aproape nimic în legătură cu această situație. Cum îți spuneam și la hotel, este doar un loc de muncă, la fel ca oricare altul.

– Te cred pe cuvânt, râse Harland.

Din cauza supărării, nu mai putu spune nimic. Îi va lua mult timp să-l ierte pentru această replică. Deodată, Harland încetini și opri motorul.

– Ai auzit sunetul tobelor în depărtare?

Era chiar pulsul Africii, acea bătaie ritmică lentă la început, care se intensifica treptat.

– Sunt niște tobe undeva, spuse el. Vrei să mergem să aruncăm o privire?

– Da, ar fi minunat, răspunse ea cu răsuflarea tăiată.

Întoarse mașina spre drumul șerpuit ce ducea spre pădure. Traseul era greu, iar farurile formau umbre ciudate. Văzu chiar și ochii galbeni ai unui leopard ce trecu pe lângă ei. Animale misterioase țipau în tufișuri... inima secretă a pădurii pulsa în jurul lor și, în tot acest timp, tobele băteau din ce în ce mai tare, mai insistent, agitându-le sângele în vene.

Mergând mai departe, auziră un cântec african și bătai din palme ce susțineau ritmul tobelor. Apoi, dintr-o dată, întreaga scenă le apără în fața ochilor. Un grup de bărbați africani dansau îmbrăcați în niște costume splendide de blană și pene, cu trupurile aproape dezbrăcate

strălucind în lumina torțelor. Băteau din picioare, păseau tanțos, se legănau la unison, mândri ca niște păuni, priviți de femeile din sat. Nici dansatorii, nici spectatorii nu observară apropierea lor, nici măcar când Harland opri motorul și coborî din mașină; erau hipnotizați de sunetul tobelor. Se rezemă de mașină relaxat, iar Pat se mută în locul șoferului, pentru a fi mai aproape de el și-i șopti:

– Nu se supără dacă-i privim?

– Nu-i nicio problemă, mă cunosc. Voi discuta cu șeful lor când dansul va lua sfârșit.

Dansul continuă însă la nesfârșit, emoționând-o foarte tare. Bătăile tobelor se accentuează, sulitele zburau în aer luminate de torțe, apoi femeile începură să cânte o melodie lentă, mișcându-și trupurile zvelte pe loc și bătând din palme. Dansul încă mai continua când se apropie de ei un bărbat cu trupul acoperit cu o pătură și-l salută pe Harland spunându-i "Jambo, Bwana!", iar Harland îi răspunse în limba lor și discută câteva minute. Se salută, apoi Harland urcă în mașină. Mai așteptă puțin, însă dansul părea că nu se mai termină.

– Te-ai săturat? o întreabă cu mâinile pe volan.

– Nu mă satur niciodată... este fabulos, spuse ea suspinând.

Harland se uită încurcat la fața ei încordată, palidă în lumina torțelor.

– Cred că este cam mult când nu ești obișnuit cu ei – o invitație deschisă la dragoste. Problema este că nu mai sunt atât de inocenți ca înainte. Tocmai am discutat cu șeful lor să organizeze un astfel de spectacol pentru turiști.

Într-un fel, această informație distruse din magie. Pat se prăbuși în scaun.

– Mă bucur că nu mi-ai spus acest lucru mai devreme!

Întoarse mașina și erau din nou pe drumul spre șosea, când Harland spuse:

– N-ar trebui să te afecteze acest lucru. Ar trebui să vină extraordinar de mulți turiști să poată distruge tradițiile străvechi din Africa.

Se pare că au mers foarte departe, atrași de bățile tobelor. Ceasul de pe bord arăta aproape miezul nopții când au ajuns la poarta bungaloului. Nu era nicio lumină la ferestre. Trezindu-se odată cu răsăritul soarelui, familia Hayworth mergea la culcare devreme. Simțindu-se vinovată că va deranja toată casa, Pat îi mulțumi lui Harland pentru plimbare și se îndreptă în vârful picioarelor spre verandă. Reuși să ajungă la ușa ce ducea spre camera lor, dar observă că era încuiată. Lisa deschise imediat, înainte să aibă timp să mai bată.

– Harland te-a adus acasă? o întrebă ea, alergând spre verandă ca să mai prindă farurile din spate ale mașinii. Unde ai umblat toată noaptea?

– Am fost cu Paul, bineînțeles, îi răspunse Pat scurt, fără a intra în detalii în legătură cu plimbarea lor. Am sunat-o și pe Arline să-i spun că voi lua cina la hotel.

– O cină foarte târzie, spuse Lisa pe un ton ciudat. Arline începuse să creadă că vei înnopta la hotel. Știind că ești cu cel mai nobil dintre nobili, s-a dus la culcare fără griji, dar eu nu! Știam că Harland trebuie să se întoarcă din excursie în seara aceasta și că-și va conduce turiștii la hotel.

– Așa este, iar Paul l-a invitat să ia cina cu noi.

– Atunci l-ai agățat tu, zise Lisa cu voce ridicată.

– Nu știu despre ce vorbești. Harland mă conduce destul de des cu mașina.

– Dar nu la miezul nopții. Unde ați mai fost? Ai venit direct acasă?

Pat își scoase pantofii, destul de nervoasă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa, uită de Harland. A fost o zi groaznică la hotel și am ceva foarte important să-ți spun.

– Ați stabilit data nunții?

– Nu! țipă Pat. N-are nicio legătură cu nunțile. Mintea ta este doar la bărbați și la căsătorii?

– Da, atâta timp cât tu îți fluturi genele lungi spre Harland...

– Nu-mi flutur... Lasă! zise Pat aruncându-și rochia și sutienul lângă pantofi și luându-și cămașa de noapte. Ceea ce vreau să-ți povestesc, este că Paul s-a certat cu guvernanta copiilor astăzi și va pleca în grabă cu primul avion. Și... voi avea grijă de Peter și de Tina în apartamentul lui Paul din Nairobi. Ne va duce acolo mâine. Și, Lisa, vestea bună este că a zis că poți veni cu mine, așa că am rezolvat problema ta legată de cazarea în Nairobi.

Lisa deschise larg ochii fericită și n-a mai urmat niciun interogatoriu legat de relația imaginară dintre Pat și Harland.

Capitolul 8

În după-amiaza următoare, Pat, bagajele ei și Lisa ajunseră în siguranță la locuința din Chenston Towers, numărul 5. Ziua trecuse în vârtejul emoțiilor, fiindu-le imposibil să nu se lase influențate de fericirea copiilor prilejuită de plecarea lor neașteptată. La aceasta se adăugă și lipsa domnișoarei Peck, care plecă la prima cursă. Paul era implicat până peste cap în îndeletnicirile domestice, ajutându-i pe copii să se îmbrace și să le dea de mâncare, chiar înainte ca Pat să ajungă la hotel. Distrăți de noutatea situației, micuții dansau și țipau pe lângă el.

Când sosi Pat, în dormitor era haos, hainele copiilor, pe jumătate împachetate, erau înșirate pe jos și prin patul nefăcut, în timp ce Paul se zbătea neputincios.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit!

Îi părea rău că nu putuse să ajungă mai devreme, dar a avut și ea bagaje de împachetat și a trebuit să le explice părinților ce se întâmplase.

– Vei fi un fel de guvernantă pentru copiii lui Paul? spuse Arline nevenindu-i să creadă. Ce-o fi în capul lui Paul?

– Cam ce e de obicei, răspunse Pat resemnată.

– Cred că e în regulă, totuși. În aceste condiții, era normal să te oferi să-l ajuti cu Tina și cu Peter, până găsește altă guvernantă. Ai putea să-ți intri și tu în mână pentru când veți avea copiii voștri. Chiar și cu servitori și guvernantă, tot este bine ca o tânără mamă să aibă experiență...

– Uite ce e, Arline, izbucni Pat, spunându-i mamei ei vitrege pe nume pentru prima dată, vrei să nu mai visezi pe seama mea? Plec la Nairobi cu cei doi copii în calitate de guvernantă și voi primi un salariu de guvernantă. Dacă nu apărea acest loc de muncă, mi-aș fi găsit altceva. N-am de gând să stau aici la nesfârșit și să fiu o povară pentru tine și pentru tata.

– Nu te înțeleg, Pat, zise Arline privind-o cu răceală. Cred că-ți dai și tu seama cât de straniu pare să locuiești cu Paul în apartamentul lui.

– El nu va fi acolo, ți-am mai explicat o dată. Oricum, Lisa mă va însoți, dacă asta era grija ta.

– Mă îngrijorează tot ce are legătură cu această înțelegere a voastră, dar măcar o va ajuta pe Lisa.

"Și vei scăpa de amândouă, ceea ce îți doreai demult", se gândi Pat.

Se instalară în acel apartament luxos, într-o clădire înaltă de oțel, iar străzile animate din Nairobi erau chiar sub ei. Erau locuințe de serviciu, cina se putea servi în sala de mese, iar copiii erau în culmea fericirii, pentru că aveau voie să stea până târziu. Va trebui să introducă și câteva reguli, se gândea Pat, realizând ce puține cunoștințe avea în legătură cu educația unor copii mici. Era o provocare chiar și stabilirea mâncării pentru cină. Gândindu-se la propria ei copilărie bine pusă la punct de

mătușa Judith, își aminti de budincile cu lapte, legume verzi și pește la grătar, dar niciunul din aceste feluri de mâncare nu era în meniul de seară la Chenston Towers, așa că se decise pentru friptură de pui și înghețată, sperând că nimeni nu va păți nimic.

– Ce ar dori doamna să comande pentru micul dejun? întrebă chelnerul indian, în timp ce strângea tacâmurile de la cină.

Studiind meniul cu o expresie foarte interesată pe fața ei minunată, Pat alese cereale și fructe, ouă fierte moi, pâine prăjită și cafea și simți că se descurcă foarte bine în acest rol. Nu se gândi niciun moment că viața în acel apartament luxos era foarte diferită de ceea ce Arline și Lisa îi spusese și nici că acel mod de trai, în comparație cu bungaloul sărăcăcios și lipsit de confort, i se potrivea de minune. Întoarsă în mediul ei de viață, își luă în primire dormitorul elegant care avea baie separată, cu gresie și faianță roz-închis și cuier liliachiu, teancuri de prosoape albe ca zăpada, vase de cristal pline de flori și săpun din cel mai scump. Banii lui Paul îi înfrumusețau existența în cel mai mic detaliu.

Lisa, bineînțeles, era încântată.

– Asta e viața adevărată! Baie separată și plapumă din mătase adevărată. Decizia ta de a deveni guvernanta copiilor lui Paul a fost genială, dar ai fi și mai inteligentă dacă ai deveni soția lui. Sărmanul om, este înnebunit după tine. Trebuie doar să accepți. Ce te reține?

– Nimic... și totul, îi răspunse Pat agitată.

– Dacă este ceea ce cred eu, înseamnă că nu ești întregă la cap. Harland nu ți-ar fi de ajutor, iar o plantă de seră ca tine n-ar avea ce face pentru el. Oricum, e deja luat.

– Mi-ai tot spus lucrul acesta, îi răspunse ea sec.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nimic. Hai să nu mai discutăm despre Harland. Dacă ești geloasă, îți pierzi timpul degeaba. Eu nu voi interveni în ceea ce va face sau nu va face el. Nu sunt genul lui.

– Să știi că nu ești!

– Să nu ne certăm din prima noastră noapte în Nairobi, Liz! Ne-am putea simți atât de bine în acest apartament de vis!

Lisa își mai schimbă expresia, iar fața ei mică și îmbufnată se mai destinse.

– Crezi că au frigider sau vreun aragaz în bucătărioara aceea? Putem să gătim și singure pentru noi și pentru copii, dacă nu vom vrea să coborâm de fiecare dată la masă.

– Oare sunt provizii în dulap? întrebă și Pat și merseară împreună să caute.

Totul deveni o plăcută rutină. În fiecare dimineață, după micul dejun, Lisa se ducea la școala de secretare și se întorcea acasă abia pe la șase seara. Zilele lui Pat erau foarte ocupate, având grijă de copii, dar se bucura de fiecare moment – o ajuta pe Tina să se îmbrace dimineața, îi ducea pe amândoi la școală și-i aducea acasă la prânz și, după ce se odihneau puțin, mergeau în grădinile din apropiere. Nu se sătura niciodată să se joace cu ei, să-i vegheze, oferindu-le afecțiunea după care tânjeau atât de mult. Tina se oprea chiar în mijlocul jocului ei și venea la Pat, aruncându-i-se în brațe. Îmbrățișându-o cu drag, îi șoptea:

– Strânge-mă la pieptul tău, Pat. Să zicem că sunt bebelușul tău.

Apoi se cuibărea în brațele ei, cu părul bălai pe pieptul lui Pat, cu degetelul în gură – ceea ce nu era frumos – în timp ce Pat o legăna ușor, cântându-i sau mângâind-o ușor. Peter, prea mare pentru a se alina așa, li se alătura și el lăsându-și capul pe umărul ei. În parc, îi aducea buchetele de flori, iar la școală petrecea mult timp construind

obiecte ciudate, cum ar fi inele pentru șervețele legate cu panglică sau coșulețe inutile de rafie. Aducea aceste lucruri acasă spunându-i că le-a făcut special pentru ea.

Seara, când îl învelea de culcare, își punea mânuțele în jurul ei și-i șoptea:

– Pat, să nu pleci niciodată! Stai cu noi mereu. Promite-mi, te rog, că vei sta!

Ea simțea că o doare inima. Erau atât de adorabili acești copii și aveau atâtă nevoie de ea. Cum ar fi putut să le reziste? Într-o zi, va fi prea slabă și-i va promite acest lucru lui Peter. Va fi chiar atât de îngrozitor? Ce bine era dacă ar fi putut uita de sentimentele ei egoiste! Paul, atât de departe cum era, părea mai atrăgător. Aștepta dacă nu cu nerăbdare, cel puțin cu plăcere, să sune în fiecare seară. Îi povestea ce se mai întâmplase de-a lungul zilei și-i puneă mii de întrebări în legătură cu activitățile ei și ale copiilor. Florile de la el luminau sufrageria, fiind comandate de la una din cele mai faimoase florării din Nairobi: trandafiri, garoafe, liliac exotic. Uneori, îi trimitea și fructe sau ciocolată.

– Serios, Pat, ești cea mai norocoasă fată din lume! exclama Lisa, atacând cutia de dulciuri.

Abia după o săptămână de când se mutaseră în apartament, Pat o cunoscuse pe vecina lor, o femeie în vârstă, cu părul cărunt și cu privirea cam speriată. Se întâlneau de câteva ori cu ea în lift și i se lumina fața atunci când îi vedea pe copii. I se păru atât de singură lui Pat, încât într-o zi îi zâmbi, iar aceasta îi zâmbi înapoi.

– Ce copii frumoși, murmură ea când ieșeau din lift, dar sunteți prea tânără pentru a le fi mamă.

– Sunt guvernanta lor, îi explică Pat cu demnitate, deși nu prea

arăta ca o guvernantă. Părul ei blond era aranjat frumos, avea o jachetă elegantă și destul de scumpă... totul indica bunăstare.

– Și aveți grijă singură de ei? întrebă femeia cu ochii plini de curiozitate... avea atâtea alte întrebări: Unde erau părinții lor? Era clar că erau englezi. Avea această față, o copilă ea însăși, destulă experiență să poată avea grijă de copii în acel oraș din Africa?

– Mă descurc, zâmbi ea.

– Dacă vreodată ai nevoie de ajutor, te rog să vii să-mi spui. Am crescut și eu o familie întreagă. Numele meu este Millar, doamna Millar, adăugă ea și se duse spre ușa apartamentului.

Pat deschise ușa apartamentului lor, iar copiii năvăliră, împiedicându-se unul de celălalt ca niște cățeluși. Doamna Millar se uita la ei cu înțelepciune. Pat se întrebă dacă era singură și dacă locuia în apartamentul de alături doar ea.

Abia peste două zile află răspunsurile la aceste întrebări. Se întorcea singură acasă, după ce lăsase copiii la școală. Doamna Millar, care intră în lift odată cu ea, căra un coș de cumpărături greu. Discutară puțin despre vreme și, când liftul se opri, Pat se oferă s-o ajute să care coșul, în timp ce doamna Miller căută cheile în poșetă.

– Nu vrei să intri un moment? Îmi fac întotdeauna o cafea la această oră a dimineții.

Apartamentul în care intrară nu semăna cu cel al lui Paul. Era mai mic, avea mobilă mai simplă și mai puține băi. Își băură cafeaua într-o cameră destul de întunecoasă – doamnei Miller sigur nu-i plăcea soarele. Stătea în Nairobi pentru a fi mai aproape de soțul ei, care urma un tratament la spital. Era mai în vârstă decât ea și suferise un atac de apoplexie.

– Avem o mică fermă în ținutul Aberdare, cam la o sută de kilometri

de aici. Găini în mare parte, porumb și fructe, mai sunt câteva capre și o vacă... sunt îngrijorată să le las așa.

– N-are nimeni grijă de animale, în locul dumneavoastră?

– Angajatul nostru este bătrân, ca și noi, și nu prea se descurcă.

Vocea ei se subție și se uită tristă în gol. Pat își dorea să deschidă jaluzelele și să lase lumina și aerul curat să intre. În Nairobi, la peste o mie șase sute de metri deasupra nivelului mării, căldura nu era niciodată insuportabilă, nici măcar la prânz.

– Marea mea grijă este că soțul meu nu se va putea întoarce la fermă și va trebui să vindem tot. Copiii noștri sunt în Anglia, au propriile lor familii și vor să ne mutăm și noi cu ei. Noi am locuit de când ne-am căsătorit în Kenya și am fost foarte fericiți aici.

– Îmi pare foarte rău. Dacă vă pot ajuta cu ceva...

– Ești foarte amabilă, dar nu cred că poți. Mă tem că nu voi mai putea locui aici prea mult. În primul rând, chiria este prea mare, chiar dacă mai economisesc făcându-mi singură de mâncare. Oricum, nici n-am nevoie de prea mult; nu prea îți vine să mănânci când ești singur. Va trebui să mă întorc la fermă cât de curând. Tom, soțul meu, se neliștește din acest motiv, și eu la fel. Nu vreau să-l las singur, dar va mai fi internat câteva săptămâni.

– Măcar, cât timp mai stați aici, nu trebuie să vă simțiți singură. Dacă vreți să veniți să luați cina cu sora mea și cu mine...

Doamna Millar, află Pat, își petrecea serile la spital.

– Mă întorc abia pe la opt seara și atunci sunt prea obosită și mă duc la culcare. Oricum, este foarte bine să știu că am pe cineva aproape.

Când Pat plecă, aceasta îi întinse o mână puternică, muncită, iar Pat i-o strânse în a ei, încercând să-i arate în felul acesta prețuirea ei. Din

acel moment, femeia gârbovită și tristă și Pat deveniră mai mult decât simple cunoștințe, deși niciuna nu-și putea imagina cât de importantă va fi pentru cealaltă.

Veni sâmbăta, iar Lisa și copiii nu se duseră la școală. Se hotărâră să meargă la picnic într-un parc. Erau parcuri pline de flori multicolore pretutindeni. Orașul prindea viață la sfârșit de săptămână, mașini strălucitoare răsăreau pe străzi, oameni de toate naționalitățile mergeau pe trotuare, turiști din America și Europa aveau aparate de fotografiat de gât, frumoase indience în rochiile lor colorate, chinezoaice și braziliene cu ochii închiși la culoare. Magazinele opulente și luxoase, pline de activitate. Lisa se uită în jurul ei mirată.

– Cine ar mai vrea să locuiască la o fermă de cafea după ce a văzut orașul?

Dacă s-ar căsători cu Harland, ferma ar deveni casa ei, reflectă Pat, dar nu spuse nimic. Găsiră un parc cu un lac, unde Peter se putea juca și el cu o bărcuță. Pe iarba deasă mâncară sandvișuri și leneviră la soare, în timp ce copiii se plimbau de colo-colo, sub supravegherea atentă a lui Pat.

– Putem să venim aici în fiecare duminică? o rugă Peter, când veni timpul să plece acasă. Putem să locuim în Nairobi cu tine și cu Lisa toată viața?

Sărmanul Peter, atât de nesigur, dorind să se asigure că totul va fi stabilit pentru viitor!

Lui Pat îi plăcu faptul că o includea și pe Lisa în planurile lui de viitor. Era surprinsă cât de frumos se purta sora ei cu cei mici, atentă la rugămintele lor, petrecându-și timpul cu ei în perioada scurtă care-i rămânea când se întorcea de la școală. Acum își petreceau primul sfârșit de săptămână împreună și Lisa se simțea foarte bine. Pat n-o văzuse atât

de fericită de când venise la Morongo. Ce liniștită era viața când nu erau bărbați la mijloc!

Acest lucru nu dură prea mult. Când ajunseră acasă, Paul îi aștepta în apartament. Le telefonase să anunțe că va veni, dar nu i-au răspuns.

– Am fost plecați toată ziua, îi explică Pat. Am fost în parc, la picnic.

– Am văzut maimuțe și le-am dat biscuiți, îi povesti Tina, care se așeză pe genunchii lui.

– Au fost cumiți bebelușii mei? întrebă el

– Nu suntem bebeluși! strigă supărat Peter, iar Pat râse, spunând că au fost niște îngerași, dar, în spatele zâmbetului, Pat se gândea dacă Paul venise să stea mai mult timp pentru conferința care va începe luni. Trebuia să renunțe la dormitorul mare în care se stabilise și să se mute în camera de oaspeți? Viața părea, brusc, plină de probleme.

Paul o lămură imediat, spunându-i că a venit împreună cu Harland să pună la punct câteva probleme legate de conferință și s-au gândit că vor vrea și ele două să se distreze.

Pat îi mulțumi pentru invitație, spunându-i că nu-l poate însoți până nu găsesc pe cineva care să aibă grijă de copii. Se gândise și el la acest detaliu și era sigur că va găsi un angajat al clădirii, gata să se ocupe de copii pentru o anumită sumă de bani. Îi spuse că el și cu Harland erau cazați la hotelul New Stanley, care era aproape de apartament. Ușurată, Pat nu mai spuse nimic, deși se simțea vinovată că-l alungase pe Paul din propriul apartament. Era atât de amabil, de atent și de altruist... de ce nu putea să simtă ceva pentru el?

– Vă vom duce la Panafric, să mâncăm și să dansăm. Este cam la un kilometru și jumătate de oraș, dar este foarte luxos, cu mâncăruri variate, ring de dans, formație foarte bună...

Lisa, care fusese în baie pentru a-i spăla și a-i pregăti pe copii pentru

culcare, intră în cameră, urmată de cele două găgâlici în cămăsuțe de noapte. Când auzi planurile pentru acea seară, era în al nouălea cer. Panafric este "mișto", spuse ea.

– Așteptam de mult șansa să-l vizitez. Este mult mai bun decât orice hotel de-al vostru din Londra. Are un bar în aer liber... o grădină plină cu flamingo... O să-ți placă!

– Nu prea aș vrea să merg știind că am lăsat copiii cu niște străini, spuse Pat, îngrijorată.

Era mult prea conștiincioasă, îi spuse Paul, privind-o cu adorație.

– Dar prietena ta de alături, doamna Millar? îi sugerează Lisa.

– Se duce în fiecare seară la spital să stea cu soțul ei.

Se dovedii că în seara aceea nu fusese la spital, pentru că i se făcuseră mai multe teste soțului său și era mai bine să nu fie deranjat, nici măcar de un vizitator atât de plăcut cum era soția lui. Totul s-a stabilit, iar doamna Millar era foarte fericită să-i ajute.

– Îmi va face plăcere să am grijă de Tina și de Peter. Voi avea grijă să mănânce și să nu se culce târziu.

– Vrei să ne spui o poveste? o rugă Tina.

– Vom veni cam târziu, o avertiză Pat.

Doamna Millar îi răspunse că nu contează. Se va cuibări într-un fotoliu comod sau se va uita la televizor. Nu avea televizor nici în apartament, nici la fermă, așa că va fi pentru ea o adevărată delectare.

Pat avu grijă ca doamna Millar să fie plătită bine pentru ceea ce a făcut, deși știa că nu va accepta banii prea ușor. Paul, bănuia Pat, va fi mai mult decât generos când îi va povesti câteva lucruri despre doamna Millar. Ce bine era să fii bogat, să poți ajuta oameni necăjiți ca doamna Millar!

"Dacă aș deveni doamna Drayton-Duke..." Pat alungă aceste

gânduri, înainte să prindă contur în mintea ei.

Lăsându-l pe Paul cu cei doi micuți exuberanți, se duse să se schimbe, alegând aceeași costumație de culoarea piersicii. Rochia lui Harland! Nu trebuia să se gândească la ea în felul acela! Lisa se îmbrăca pentru Harland în acea seară, nu ea.

Harland îi aștepta în holul hotelului New Stanley, hotel denumit probabil după numele celebrului explorator. Purta o haină elegantă și cravată și o salută pe Lisa cu un sărut atât de obișnuit, încât Pat nu se putu abține să n-o invidieze. Apoi, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, o sărută și pe ea. Simți satisfacția în ochii lui verzi atunci când zăbovi să-i sărute obrazul.

– Te las pe tine să ai grijă de fete cât mă duc în cameră să mă schimb, îi spuse Paul.

Harland le conduse spre bar și comandă lichior pentru amândouă, fără să le întrebe, apoi adăugă:

– Nu cred că vă trebuie ceva mai tare la ora asta. Avem multe de făcut.

Lisa, care se cam îmbufnă când văzuse că o sărută pe Pat, se înveseli după vreo două înghițituri și începu să povestească despre avantajele vieții în Nairobi. Harland îi răspundea din când în când monosilabic, doar s-o facă să continue, în timp ce Pat stătea nemișcată, fierbând în sinea ei din cauza sărutului nedorit. Deși avea grijă să nu privească spre Harland, era conștientă de faptul că el se uita la ea. "Îi place la nebunie să mă facă să mă simt prost", se gândi ea "... și este atât de rău cu biata Lisa. Ce comportament! Oare de ce mă agit atât în compania lui?" "Agitație", în acel moment, însemna mai mult supărare decât dragoste.

În scurtul drum cu mașina, stătu lângă Paul și, când acesta îi puse o mână în jurul gâtului în întunericul din taxi, Pat se aplecă spre el. Lisa

și Harland erau pe locurile din fața lor și li se vedea foarte puțin conturul capului. După un timp, capul Lisei se lăsă ușor pe umărul lui Harland.

Hotelul era exact cum le promisesse Paul. Mâncarea era delicioasă, iar meniul poliglot ca la Turnul Babel. Au mâncat păstrăv care probabil provenea din vreun izvor din Scoția, frigărui de miel după o rețetă marocană, rață cu struguri, apoi cremă bavareză. La desert le-au fost aduse pe o tavă de argint tot felul de fructe tropicale, sortimente de alune, migdale și nuci, pahare cu vin de Porto. Într-o cameră alăturată se auzea muzică de dans, iar Harland se duse să danseze cu Lisa. Rămânând singur cu Pat, Paul deveni serios și se așează lângă ea. Îi luă mâna cu sfială. De ce era atât de umil, atât de slab? Nu așa trebuia să se poarte cu ea, se gândea furioasă Pat, când Paul își începu discursul patetic. Își dorea un bărbat care s-o lase fără respirație. Îi spuse că nu prea mai aveau timp și că va trebui să se întoarcă la Londra.

– Ai fost atât de fericită alături de copii, Pat. N-ai putea să fii fericită pentru totdeauna? Avem foarte mare nevoie de tine, Tina, Peter și cu mine.

Se auzea o melodie lentă și-i văzu pe Lisa și pe Harland dansând foarte strâns, el aplecându-și capul peste al ei

De ce nu-i spunea "da" lui Paul și termina totul? Strânse mâna umedă a lui Paul.

– Nu sunt îndrăgostită de tine, Paul.

– Dar ții la mine. N-ar fi de-ajuns pentru început, afecțiune și respect reciproc...?

– Poate că da. Mai dă-mi puțin timp.

Nu-i venea să creadă că rostise aceste cuvinte. Era cuprinsă de panică.

– Timpul nu este inepuizabil. Îmi voi încheia foarte curând munca în Kenya și va trebui să mă întorc în Anglia. Cea mai mare dorință a mea este să te pot lua cu mine. Nu mă dezamăgi, Pat.

Îi luă mâna și o duse la piept. Îi putea simți bătăile inimii prin cămașa de mătase.

– Nu, Paul, nu te voi dezamăgi, acceptă ea. Mai dă-mi câteva zile.

Dar ce făcea? Își lua un angajament atât de serios?

Muzica se opri și cei doi se întoarseră la masă.

– Formația este minunată și ringul de dans perfect, spuse Lisa. De ce nu dansați și voi?

Tăcură un moment, iar Harland interveni și-i luă mâna lui Pat.

– Ce zici de asta? o invită el.

Formația reveni în forță cu o melodie ritmată. Pat îl strânse de mână și el o conduse spre ringul de dans, unde cuplurile se învâteau, improvizau, dădeau din umeri și din picioare. Harland încercă să țină ritmul, apoi râse și renunță.

– Mă tem că nu prea mă pricep.

Se apropiară de o ușă ce dădea spre terasă, luminată de becuri electrice. Se așezară lângă balustradă, privind grădina cu flori. Reflectoare uriașe luminau pajiștea și fântâna arteziană din mijlocul piscinei.

– Strică toată magia nopții cu electricitatea lor, spuse Harland încet. Era mai frumos aseară, între tufișurile luminate de torțele africane.

– Nu voi uita niciodată noaptea aceea.

– Sau noaptea din Darvassa?

Îi trasă conturul feței cu vârful degetului, atingându-i tâmpla, maxilarul, bărbia, apoi buzele. Ce-i făcea? Ce vroia de la ea? Își simți buzele tremurând sub atingerea lui.

– Nu, Harland!

Se întoarse, cu tristețe în voce. Ochii lui goi priveau spre ea, dar fața-i era ca o mască. Simțea că nu mai poate respira din cauza apropierii lui.

– Paul este un tip de treabă, Pat. Îți va oferi viața de care ai nevoie.

– Mulțumesc. Acum, te rog să mă duci înapoi.

Ochii Lisei fulgerau când cei doi s-au apropiat.

– Nu prea ați dansat, nu-i așa?

– Mă tem că nu prea mă pricep la chestiile astea moderne. Mă pricep doar la ritmuri simple.

– Așa că v-ați dus la plimbare în grădină, să vă uitați la piscină. Este versiunea africană a frazei "Vrei să urci cu mine în cameră să-mi vezi tablourile?"

– Taci, Lisa! îi ordonă Harland, nervos.

– Piscine și tablouri... spuse Paul amuzat, mă tem că nu înțeleg.

"Eu înțeleg", se gândi Pat. Era vorba de petrecerea pe care Paul o dăduse în cinstea ei la Morongo... momente de vis petrecute în grădină și scena de gelozie pe care i-a făcut-o Lisa când au ajuns acasă. Nu putea face o scenă acum, chiar în restaurantul hotelului, deși cu siguranță își dorea acest lucru. Orchestra cânta în continuare, de data aceasta un vals vechi.

– Ritmul tău simplu, Harland, îi spuse Paul. Vrei să dansezi cu mine, draga mea?

Merse cu el în sala alăturată, iar mâna lui Paul o ținea ușor de talie. Nici urmă de Harland și Lisa. Oare erau tot la masă, certându-se? Va putea Lisa să treacă dincolo de răceala impenetrabilă a lui Harland? Cu singuranță, nu era nevoie să fie rece cu ea. Dacă îl va certa în legătură cu escapada lor în grădină, el sigur o va calma, asigurând-o de

sentimentele lui.

Alăturându-li-se, Pat văzu că sora ei era palidă la față, dar tăcută. Harland n-a mai invitat pe nimeni la dans, iar Paul părea să-și fi pierdut pofta de mișcare. Seara era compromisă; două fete tăcute și Harland plictisit. Toate eforturile lui Paul de a face conversație erau inutile, până când, în sfârșit, sugerează că ar trebui să meargă acasă.

L-au lăsat pe Harland la hotel și le-a condus pe fete până la apartament. Îi spuse șoferului să-l aștepte și urcă până la ele.

– Ați ajuns mai devreme decât credeam. Copiii au fost minunați. Nu m-au deranjat deloc, le spuse doamna Millar, care se delectase la televizor.

Paul a condus-o și au avut o discuție pe hol. La început, proteste din partea doamnei Millar, apoi, un exces de recunoștință ce indica faptul că banii erau acum în mâinile ei.

– Vrei să mai stai să bei o cafea? îl întrebă Pat când se întoarse în cameră.

Fusesse o soluție de moment, deoarece dorea să amâne momentul când va fi singură cu Lisa, care sigur va face o nouă criză de gelozie. Poate o supărase sărutul, sau poate ieșirea lor în grădină.

"Dacă aș putea să scap de ea, i-aș da răspunsul lui Paul chiar în seara aceasta", se gândea Pat. De ce să nu pună capăt acestei situații? În această seară agitată, se hotărâse să se căsătorească cu el. Totul se va liniști, mai ales excesele de furie ale Lisei. Nu știa cum s-o facă să iasă din cameră. Înainte ca Pat să aibă timp să pregătească o cafea sau să-și scoată hainele de seară, furtuna izbucni.

– Tu și Harland... ți-pă Lisa, mă întreb dacă Paul știe de escapadele voastre, cum ne trădezi... cum ai încercat să-l alungi de lângă mine din momentul când te-ai mutat...

Pat puse mâna la gură, căci era conștientă de faptul că Paul le putea auzi.

– Lisa, taci din gură! reuși Pat să spună.

– Întotdeauna ai avut tot ce ți-ai dorit, reîncepu Lisa. Ai fost cea mai drăguță, cea mai alintată... mătușa Judith te-a ales pe tine, ai putut cumpăra orice în Londra, în timp ce eu munceam ca o sclavă la fermă, având grijă de tata, renunțând la școală mult mai devreme decât ar fi trebuit, luptându-mă cu malaria care mi-a îngălbenit fața. Apoi, a apărut Arline și n-au mai avut nevoie de mine, dar măcar îl aveam pe Harland – sau așa ar fi trebuit – până când ai apărut tu cu frumusețea și cu farmecul tău, arătând clar că ești înnebunită după el. Așa este, nu-i așa? Ai face orice să pui laba pe el, finalizează ea cu vulgaritate.

– Lisa, încetează! spuse Pat, înfiorată.

– Cred că ai spus destul, interveni și Paul.

Vocea lui Paul era neobișnuit de autoritară și avu efectul dorit. Rușinată, Lisa își acoperi fața cu mâinile.

– Îmi pare rău, dar am atât de puțin, iar Pat are atât de multe. De ce nu-l poate lăsa pe Harland în pace?

Părea că va începe din nou, dar Paul o luă ușor de mână și o scoase din cameră.

– Ești supărată, draga mea. A fost o seară dificilă, îl auzi pe Paul spunând, în timp ce o conducea spre dormitor, sugerându-i să ia o aspirină și să bea ceva cald.

Era caracteristic pentru el să se gândească la soluții domestice pentru crize emoționale atât de mari. Ce-i va putea spune când se va întoarce? Oare va lua în serios tot ce spusese Lisa? Își scoase haina și o aruncă pe scaun.

– Să mai fac cafeaua aceea? se oferi ea când Paul se întoarce.

Părea că n-o aude, uitându-se la ea din dreptul ușii, cu o intensitate care îi dădu fiori.

– Este adevărat că ești îndrăgostită de Harland? o întrebă pe un ton sec.

Nu-i putu răspunde imediat, părea atât de bătrân și de albit, un om care fusese rănit.

– N-ar trebui s-o bagi în seamă prea mult pe Lisa. Surorile mai au astfel de discuții din când în când.

Se apropie de el, întinzându-i o mână. Nu-i răspunse la atingere; cuvintele ei treceau pe lângă el.

– Spune-mi adevărul, Patricia! Ești îndrăgostită de Harland Scott? Au fost momente când m-am întrebat și eu... nu sunt orb, să știi, dar am respins această posibilitate. Îți observam fața luminându-se când îl vedeai. Am observat cum mă respingeai cu hotărâre, deși uneori simteam că ești nehotărâtă. Ceva foarte puternic mă ținea în loc. Aș fi putut concura cu un bărbat mai puțin atrăgător, dar nu cu Harland. Ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

Își luă mâna de pe mâna lui și se distanță de el, auzindu-și propriile bătăi ale inimii, gândindu-se la Harland cu părul lui des, cu privirea sa enigmatică ce ar fi putut străpunge întunericul, ar fi putut opri focurile. Nu și pentru ea. Totuși, nu putea uita cele câteva ore pe care le petrecuse cu el. Trebuia să recunoască acest lucru în momentul adevărului.

– Răspunde-mi, Patricia! îi ordonă Paul.

– Aceste lucruri se întâmplă pur și simplu, nu le-am planificat eu. N-am mai simțit acest lucru pentru nimeni până acum. Totul este în zadar, el nu mă iubește.

– Așa că te-ai gândit că te vei mulțumi cu mine, în lipsă de altceva.

– Nu, Paul, nu! Nu așa s-a întâmplat. Îmi placi foarte mult. Sunt atașată de tine, de copiii tăi. Îi iubesc, Paul. Am fost atât de fericită aici, având grijă de ei. Nu este de-ajuns?

– Cândva credeam că este, acum însă știu că nu-i așa. Dacă inima ta aparținea unui rival necunoscut așa fi suportat, dar n-aș putea trăi cu fantoma lui Harland Scott între noi pentru totdeauna. Harland este tânăr și frumos, un vânător impunător cu... magnetism.

– Nu, Paul! îl imploră Pat.

Mai puse o dată mâna pe el, dar i-o respinse și se îndreptă spre ușă.

– Nu-mi dau seama deocamdată ce va însemna acest lucru pentru mine și copiii mei. Va trebui să vorbim despre asta dimineată. Între timp, îți urez noapte bună.

Gata cu zilele fericite alături de copii, nicio șansă pentru o căsătorie de compromis care ar fi mers la fel de bine ca orice altă căsnicie, căci știa foarte bine ce avea să-i spună Paul dimineată. Îl rănise dincolo de orice limite. N-o va mai vrea niciodată lângă el, nici măcar de dragul lui Peter și al Tinei. Cu cât dispărea mai repede, cu atât mai bine.

Capitolul 9

Era liniște după ce Paul închise ușa, apoi se auzi ușa liftului trântindu-se. Pat se uită în jurul ei și văzu pretutindeni florile de la Paul. Își ridică haina și rămase cu ea în mână. Ce putea să mai facă? Să se ducă la culcare și să stea trează în întuneric gândindu-se la viața ei? Nu uită nici de Lisa, care s-a dus nervoasă în cameră.

Înainte ca Pat să se ducă spre bucătărie, Lisa ieși, palidă și cu ochii umflați, încă în rochia de seară.

— Îmi pare rău, Pat. Am auzit discuția voastră...

— Nu contează, îi spuse Pat fără vlagă.

— Ba contează. Am distrus totul spunând acele lucruri despre tine și Harland de față cu Paul. Îi va trece supărarea. Te va ierta.

— Pentru ce să mă ierte? Este o crimă să nu fii îndrăgostită de bătrânul Paul? Nu poți planifica lucrurile astea, să știi.

— Știi foarte bine. Oamenii nu se pot îndrăgosti la comandă. Te lovește din senin și asta-i tot. Din păcate, ne-a lovit pe amândouă pentru același bărbat și ironia este că nu prea avem șanse. Harland al

nostru nu este tipul potrivit pentru căsătorie. Este la fel de neîmblânzit ca și animalele pe care le urmărește prin pădure, îndrăgostit doar de pericol. Ți-l imaginezi închis într-un apartament ca acesta, înconjurat de crini și trandafiri?

– Și ce putem face? Încotro ne putem îndrepta?

– Absolut nicăieri. Nu putem face decât un lucru în legătură cu Harland Scott, și anume să-l uităm. Este crud și lipsit de scrupule, răspândind nepăsător ceea ce Paul numea magnetism. Bineînțeles că știe ce face și se bucură de reacțiile stârnite. Așa că eu... n-am de gând să mai pierd timp sau lacrimi pentru el.

– Era mai bine dacă ajungeai la această concluzie inteligentă înainte să arunci toate acele cuvinte de față cu Paul, acuzându-mă că ți-am distrus relația inexistentă.

– Știu, a fost oribil din partea mea, dar am avut o discuție finală cu Harland în această seară și încă mai sufăr. Știu că n-a fost vina ta... niciodată n-a fost atașat de mine așa cum am fost eu de el; așa cum spuneam, nu este genul care să se căsătorească, și în seara aceasta mi-a spus-o foarte clar. Mi-e indiferent, nici nu știi ce greu a fost pentru mine să văd cum ai luat tot ce aveam eu și Harland înainte să apari tu. L-ai cunoscut pe vas, făcându-i cu ochiul, iar micuța Lisa n-a mai avut nicio șansă.

– Chiar dacă ți-am spus că nu însemn nimic pentru el?

– N-am crezut până nu te-am auzit spunându-i lui Paul. Era prea târziu să retrag toate acuzațiile. Eram convinsă că mi l-ai furat pe Harland, așa că am spus-o cu voce tare, supărându-l pe sărmanul Paul. Îi va trece, Pat. Sunt sigură că-i va trece, ține atât de mult la tine.

– Nu va trece peste asta, Lisa. Mi-a spus-o foarte clar.

A umplut ibricul cu apă și s-a dus la sora ei în camera de zi.

– Nu m-aș fi descurcat niciodată. Poate că n-am avut nicio șansă, chiar dacă nu spuneai nimic. A fost o prostie din partea mea să cred că va merge. Sunt câteva compromisuri care n-ar trebui făcute niciodată și să te mulțumești cu mai puțin în dragoste este unul dintre ele.

– Dar tot mă simt vinovată. Ce se va întâmpla acum? Vei mai putea să stai, să ai grijă de copii? Ce vei face?

– Voi face câte o cană de ceai pentru fiecare și, după aceea ne ducem la culcare.

Dimineata îi era foarte greu să se ridice, dar trebuia să-i trezească pe copii, să-i îmbrace, să le dea micul dejun. Viața trebuia să continue. Soarele strălucea și mașinile se plimbau pe străzile din Nairobi. Oare era și limuzina lui Paul printre ele? Terminaseră deja micul dejun, mai trecu o oră, apoi alta și Paul tot nu apărea. Lisa, conștientă de atmosfera tensionată, îi spuse că va fi plecată toată ziua. Era duminică și nu trebuia să meargă la școală.

– Una dintre colegele mele m-a invitat la ea. Debbie Ruark. Mi-a spus că are o grădină minunată și piscină, și primesc vizite duminica. Cred că ar fi mai bine să nu stau în calea ta... când vine Paul.

– Nu trebuie să pleci, zise Pat cu jumătate de gură, dar Lisa era hotărâtă și, după câteva minute, se îmbracă și plecă.

"Mi-a lăsat și copiii pe cap, se gândi ea. Ce pot face cu ei când sosește Paul?"

Vor trebui să discute încet, pentru a nu-i deranja. Pe moment, micuții se jucau cu un trenuleț pe care-l primiseră cadou de curând de la Paul. Peter era destul de mare să știe să-l assembleze, iar Tina se uita la el admirativ, construind păpuși din cârpe și hârtie pentru a le urca în trenuleț.

Pat se uită la superbul ceas de pe perete. Era unsprezece și

jumătate. Ar fi sunat Paul dacă-și schimba planurile? Tina intră grăbită în cameră, cu fața roșie de supărare.

– Peter spune că păpușile mele nu-s păpuși adevărate, ci doar niște cârpe murdare... Asta este pînțesa Mi-wanda, spuse ea.

Chiar atunci sună la ușă. Paul! De ce nu deschidea singur ușa? Probabil simțea că relațiile se răciseră și nu-și permitea.

Înroșindu-se, apoi devenind palidă, Pat se grăbi să-i deschidă. Nu era Paul în fața ei, ci Harland, zâmbitor și șarmant, cu părul lui blond și des. Pat se uită la el uimită.

– Paul nu poate să vină astăzi. O persoană importantă sosește pentru conferința de mâine și el trebuie s-o întâmpine.

– Și te-a trimis pe tine! spuse, nevenindu-i să creadă.

Ce ciudat din partea lui! Paul avea chef de glume? Vroia să se răzbune? Caracterul lui amabil sigur nu i-ar fi permis.

– Intră, te rog, spuse ea.

O urmă în camera de zi, unde ambii copii îl întâmpinară fericiți. A ridicat-o pe Tina în brațe, iar ea râse încântată, cuibărintu-se pe umărul lui. Peter îl trase și el de mânecă, întrebându-l dacă vrea să-i vadă trenulețul.

– Mi-ar plăcea, răspunse Harland, fără a-și mișca privirea rece dinspre Pat. Am o zi întreagă la dispoziție și m-am gândit să mă țin de cuvânt și să-i duc pe copii în Parcul Național.

– Da, Harland! Da! Da! spuse Peter fericit.

– Pacul Național, repetă și Tina.

– Am mașina pentru safari jos, dacă nu vă este rușine să fiți văzuți în ea, spuse el uitându-se la Pat. Poate ar trebui să luăm și niște sandvișuri.

Era și ea inclusă în plan. Deși era foarte agitată, reuși să-i zâmbească.

– Ce idee minunată! Mă duc să pregătesc ceva de mâncare.

Când intră în bucătărie, era șocată, iar mâinile îi tremurau. Se uită în frigider. Ce mâncare putea să pregătească? Mai avea câteva conserve în dulap, își aminti. Ce trebuia să ia la ea? Măsline, salată, pește... Era conștientă că Harland o urmărea din ușa bucătăriei cum se agita.

– Este un test culinar prea greu pentru tine? De ce nu suni la restaurant să-ți trimită ceva gata pregătit?

Avea dreptate, dar ea nu observă ironia din vocea lui. Nu era în stare să pregătească nici măcar câteva sandvișuri!

În câteva minute, sosi un chelner, aducându-le câteva pachetele foarte frumos ambalate, pe care scria conținutul: somon afumat, caviar, pui, pate...

Copiii, copleșiți de emoție, abia așteptau să plece.

Harland, mereu în preajma lor, o ajută și el cu micuții, ținând-o pe Tina pentru ca Pat să-i poată pune o panglicuță. Pentru un moment, fusese foarte aproape de el. De ce inima ei se purta atât de prosteste când era în preajma lui? Termină treaba și plecă în camera ei să se pregătească. Puțină pudră, puțin ruj, n-avea timp pentru schimbări majore, dar trebuia să facă ceva cu părul ei, prins neglijent în vârful capului. Nu s-a gândit cum arată, cu toată agitația din acea dimineață. Dar nu venise Paul, ci Harland. Își scoase clama și o cascadă blondă se prăbuși pe spatele ei. Se pieptănă puțin și reveni în camera de zi.

– Gata? o întrebă Harland, cercetând-o.

– Gata, spuse ea cu un calm străin de sentimentele din inima ei.

O zi întreagă cu Harland... Toată supărarea din seara trecută își pierdu din intensitate. Nu mai exista vină sau remușcări. Paul era doar o umbră, iar nesiguranța zilei de mâine nu mai conta. Era important doar prezentul – o zi însorită și mașina veche a lui Harland ducându-i

pe toți patru îngrămădiți în față spre parc.

– Voi săruta un leu mare și drăguț, îi anunță Tina.

Văzură, într-adevăr un leu care stătea la soare cu leoaica și trei pui aurii. Avea nasul acvilin, ochii blânzi și visători și mârâia încet, exact ca Paul, se gândi Pat, care nu știa dacă să râdă sau să plângă. Momentul fu întrerupt de discuțiile cu Tina. Leul era drăguț, reunoscură și Harland, și Pat, dar nu avea voie să se dea jos din mașină să-l mângâie.

– Leii nu se înțeleg cu fetițele, îi explică Pat.

– Leii, adăugă Harland, sunt mai mult decât un vis african, sunt un pericol real.

Tina mai avea puțin și izbucnea în lacrimi, așa că merse mai departe, spre copacul cu maimuțe. Copiii se distrară pe seama gesturilor aproape umane ale acestora. Urmară girafele cu puii lor, antilopele africane și rinocerii, apoi se opriră într-un loc sigur să mănânce.

Întunericul se lăsa repede și trebuiră să se grăbească spre casă, iar Tina a adormit pe drum.

Ajunși la apartament, Harland o duse în brațe pe fetiță și o așeză pe pat.

– Va trebui s-o trezesc și s-o îmbrac în cămașa de noapte, spuse Pat, care o privea cu dragoste.

– Este minunată, nu-i așa? exclamă Harland pe tonul lui rece, apoi se întoarse brusc.

Pat ar fi dat orice să știe la ce se gândea.

Îi spuse că ar trebui să plece, iar Pat nu insistă să mai rămână. Fusese o zi minunată, dar nu mai putea continua. Îl conduse la ușă, mulțumindu-i pentru tot, dar el nu plecă, ci o privea în felul lui ciudat. Îi simți din nou degetul atingându-i ușor ca o pană față. Ca și data

trecută, se opri asupra buzelor.

– Tu și Africa ta magică, spuse el. Ai fugi imediat dacă ai afla cum este cu adevărat.

Îi zâmbi ușor și se îndreptă spre lift. Ea rămase nemișcată, gândindu-se ce a vrut să spună. Era o visătoare care trăia într-o lume imaginară? Poate că da, mai ales în această zi minunată. Acum, când totul se sfârșise, putea gândi clar și se întreba de ce venise Harland să-i ducă în parc. Oare l-a trimis Paul? Fusese un gest de generozitate fără limite din partea lui, oferindu-i astfel șansa să fie cu bărbatul iubit? Înseamnă că Paul nu înțelesese că Harland nu era pentru ea.

Se întoarse în cameră și începu să strângă hainele și jucăriile înșirate. Curând, se întoarse și Lisa, plină de curiozitate.

– A venit Paul? întrebă ea brusc.

Pat îi povesti ce se întâmplase, arătându-se surprinsă, însă Lisa fu foarte directă:

– Dacă ți-a spus că a hotărât să-i ducă pe copii în parc, înseamnă că acesta a fost adevăratul motiv. L-am auzit de multe ori când le-a promis și sunt sigură că nu i-ar fi dezamăgit. Sunt fericită că nu l-am văzut. Când termin cu cineva, termin pentru totdeauna. Nu vreau să-l mai văd niciodată.

Pat ar fi vrut să fie și ea ca Lisa. Ea avea mai puțină mândrie? Iubirea nu are legătură cu mândria, se gândi ea, ci doar cu dorința de a dărui, dar Harland n-avea nevoie de oferta ei umilă. Camera era plină de mirosul de crini care se ofileau, iar Lisa vorbea despre cursurile ei.

– Nu-mi place ideea de a sta toată ziua în birou, să scriu la mașină. Nu-mi dau seama ce m-a făcut să cred că-mi va plăcea.

Pat nu-i mai aminti că s-a înscris la curs doar pentru a scăpa de Arline și pentru a umple timpul până când relația ei prozaică se va

transforma în căsătorie.

– Mi-ar plăcea mai mult să am grijă de copii. Poate aş putea primi postul tău de guvernantă când te va concedia Paul, spuse ea râzând, dar văzu faţa rănită a lui Pat. Nu vorbeam serios, Pat. Oricum, n-aş vrea să-mi petrec toată viaţa având grijă de copii. Poate aş putea să urmez nişte cursuri de soră medicală. Crezi că aş găsi un spital pentru copii în Durban sau Cape Town, care să mă angajeze?

Pat admiră încă o dată capacitatea ei de a trece mai departe. Ea nu se putea gândi decât la ziua următoare, când va trebui să discute cu Paul.

A doua zi, nu primi decât un telefon din partea lui. Era prea ocupat cu organizarea conferinţei şi nu putea să plece, probabil va avea timp abia miercuri sau joi. Întrebă de copii şi dacă s-au distrat în excursie. Aşadar, ştia de Harland. Tonul lui era amabil, dar rezervat.

Zilele următoare trecură repede, iar Pat se întreba din când în când ce-i va spune Paul când se vor întâlni. Oare va încerca să repare relaţia, după ce se mai calmase? Dacă era aşa, Pat nu ştia cum va reacţiona ea, dar era conştientă că sentimentele pentru Harland erau mult prea puternice. În adâncul inimii, simţea că-i aparţine – era o idee stupidă, însă doar astfel îşi găsea liniştea. Căsnicia cu Paul ar fi fost o catastrofă şi-i mulţumea lui Dumnezeu că scăpase de ea.

A avut şi câteva întâlniri cu vecina ei, doamna Millar, care o invită la ceai. Era tot mai îngrijorată din cauză că starea de sănătate a soţului ei nu se ameliora.

– Vrea să mă duc înapoi la fermă cât mai repede. Deşi acest gând mă îngrozeşte, ştiu că are dreptate. Karano, bătrânul nostru angajat, s-a chinuit prea mult de unul singur cu animalele. Este o fermă foarte frumoasă. Nici nu vreau să mă gândesc să renunţ la ea, dar n-am ce să

fac. Tom nu va mai putea să muncească și, oricât aş vrea, n-o să reușesc să fac față singură. Va trebui să ne ducem în Anglia, la copii. Cel puțin, vom fi alături de ei. Fiica mea locuiește într-un sat pe malul mării, aproape de Devon. Zice că ne putem cumpăra o casă acolo, la un preț convenabil.

Lisa și doamna Millar se gândeau curajoase la viitor, pe când Pat era conștientă doar de problemele nerezolvate.

Paul apărui abia spre sfârșitul săptămânii. Părea foarte absent, uitându-se la ea fără a o vedea. Oare avea și el capacitatea Lisei de a lăsa în urmă necazurile trecutului? Își pierduse destul timp gândindu-se la ea fără folos, iar acum o scosese din inimă. Pat se simțea rănită și respinsă, ceea ce era cam lipsit de logică. Ajunse chiar când ducea copiii la culcare și o așteptă în camera de zi până termină, intrând în camera lor doar pentru a le spune noapte bună. Lisa nu venise de la școală, așa că Paul îi putea vorbi în liniște. Pat stătea neliniștită în fața lui.

— Nu vrei să iei loc? o îndemnă el, trăgând un scaun. I-ai făcut pe copii foarte fericiți, Pat, și îți sunt recunoscător pentru acest lucru. Nu te condamn dacă mie nu-mi poți oferi mai mult. Fiecare are propriul mod de a simți și sper că tu nu vei da greș. Eu cred că vei reuși.

Ce vroia să spună cu asta? se întrebă ea. Dacă-și imagina că Harland se va schimba, greșea amarnic.

— Nu știu ce planuri ai pentru moment, dar poți să rămâi fără probleme în acest apartament până la sfârșitul lunii, când misiunea mea aici se va încheia.

Era ușurată că nu-i va pierde deocamdată pe copii, dar greșise.

— Soțul surorii mele a murit acum câteva zile; ți-am povestit că era bolnav. Trebuie să mă grăbesc să mă întorc în Anglia și voi lua și copiii

cu mine. Sora mea este foarte atașată de ei și poate prezența lor o va alina. Probabil vor sta cu ea în casa ei de la țară, unde locuiește și guvernanta pe care am avut-o noi în copilărie. Deși este bătrână, este plină de energie și se va bucura să-i vadă pe Peter și pe Tina. Noi vom pleca la începutul săptămânii viitoare. Mi-ar fi folosit ajutorul tău în această lungă călătorie. Presupun că n-ai de gând să te întorci în Anglia, nu-i așa? Nu, bineînțeles că nu. Casa ta este acum în Morongo... uit mereu, căci mi se pare un mediu atât de străin de tine...

Se va gândi la ce a vrut să spună mai târziu, acum însă avea o idee minunată.

– Lisa are de gând să urmeze niște cursuri de infirmieră în Anglia. Dacă este posibil... dacă ai putea...

Văzu cum fața lui Paul se luminează din nou. Putea discuta cu el ca la început.

– Sigur că da, ar fi perfect. Copiii sunt foarte atașați de Lisa, s-a jucat cu ei și i-a scos la plimbare când venea la hotel la noi și, dacă vrea să se apuce de cursuri, poate sta cu mine și cu sora mea până pune totul la punct. Așa vom face, doar dacă n-are alte planuri...

– Nu, nu are, îi spuse Pat fără răsufare. Spera să se poată instrui la un spital pentru copii, dar... vocea ei se stinse pe măsură ce realiza alte aspecte ale situației. Este o călătorie foarte lungă... rosti ea cuvintele mai mult ca o rugămintă.

– Și costurile sunt foarte mari, adăugă Paul. Bineînțeles că i-aș plăti drumul dacă ar fi amabilă să mă ajute cu cei mici, spuse el, scoțând din buzunar carnetul de cecuri. Acum, să discutăm despre salariul tău.

– Nu, Paul, exclamă ea ca și cum ar fi lovit-o cu ceva. Mi-a făcut plăcere să petrec timpul cu ei.

I se părea o adevărată umilință. Ignorând-o, el continuă să scrie

cecul. Îi aruncă o privire demnă, amabilă și impersonală.

– N-are nicio importanță, draga mea. Dacă îți amintești, chiar tu ai insistat ca acest aranjament să fie doar o afacere.

– Nu mă refeream la bani.

– Poate că nu, dar eu da, din moment ce așa ai vrut tu. Afacerile sunt afaceri și chiar meriți suma pe care ți-o voi da. Poți s-o încasezi de la Banca Centrală de aici.

– Paul, e prea mult, tresări ea când văzu suma scrisă pe cec.

Pentru prima dată de când intrase în apartament, îl trăda privirea. Se aplecă înspre ea și se uită intens.

– Ia-i, Pat! Te vor ajuta. Îți vor da puțină independență, până te vei hotărî ce vei face. Mi-am dat seama că întoarcerea ta acasă te-a cam dezamăgit și că nu prea te înțelegi cu mama ta vitregă. Scuză-mă dacă greșesc, dar cred că a fost o schimbare majoră pentru tine, după viața liniștită din Londra. Sper ca lucrurile să meargă bine pentru tine, dar acum...

Se putea citi o durere enormă în ochii lui când se ridică să plece. Îl rănise îngrozitor, își dădu seama de acest lucru când murmură câteva cuvinte de mulțumire.

– Poate mă va suna Lisa la hotel, sugeră el. Oricând în seara aceasta.

Îl conduse în hol. Înainte să deschidă ușa, se întoarse spre ea, o imensitate de om, vulnerabil și modest.

– Apropo, Harland a plecat spre Karaki, la vreo optzeci de kilometri de aici, să ajute autoritățile locale să încercuiască o turmă de elefanți care au devastat câteva ferme. Este o treabă foarte periculoasă, dar sunt sigur că va fi mult mai mulțumit decât să conducă turiști în expediții sau să piardă timpul aiurea ca mine și cu vărul meu în cercetările noastre ecologiste. S-ar putea să fie plecat o vreme.

– Pentru mine este același lucru, dar mulțumesc pentru informație, răspunse Pat, conștientă că se înroșise la față.

– Voi fi ocupat în următoarele zile, dar te voi anunța când să pregătești copiii de plecare.

Plecă grăbit spre lift salutând-o, iar Pat se întoarse în apartament. Luă cecul pe care i-l lăsase pe o măsuță și-l puse în poșetă. Când va avea timp să se gândească la el, îi va fi recunoscătoare, dar acum era amorțită. Ce pierduse lăsându-l pe Paul să plece? O viață frumoasă, plină de confort, alături de un bărbat cu inima de aur. Îi spusese despre plecarea lui Harland în Karaki pentru că știa că-și dorea să afle de activitățile lui, chiar dacă era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Chiar și ea știa cât este de periculos să urmărești elefanți, dar Harland dorea să fie încununat de glorie. Paul spusese despre el însuși că pierde timpul aiurea... Ochii i se umplură de lacrimi. Dragostea se joacă doar cu sufețele celor slabi. Oare și Paul simțea pentru ea ce simte ea pentru Harland?

Se duse să vadă dacă dorm copii, îi înveli mai bine, apoi plecă în bucătărie să vadă ce este de mâncat pentru seară. Din cauză că nu doreau să-i lase pe copii singuri, ea și Lisa nu se duceau seara jos, la restaurant.

Ce va urma? se întreba ea. Peste câteva zile, copiii vor pleca. Își dădu seama că nu mai avea ce face, dar nu-i păsa. Era sigură că va apărea ceva. Putea să se ducă în locul Lisei la școala de secretare. Banii de la Paul vor acoperi probabil toate cheltuielile până la finalizarea studiilor. Totul în jurul ei părea dureros și ireal, mai puțin suferința din inima ei.

– Ai întârziat, îi spuse Lisei când auzi cheia în ușă.

– M-am întâlnit cu Paul în hol și am stat de vorbă cu el jumătate de oră. Ghici ce s-a întâmplat! M-a rugat să merg cu el în Anglia, să-l ajut

cu copiii până va găsi pe cineva calificat, zise ea, așteptând să vadă reacția surorii ei, dar efectul nu era cel așteptat. Știi? Tu i-ai spus să facă asta?

– Nu, Lisa, i-am spus doar că ai vrea să urmezi o școală de infirmiere.

– Sora lui este șefa unei școli de asistente medicale din Londra, continuă Lisa, nepăsându-i cum se înfăptuise miracolul. Plecăm marți, cu avionul. Pat, imaginează-ți, eu în drum spre Londra! Este cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată în viață!

Capitolul 10

Lisa plecă spre Morongo în dimineața următoare, pentru a se pregăti de drum. Care va fi reacția familiei când va afla de întorsătura pe care au luat-o evenimentele? se întreba Pat. Cu siguranță, o vor condamna, îi vor reproșa, deși Lisa ieșise câștigătoare de pe urma situației. Chiar dacă nu se va căsători cu Harland, așa cum planificaseră ei, cel puțin va scăpa de gura Arlinei plecând în Anglia. În ceea ce o privea, Pat se gândea doar la dezaprobare din partea părinților, pentru că-i dezamăgise refuzând să se căsătorească.

– Cum ai putut să fii atât de nesăbuită? începu Arline la telefon, după ce află întreaga poveste de la Lisa. Pur și simplu nu te înțeleg, Pat. N-o să reușesc niciodată. Să lași un bărbat ca Paul Drayton-Duke să-ți scape printre degete! Dă-mi voie să te întreb ce ai de gând să faci în continuare.

N-a încurajat-o să vină acasă, n-a rostit niciun cuvânt frumos... nimic.

– Stau în apartament până la sfârșitul lunii. După aceea, vom mai

vedea...

– Și cu ce ai de gând să te întreții între timp?

– Mai am niște bani de la mătușa Judith, spuse Pat, amintindu-și de cele câteva lire pe care i le lăsase aceasta într-un cont. Nu vroia să-i spună despre cecul de la Paul.

Zilele următoare trecură destul de repede, însă fiecare îndeletnicire, oricât de banală, aducea cu ea un val de amărăciune. Copiii vor pleca în curând, lăsând un gol în urmă. Niciodată n-au fost mai drăguțe obrăznicile Tinei sau mai sfâșietor devotamentul lui Peter.

– Imediat ce mă fac mare, vin să mă căsătoresc cu tine, o consola el.

Mai era și Lisa, cea amuzantă și plină de viață, transformată de norocul ce a dat peste ea. Ajunsă în apartamentul din Nairobi, cu toată averea ei în două valize, aduse o atmosferă de fericire contagioasă, la care au răspuns instantaneu și copiii. Erau mici, influențabili, obișnuiți cu schimbările în viața lor destul de tumultuoasă. Curând, realizează Pat, Lisa îi va lua locul în inimile lor averse de dragoste. Nu mai era niciun semn de suferință pentru Harland, poate nici nu l-a iubit vreodată. Nu erau prea mulți bărbați arătoși la Morongo și, bănuind Pat, Lisa l-a ales pe Harland în lipsă de altceva. Pat nu se mai simțea vinovată în legătură cu toată povestea, chiar dacă nu fusese niciodată vina ei.

Inevitabil, sosi și ziua despărțirii. Lisa era tăcută din cauza fericirii, însă copiii compensau cu discuțiile lor interminabile. Au luat ultimul mic dejun, după care urmă un telefon prin care erau anunțați că domnul Drayton-Duke îi aștepta în mașină. Veniră și câțiva angajați să-i ajute cu bagajele. Pat, care avea brațele pline cu pachetele făcute pe ultima sută de metri și cu ursulețul de pluș, coborî cu Lisa și cu cei doi copii. Urmară ultimele săruturi, îmbrățișări și câteva lacrimi în ochii

mari ai lui Peter, o strângere de mână prelungită din partea lui Paul și o privire entuziastă din partea Lisei, care vroia să spună "Chiar plec în Anglia!"

Mașina își făcu loc în traficul aglomerat și dispăru pentru totdeauna.

Simțindu-se golită sufletește, Pat porni spre apartamentul pustiu. Se așeză pe canapeaua din camera de zi, atât de animată acum câteva minute, și simți o singurătate acută. Era mai dureroasă decât și-ar fi putut imagina și-și acoperi fața cu mâinile. Așa va fi toată viața ei, de acum înainte? Fără o locuință sau avere, fără un scop... nedorită de nimeni...

Se calmă brusc. Se autocompătimea prea mult! Dacă-și punea puțin mintea la contribuție, sigur ar fi găsit ceva să facă în viitor. Între timp, începu să facă ordine în apartament, să mai ascundă prăpădul făcut când au împachetat totul în grabă. Dacă va avea grijă și se va concentra asupra curățeniei, va reuși să treacă peste acea zi îngrozitoare.

Alături, doamna Millar era și ea ocupată, pregătindu-se să plece acasă. În douăzeci și patru de ore va fi în drum spre ferma sa din ținutul Aberdare. După ce luă masa singură, Pat bătu la ușa ei și o întrebă dacă o poate ajuta cu ceva. Va fi îngrozitor de singură când va pleca și această femeie minunată. O primi cu brațele deschise:

– Draga mea, intră, te rog! Sunt atât de zăpăcită cu toate actele pe care trebuie să la duc la spital lui Tom, în seara aceasta.

Îi arată un teanc de hârtii oficiale: actele de proprietate asupra fermei și tot ce mai dețineau ei. Deja vorbise cu un agent imobiliar să se ocupe de ferma lor.

– Sper că n-o vor vinde prea curând, în primul rând pentru că mai am atât de multe de făcut înainte s-o dau noului proprietar. Mai sunt și animalele... Îmi va lipsi atât de mult...

Abia când se opri să servească o cafea o întrebă pe Pat care sunt planurile ei de viitor.

– Totul pare atât de schimbat! Copiii aceia drăguți au plecat în Anglia... Cred că ești pierdută fără ei.

– Așa este. A fost totul neașteptat, pentru că domnul Drayton-Duke a trebuit să se ducă s-o ajute pe sora lui, a cărui soț a murit.

– Vai, Doamne! Numai neazuri peste tot! Probabil te vei duce acasă, la familia ta în Morongo, nu-i așa?

– Nu, răspunse Pat nehotărâtă. Voi mai sta aici puțin și voi încerca să-mi găsesc o slujbă în Nairobi. Problema este că n-am nicio calificare. Poate voi face un curs de secretară, apoi mă voi angaja la un birou.

– Deci, chiar ești într-o situație dificilă acum.

– Foarte dificilă!

– Drăguța de tine! Ce-ar fi să mergi cu mine la ferma de la Marala și să mă ajuți cu toate treburile care le mai am de făcut în următoarele săptămâni?

Pentru moment, Pat era prea surprinsă pentru a spune ceva.

– Mă tem că nu-ți voi putea oferi un salariu prea mare...

– Nu, doamnă Millar, protestă Pat. Dacă aș veni, nici n-aș vrea un salariu. Am economiile mele și m-aș bucura să petrec mai mult timp cu dumneavoastră, să văd peisajele și ferma.

Deodată, simți că se deschide o nouă ușă în fața ei. Totul era pus la punct în câteva minute; vor pleca a doua zi dimineată cu mașina cam veche a doamnei Millar. Ușurată, Pat se duse la ea în apartament și începu să împacheteze.

– Vei avea nevoie de haine groase, îi spuse doamna Millar, și de niște cizme înalte de piele. Este un ținut cam sălbatic și trebuie să fii protejată de șerpi când mergi pe câmp.

Cu simț de aventură, Pat se duse în oraș și-și cumpără niște cizme pentru safari, o geacă groasă și o haină de ploaie. Chiar dacă ar fi avut timp să se ducă până la Morongo, n-ar fi găsit ceva potrivit printre hainele ei din Londra. Seara, când era sigură că tatăl ei va fi acasă, telefonă la fermă pentru a le comunica noutățile. Arline, care-i răspunse la telefon, o condamnă, așa cum preconizase și Pat.

– Ce fel se slujbă mai este și asta? Să ajuți o necunoscută care stă în sălbăcie. Tatăl tău va avea un cuvânt de spus în legătură cu asta. Sper că ți-ai dat seama că din cauză că ai fost adoptată în Anglia n-ai un pașaport eliberat în Kenya și n-ai dreptul să fii angajată aici.

– Nu voi fi plătită. Este doar un aranjament între prieteni, răspunse Pat, spre uimirea Arlinei.

Pat fusese totuși afectată de cuvintele ei. Nu se gândise până atunci că, deși părinții ei erau din Kenya, era posibil ca ea să nu obțină cetățenia. Însemna că va trebui să se întoarcă în Anglia? Pentru ea, acest lucru era îngrozitor. Africa era țara ei, aici erau rădăcinile ei.

Veni și tatăl ei la telefon, amabil și înțelept. El spera că se va întoarce acasă, unde va fi întotdeauna binevenită. Între timp, câteva săptămâni în ținuturile înalte din Marala îi vor prinde bine.

– Cunosce familia Millar și le știu și ferma, spuse el pe neașteptate. Stau în Kenya de foarte mult timp și i-am întâlnit la câteva reuniuni ale localnicilor. Este un om de ispravă și un fermier adevărat. Îmi pare rău să aflu că e bolnav. Va trebui să-mi fac timp să-l vizitez la spital.

Cel puțin, avea binecuvântarea tatălui ei. Era fericită că-i spusese că va fi întotdeauna binevenită acasă, nu că și-ar fi dorit să se ducă, dar, până la urmă, cu sau fără Arline, era casa ei și tatăl ei o dorea alături și o iubea. Vocea lui era plină de grijă și de dragoste și conta foarte mult pentru ea. Dacă n-ai dragoste, de orice fel, se gândi Pat, e ca și cum ai

fi mort. De fapt, nici nu exista viață fără dragoste. Greșise respingând dragostea oferită de Paul? Era prea târziu să se mai gândească la asta. Întorsese spatele la iubire și afecțiune, pentru o pasiune sălbatică fără șanse. Nu era de-ajuns doar să primești dragoste, trebuia s-o și oferi în schimb.

Timpul trecu imediat, împachetând, făcând curățenie pentru a lăsa apartamentul în ordine, trecând pe la doamna Millar pentru a o ajuta cu ce se mai putea. Nu reuși să doarmă prea mult în ultima noapte în apartament, ducându-se la culcare foarte târziu și trezindu-se devreme. Soarele abia apăruse pe cer când cele două femei ieșeau din oraș spre nordul țării. Doamna Millar conducea foarte bine și o asigură pe Pat că mașina fusese reparată de curând.

– Singura noastră legătură cu civilizația, spuse ea. Întotdeauna am tratat-o cu respect.

După ce mâncară ceva la marginea unui drum, Pat trecu la volan. Lăsară în urmă ținuturile de câmpie cu tufișuri și antilope. Doamna Millar îi explică faptul că aproape toată țara devine rezervație naturală. Așa și trebuia să fie, pentru că majoritatea animalelor sălbatice erau pe cale de dispariție din cauza vânătorilor, braconierilor și a animalelor de pradă.

– Orice s-ar întâmpla, continuă doamna Millar, întotdeauna vor fi prea mulți elefanți, străbătând țara în turme, sfâșiind cei mai folositori copaci. Întotdeauna poți să-ți dai seama pe unde au trecut. Am văzut la vremea mea o întreagă pădure distrusă. Sunt mai dăunători decât seceta, ciuma și lăcustele la un loc.

Acestea erau bestiile pe care le înfrunta Harland!

– Sunt și mai periculoși când stai în calea lor, spuse doamna Millar și continuă cu alte povești înfricoșătoare despre victimele elefanților.

– Vin și-n apropierea fermei voastre? întrebă Pat, destul de speriată.
– N-au mai venit în ultimul timp, de câțiva ani buni. Trăiesc în mare parte adunați în rezervații, dar uneori câțiva evadează și trebuie să vină vânătorii să-i prindă.

– Cunosc pe cineva care se ocupă cu așa ceva. Harland Scott.

– Am auzit de el. Unul dintre cei mai buni vânători din Kenya... fiul familiei Scott din Duruku. Nu știi în ce zonă s-a dus de data asta?

– Mă tem că nu știu, spuse ea, regretând că nu i-a cerut mai multe informații lui Paul.

– Sper să nu fie aproape de Marala, zise doamna Millar cu puțin egoism.

Era după-amiază când au ajuns la fermă. Urcaseră treptat și aerul avea un miros proaspăt de munte. Pat se uită fascinată în jur. Salcâmi erau atât de verzi, iar iarba atât de deasă, presărată cu flori minuscule răsărite după ultima ploaie. În zare se vedeau vârfurile violete ale munților, cu cele mai abrupte creste.

Întorcându-se, văzură o casă din piatră, cu acoperiș de țiglă roșie și o verandă imensă. În fața casei, se întindea o grădină plină de flori multicolore.

– Biata mea grădină! se văită doamna Millar, coborând din mașină.

În ușa casei își făcu apariția un bărbat înalt, spre care doamna Millar se îndreptă fericită. Îl salută și-i dădu mai multe informații în legătură cu prezența lui Pat. Karano o salută, apoi se duse să aducă bagajele din mașină. Doamna Millar îi arătă casa. Camera de zi era mare, cu mobilier masiv, iar în mijloc domnea un șemineu.

– Trebuie să aprindem focul seara, aici în munți, îi explică doamna Millar și o conduse în dormitorul ei.

Era o cameră mică și goală, cu multă umezeală. Pentru o secundă,

Pat își aminti luxul ce-l lăsase în urmă, apoi deschise fereastra ce dădea spre grădină. Uitându-se în zare, văzu conturul neclar al munților și se gândi la Harland. Ținutul Karaki... numele acesta apărui în mintea ei.

– Mi-am amintit unde s-a dus Harland Scott la vânătoare de elefanți: în ținutul Karaki.

– Este valea dintre dealurile de jos, spuse ea. Este destul de departe ca să putem dormi liniștite, mai ales că Harland Scott este pe urmele lor. Este o rezervație mare acolo. Poate va reuși să-i aducă spre ea, spuse doamna Millar și se aplecă să dea drumul la un calorifer electric.

– Aici, producem singuri curent la un generator electric construit de Tom, anunță ea cu mândrie, și tragem apă curentă de la râu. Suntem norocoși că avem și telefon, pentru că nu suntem prea departe de drumul principal. Este un obiect cam scump, dar nu ne-am fi descurcat fără el. Ne va ajuta să vindem mai ușor casa.

Au făcut patul împreună și Pat s-a așezat pe el, observând cu mirare că era foarte comod. Doamna Millar se duse să pregătească masa de seară. Pentru o vreme, Pat își așeză bagajele în dulap, apoi se duse din nou la fereastră, întrebându-se care o fi valea Karaki. Nu putea să-l uite pe Harland nici măcar aici în sălbăticie. Își dorea ca doamna Millar să nu-i fi dat atâtea detalii despre cruzimea elefanților.

Ceva mic se mișca pe verandă și-i atrase atenție. O vererită? Se aplecă să vadă mai bine. Conștient de faptul că este privit sau speriat de mișcarea bruscă, animalul se opri, aruncând o privire furioasă. Ochișorii de mărimea unor nasturi o fixau cu atenție, apoi scoase un sunet, parcă ar fi dorit s-o întrebe ceva. Pat râse zgomotos, ceea ce se pare că a încurajat micuța creatură. Cu mișcări rapide se cățăra pe peretele bungaloului și în câteva secunde fu atât de aproape de Pat, încât aceasta se dădu înapoi și strigă la doamna Millar. Aceasta veni

grăbită să vadă ce s-a întâmplat, dar nu părea deloc îngrijorată:

– De ce te sperii, este Mikky, mangusta noastră!

Luă micuța creatură în brațe și intră cu ea în cameră. Era foarte fericită că n-o părăsise cât timp a fost plecată în Nairobi. Probabil Karano a avut grijă de ea.

– O am de vreun an, spuse ea, îndreptându-se împreună cu Pat în camera de zi. Nu sunt doar niște animăluțe de casă drăguțe, ci sunt și foarte folositoare pentru că omoară șerpii, șoarecii și insectele.

Serviră masa, un amestec de gustare și cină, unde Mikky își primi și ea partea. Avea niște maniere impecabile. Cine va mai avea grijă de ea când doamna Millar va pleca în Anglia? se întreba Pat, dar a fost destul de atentă să nu aducă acest subiect dureros în centrul atenției. Totul era foarte primitiv, liniștit, focul ardea ușor, fotografiile de familie erau împrăștiate prin cameră, în așa fel încât luxul din Chenstone Towers era dat uitării.

Urmără niște zile foarte frumoase. Nu doar Mikky o amuza pe Pat, ci și cele două capre, Rosie, vacuța, găinile gălăgioase și oile de care avea grijă Karano, și câinele lui ciobănesc. Bătrânul angajat nu avea prea multă energie; avea grijă de grădină și de animale atât cât putea. Obosit după munca din săptămânile trecute, lăsa acum totul pe umerii doamnei Millar. Ea, cu ajutorul lui Pat, mulgea caprele și vaca, dădea de mâncare la găini și la pui. Trebuia să le trimită la culcare seara și să le închidă cu grijă pentru a le feri de animalele sălbatice. După ce terminau toată treaba, stăteau de vorbă sub lumina lunii.

– Uite luna plină! exclamă doamna Millar încântată. Trebuie să te uiți la ea peste umărul stâng și să-ți pui o dorință.

– Îmi doresc să stau aici pentru totdeauna, oftă Pat cu privirea spre valea Karaki.

– Și eu la fel! rosti și doamna Millar cu ochii în lacrimi, dar și mai mult îmi doresc ca Tom să se însănătoșească și să fim fericiți în Anglia.

Ce bine este să ai pe cineva care te iubește și se gândește la tine, cugetă Pat.

În ziua următoare, vremea se mai schimbă. Nori de ploaie se adunară în spatele munților. Cunoscând capriciile vremii, doamna Millar prezise că furtuna va fi foarte puternică. Strânsesă animalele mai devreme, căci furtunile la munte pot fi foarte violente, chiar mortale. Se asigurară că Mikky este în casă, închiseră ușile și ferestrele, în timp ce tunete puternice se auzeau tot mai aproape. Toată grădina era cuprinsă de o liniște înfricoșătoare. Întreaga catastrofă se dezlănțui abia pe la miezul nopții – o furtună tropicală. Pat, ascunsă în pat, uitase cât sunt de înspăimântătoare ploile aici și se bucură când doamna Millar, aflată în camera alăturată, îi spuse că poate veni la ea dacă nu poate să doarmă.

Îmbrăcată într-o cămașă de noapte, se așază pe marginea patului doamnei Millar, care-l împărțea acum cu Mikky. Acesta apărea din când în când de sub pătură făcându-le pe amândouă să râdă, ceea ce fără îndoială îl jignea.

– Mă bucur atât de mult că ești aici, începu doamna Millar, când un tunet puternic izbucni în apropiere. Aș fi fost înspăimântată dacă eram singură pe o furtună ca aceasta. Chiar și când este senin, totul pare dezolant fără Tom. N-ar fi fost la fel de rău dacă familia Tarrant ar fi locuit alături. El era pădurar și de multe ori trebuia să plece, iar doamna Tarrant venea adesea pe bicicletă să mai stăm de vorbă. Casa lor este la vreo trei kilometri de aici, la marginea pădurii.

Se pare că doamna Tarrant se cam săturase de viața în sălbăcie și hotărâse să se mute înapoi în Anglia, unde domnul Tarrant își găsisse un

post într-un nou parc ce se construia în zonă.

– Acum este un nou pădurar în locul lui, dar din cauza bolii lui Tom n-am avut ocazia să-l cunosc. Îl cheamă Randall... necăsătorit, mi se pare.

Un alt tunet violent se auzi chiar când doamna Millar încheia fraza și toată camera părea cuprinsă de flăcări din cauza fulgerului. Pat își acoperi fața cu mâinile, simțind că se apropie sfârșitul lumii, dar, din fericire, ploaia începu și tunetele se mai răriră. Doamna Millar spuse că ce-a fost mai rău a trecut și coborî să facă ceai, ceea ce amândouă își doreau.

Pat dormi până târziu dimineată, trezindu-se când soarele strălucea pe cer, iar florile își ridicară deja capetele și toată grădina era înviorată după ploaie. Surprinzător, nu se produsese multe pagube, doar linia telefonică fusese deranjată.

– Dumnezeu știe când va reuși să vină cineva s-o repare, spuse doamna Millar, supărată.

Mai târziu, doamna Millar se plânse că nu se simte bine și, până la sfârșitul zilei, temperatura îi crescuse la 39,5 grade.

– Cred că este malarie, se gândea ea. Mi se mai întâmplă uneori, din cauza vremii. Dacă am noroc, în douăzeci și patru de ore îmi trece.

Optimismul ei n-o ajută. Boala o lăsa și revenea la intervale regulate cu frisoane, transpirație și dureri. Deja, după a treia zi, doamna Millar era doar umbra persoanei pe care o cunoscuse Pat.

– Ar trebui să chemăm un doctor, sugera Pat. N-aveți de luat vreun tratament, chinină poate?

– Am uitat să mai cumpăr din Nairobi și nu știu cum putem chema un doctor dacă nu merge telefonul, apoi închise ochii, prea obosită să se mai gândească la ceva.

Pat merse în curte să vorbească și cu Karano.

– Doamna Millar are febră mare. Unde putem vorbi cu un doctor?

Karano, căruia nu-i plăceau întreruperile sau întrebările neașteptate, o privi o clipă somnoros, apoi spuse că cel mai apropiat medic este doctorul Mkono, la peste treizeci de kilometri, într-un sat numit Basana.

– Aș putea să merg cu mașina până acolo, din moment ce nu-l pot suna.

Karano dădu din cap și-i spuse că nu mai au destulă benzină pentru o astfel de călătorie. Pat se așeză pe o cutie de lemn murdară, simțind că o lasă puterile. În ultimele zile se ocupase de doamna Millar zi și noapte, făcând și treburile casei și ajutându-l pe Karano prin curte. Ploile reveneau în fiecare seară. Uzi și obosiți, Pat și Karano aveau grijă de oile speriate și căutau găinile ascunse de frică. Aduna ouăle, număra găinile la culcare, le dădea de mâncare, reuși chiar să mulgă vaca; caprele erau peste puterile ei și doar Karano reușea să se ocupe de ele. El era bătrân și avea reumatism, dar reuși să se ocupe de treburile lui, tăind lemne și cărându-le în casă. Pat făcea focul în fiecare zi pentru a mai diminua umezeala, dar lemnele erau verzi și se aprindeau foarte greu, umplând întreaga cameră cu fum.

Pat stătea pe cutia de lemn și se gândea.

– Trebuie să cer ajutor de undeva. Unde este cea mai apropiată cabină telefonică?

Karano nu știa ce înseamnă cabină telefonică, dar îi spuse că domnul Randall sigur are un telefon și o va lăsa să-l folosească. Pat se uită la norii de pe cer și se întreba dacă va veni ploaia din nou. Mai era o oră până la apusul soarelui, așa că mai avea timp să se ducă la Randall înainte să se întunece.

– Va trebui să culci tu găinile, pentru că trebuie să plec dacă vreau să ajung pe lumină la domnul Randall.

– Cum te vei întoarce? Drumurile sunt periculoase noaptea.

– Probabil că domnul Randall mă va aduce cu mașina lui. Așa este normal. Nimeni nu m-ar lăsa să merg trei kilometri pe jos pe întuneric.

– Dacă nu este acasă?

– Va exista un telefon acolo. Voi găsi eu o mașină... comand un taxi din cea mai apropiată localitate.

Pat începu să râdă aproape isteric, gândindu-se la toate problemele. Karano se uită cu milă la ea, apoi își văzu de treburile lui. În bungalou, Pat își luă haina de ploaie și ghetetele, apoi se duse să-i spună și doamnei Millar ce are de gând să facă, dar sărmana femeie adormise adânc, respirând cu dificultate.

– Dumnezeuule, n-o lăsa să moră! se rugă ea în gând și ieși în grabă din casă.

Trebuie să aducă un doctor cât mai repede. Drumul deveni din ce în ce mai îngust și se întuneca. Transpirația i se scurgea pe față când văzu în depărtare o căbănuță de lemn. Oare era casa domnului Randall? Trebuia să fie! Ar fi murit dacă trebuia să mai meargă pe jos. Se apropie de verandă, bătut la ușa casei și așteptă să-i deschidă cineva. Se auzea cineva scriind la mașină și cu siguranță nu auzise bătăile ei la ușă. Ocoli casa și ajunse la fereastră, unde văzu un bărbat stând la o masă veche, cu hârtii împrăștiate peste tot. Avea umerii lați și o cămașă kaki, iar părul lui avea culoarea porumbului copt. Inima începu să-i bată cu putere.

– Mă scuzați, spuse ea agitată.

Harland se întoarce și se uită spre ea.

Capitolul 11

Se uitară unul la altul, uimiți. Pat era atât de șocată, încât pentru un moment nu mai simțea nimic. Fața lui Harland era inexpressivă, ca și cum n-o recunoscuse, ceea ce nu era chiar surprinzător. În ultimele trei zile, fusese prea ocupată pentru a se mai gândi la aspectul exterior, abia mai avea timp să se spele cu apă și cu săpun dimineța și seara. Părul, prins într-un coc la spate, era încurcat și murdar. Nu era de mirare că Harland se uita la ea șocat.

— Pat Frenton! spuse el în sfârșit. Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți în creierii munților, arătând de parcă i-ai escaladat tocmai din Nairobi? Pentru o secundă, nici nu te-am recunoscut.

— Știu că arăt înfricoșător, reuși ea să spună așezându-și o șuvită. Am venit să te întreb dacă aș putea folosi telefonul tău, spuse Pat fără a dori să mai adauge altceva.

Chiar și această cerere absolut normală părea ciudată în acel context și era nevoie să dea mai multe informații.

— Locuiesc cu doamna Millar, care este foarte bolnavă și trebuie

să-i găsec un doctor. Telefonul nostru s-a stricat din cauza furtunii.

Harland, încă la mașina de scris, se uita la ea ca și cum ar fi aterizat de pe o altă planetă.

– Credeam că ești deja în Anglia, cu Drayton-Duke. Când am plecat din Nairobi, spunea că se va duce în Anglia cu cei doi copii... cineva murise...

– Soțul surorii lui...

– Așadar, Paul pleacă în grabă la înmormântarea unei rude în partea cealaltă a globului și tu ajungi aici, în dealurile Aberdare, arătând de parcă ai scăpat din junglă. Nu înțeleg! Când va fi nunta?

– Nu va fi nicio nuntă. M-am angajat aici... o ajut pe doamna Millar la fermă. Nu mai vroiam să fiu guvernanta copiilor lui Paul... și nici Paul nu-și mai dorea acest lucru.

– Nu știam că ai fost guvernanta lor. Credeam că ești viitoarea lor mamă vitregă.

Își dorea să nu fie nevoită să-i explice toate detaliile și să știe de ce Harland era în locul domnului Randall.

– N-a mers; n-ar fi fost posibil. Ne-am dat amândoi seama de acest lucru până la urmă.

"Pentru căeram îndrăgostită de tine!" Inima-i bătea atât de tare, încât simți nevoia să spună totul cu voce tare, apoi își aduse aminte de doamna Millar

– Harland, te rog! Trebuie să găsec un doctor pentru doamna Millar. Arăta atât de rău când am plecat, încât am crezut că o să moară.

– Dumnezeuule, atât de rău se simte?

Harland sări grăbit în picioare, dărâmând scaunul. O luă de mână și o duse pe hol, unde era telefonul.

– Cu cine vrei să vorbești? Ai numărul de telefon?

– Cu doctorul Mkono, dar n-am numărul.
– El se ocupă de clinica Basana. Ne va face legătura telefonista de serviciu.

– Dacă-l cunoști, n-ai vrea să vorbești tu cu el? Este un doctor african și poate se așteaptă să vorbesc pe limba lui.

– Ce are doamna Millar?

– Malarie. O formă foarte gravă. De trei zile se chinuie... și nu mai este tânără să reziste.

Harland dădu din cap, ținând receptorul la ureche.

– Durează mult până fac legătura.

Se rezemă de perete și-i aruncă o privire contemplativă. Se lăsa noaptea și, în lumina aceea difuză, chipul îi era plin de umbre și cearcănele îi ieșeau în evidență. Părea obosit și slăbit, istovit de zilele și nopțile petrecute în valea Karaki. Parcă o privea dintr-un vis.

– De unde-ai știut că sunt aici?

– Nu știam. Credeam că aici locuiește un bărbat pe nume Randall.

– Așa este, dar el este plecat într-un rond, să sperie braconierii. M-a ajutat timp de două zile cu elefanții din valea Karaki și m-a rugat să vin la el să facem împreună raportul final.

Se auzi un sunet în telefon și Harland începu conversația:

– Clinica Basana, vă rog!

Îi făcu legătura imediat. Mai așteptară câteva momente, până când doctorul a fost chemat la telefon, după care Harland îi dădu receptorul lui Pat. Totul descurse foarte bine, întrebările medicului o făcură pe Pat să uite de emoții și-i oferă numele și adresa pacientei și principalele simptome, iar medicul îi spuse că va ajunge în cel mai scurt timp posibil. Pat închise și-i povesti și lui Harland ce au discutat.

– Ar trebui să mă întorc la doamna Millar.

– Cum ai ajuns aici?

– Am venit pe jos.

– Ai venit pe jos? Trei kilometri pe un drum necunoscut și noaptea se apropia!

– N-aveam altă soluție. Trebuia să telefonez de undeva și nu puteam folosi mașina doamnei Millar pentru că nu mai avea benzină.

– Nu ți-a fost frică?

– Ba da.

Harland vru să mai spună ceva, dar se opri câteva secunde, apoi zise pe tonul lui obișnuit:

– Te conduc eu. Mașina mea este în spatele casei. Dacă mă aștepți puțin, mergem.

După câteva minute, Pat era în mașina pe care o știa deja, lângă Harland.

– Tot nu înțeleg... unde te-ai întâlnit cu această doamnă Millar, care locuiește aproape singură în această margine de țară, cu un telefon și o mașină care nu funcționează și mai e și bolnavă de malarie?

– Locuia în apartamentul de lângă noi, în Chenstone Towers, îi explică Pat și continuă să-i spună, pe scurt, povestea doamnei Millar. Când mi-a propus să merg cu ea și s-o ajut, am acceptat imediat.

– Pentru că nu mai știai ce să faci după ce Paul a dispărut din peisaj și te-ai gândit că o excursie la țară te-ar mai înveseli.

– N-a fost chiar așa. Trebuia să fac ceva, să am un loc de muncă.

– Deci, tu chiar ai muncit.

Se înfioră când auzi cum accentuase ultimul cuvânt. De ce se poartă așa cu ea? O fată răsfățată, gata să se căsătorească pentru bani cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea, care se lasă sedusă de orice tânăr pe care-l întâlnește... Oare chiar așa gândea despre ea? Până când Paul, a

lăsat el să se înțeleagă, a dezamăgit-o.

– Știu că o să ți se pară ciudat, dar nu numai că muncesc, dar îmi și place. Aprind lemne umede, mulg vaca, caut prin șanțuri pline de șerpi ouăle găinilor, adun animalele noaptea, alergându-le prin ploaie. În ultimele câteva zile, a trebuit să fac și treaba în casă. Am gătit, am spălat, am avut grijă de sărmana doamnă Millar...

– Bine, nu-i nevoie să te lauzi. Am înțeles care-i ideea.

– Mătușa Judith a știut să mă învețe și câteva lucruri folositoare.

– Trebuie să fie foarte diferit alergatul prin șanțuri după ouă de ceea ce făceai tu la Londra.

Era atât de nervoasă în momentele acelea, încât își dorea să nu se fi întâlnit sau să nu fi vorbit cu el. Niciodată n-a vrut s-o cunoască pe ea cu-adevărat, era prea plin de el și avea o părere prea bună despre el însuși.

Restul drumului a fost o tăcere totală, fața lui Pat era împietrită, era o furtună mult mai puternică decât dragostea ei îndărătnică. Era ciudat cât de mult o măcina supărarea, ca și cum, cu toată indignarea pe care o simțea, el tot reușea s-o controleze.

Când ajunseră la fermă, Harland intră după ea în casă, spunându-i că ar vrea și el s-o viziteze pe doamna Millar.

– Am câteva cunoștințe generale despre malarie, pentru că am nevoie de ele pentru a putea profesa. S-ar putea să mai întârzie puțin doctorul Mkono.

Îl conduse supărată în dormitor. Ar trebui să se bucure că are un ajutor cu niște noțiuni de medicină, însă nu se putea gândi decât la durerea ei arzătoare. Dragoste? Ură? Poate că între cele două sentimente nu era nicio diferență.

Doamna Millar îi salută slăbită, însă coerentă. Se pare că o mai

lăsase febra, dar era doar o fază a bolii.

– Ce bine că ați venit, domnule Randall, spuse ridicând o mână tremurândă.

– Nu sunt Randall, sunt Scott, o corectă el, luând pulsul bolnavei. Stau în cabana pădurarului câteva zile. Randall era plecat când a ajuns Pat.

– Vă cunoașteți? se miră doamna Millar.

– Ne tragem din aceeași zonă... Morongo și Duruku.

– Ce bine! Ce coincidență!

– Ce-ați zice de o cană cu ceai cu foarte multă glucoză? sugeră Harland.

Pat se gândea că are grijă de bolnavă plin de el, ca și cum ar fi chiar doctorul Mkono și se duse să pună un ibric de apă pe foc. Harland o urmă.

– Inima îi bate cam aritmic, se pronunță el, dar nu trebuie să ne facem griji, având în vedere vârsta. Presupun că ia doze mari de chinină.

– Mă tem că nu. Nu mai avea deloc în dulapul de medicamente. Mi-a spus că a uitat să cumpere de la Nairobi.

– N-avea nici telefon, nici mașină, nici chinină, chiar dacă este predispusă la malarie; nu mi se pare o situație prea normală, nu-i așa?

– Nu, nu este.

"Și ce treabă ai tu?" dori să mai adauge, însă făcu ceaiul pentru doamna Millar și i-l duse în cameră. Între timp, Harland a adus din mașină o trusă de prim-ajutor care conținea nu doar chinină, ci și tablete de glucoză. După ce-i fuseseră administrate cele două medicamente și cana cu ceai, doamna Millar se simțea ceva mai bine și sugeră să servească și domnul Scott o cană cu ceai înainte de a pleca,

așa că Pat fu nevoită să pregătească și să i-l aducă în camera de zi. Discutară despre animale și despre fermă, iar Harland deveni interesat când află că aceasta era de vânzare.

– S-ar putea să fie interesat Randall. Cabana în care stă acum este de nelocuit. Această casă este din piatră, solidă, cu un acoperiș de țigle superb.

Pat află că Randall se va căsători în câteva săptămâni, iar mireasa lui va sosi din Irlanda.

– Este fiică de fermier. Dacă Randall ar cumpăra ferma, ar fi în stare să se descurce foarte bine. Randall mi-a arătat o fotografie cu ea. Este o fată minunată. Este foarte norocos!

Și mireasa lui Randall era foarte norocoasă, se gândi Pat cu invidie. Era conștientă că Harland încă o mai privea tăcut. Oare se gândea la Randall și la minunata lui soție?

Se auzi o mașină oprind în fața casei... sosea doctorul Mkono.

– Voi mai aștepta să văd ce părere are, spuse Harland, în timp ce Pat se grăbea să-l întâmpine pe doctor.

Era un tânăr cu tenul ca abanosul, cu dinți albi și cu privirea calmă. O examină pe doamna Millar și observă că aceasta trecuse peste ce a fost mai rău.

– Acum, îi spuse el lui Pat, are nevoie de odihnă, hrană și foarte multe lichide.

Le dădu niște cutii de chinină și mepacrin, medicamente ce previn malaria, și o sfătui pe doamna Millar să le ia regulat.

– Știu că așa trebuie, dar în ultimul timp nu m-am mai ocupat deloc de sănătatea mea, răspunse ea, și-i povesti doctorului problemele ei. Când mă voi muta în Anglia voi avea mai multă grijă de mine.

Doctorul o asigură că totul va fi bine și o sfătui să-l sune dacă mai

are nevoie de ceva. După plecarea acestuia, Harland hotărî și el să se îndrepte spre casă, dar înainte promise că va trece a doua zi să vadă dacă au nevoie de ajutorul lui. Pat îi răspunse aspru că este foarte amabil, dar era aproape sigură că se va descurca acum, când doamna Millar se simțea mai bine. El o asigură, în felul lui încăpățânat, că va veni oricum.

– Când își va reveni doamna Millar, îl voi aduce și pe Randall să vadă casa, adăugă el înainte să plece.

Săptămâna următoare fu destul de dificilă, pentru că Harland venea zilnic, aducând mici daruri pentru bolnavă, în special fructe, iar într-o zi i-a adus chiar și o biblică. Era foarte insistent și Pat îl suspecta că se poartă așa frumos pentru ca prietenul lui să capete casa, apoi se rușină de gândurile ei. În afară de două sau trei persoane care au cerut câteva detalii, Randall părea singurul interesat cu adevărat de fermă.

În prima zi în care doamna Millar s-a putut ridica din pat, Harland l-a adus pe prietenul său să vadă casa. Era un bărbat înalt, serios și sprinten, care părea făcut pentru a fi pădurar. Harland, bineînțeles, îl însoți și-i prezentă casa, grădina și celelalte construcții din jur, doamna Millar fiind mai mult decât mulțumită că nu trebuia să se ocupe ea de prezentare.

S-a purtat toată săptămâna ca și cum casa ar fi a lui, se gândea cu răutate Pat, ocupându-se, fără a fi solicitat, ba de una, ba de alta. A adus benzină pentru mașină, s-a tot dus la poștă până aceștia au trimis pe cineva să repare telefonul și l-a ajutat pe bătrânul Karano. A lăsat-o pe Pat să facă treburile mai ușoare, cum ar fi mulsul vacii sau hrănitul animalelor. "De ce nu se duce la Duruku, unde-i este locul?", răbufnea ea în interior, conștientă de privirea lui cinică. Cel mai greu i se părea lui Pat la bucătărie, unde nu se descurca prea bine cu mașina de gătit

cam stricată a doamnei Millar. Nu va uita niciodată cât s-a chinuit cu bibilica adusă de Harland!

În dimineța în care i-a vizitat Randall, a pregătit ceaiul și niște biscuiți din orz cu miere. Se pare că preparatele ei de patiserie n-au fost un succes, erau cam necopti în mijloc și arși pe margine și a trebuit să-i arunce aproape pe toți la găini.

Randall și Harland plecaseră deja, iar oferta pentru casă li se părea corectă. A doua zi urma să vină agentul imobiliar din Nairobi, să încheie vânzarea. Doamna Millar era foarte fericită.

– Casa a fost cumpărată de tineri căsătoriți! Totul este încurajator... viața începe, în loc să se termine, spuse doamna Millar, în timp ce o lacrimă i se scurgea pe obraz. Ne va fi mult mai ușor să plecăm în Anglia, știind că am lăsat casa pe mâini bune. O fată din Irlanda... mi-a spus Randall că e sigur că-l va iubi pe Mikky la fel de mult ca mine.

Din nou, în inima lui Pat se strecură invidia. Nu pentru că și-ar fi dorit să locuiască într-un loc izolat ca acela, nici pentru că-i vor lipsi peisajele minunate, răsăritul și apusul de soare, dealurile liliachii. Simțea o durere imposibil de explicat. Va trebui să plece atât de curând... știuse de la început că era ceva provizoriu.

– Ce vei face după ce mă întorc la Nairobi? o întreabă doamna Millar.

Stabiliseră ca Randall să se mute cât mai curând posibil, iar doamna Millar și soțul ei, care se simțea mai bine, vor zbura către Anglia după o scurtă ședere în Nairobi, timp în care se vor ocupa de toate formalitățile.

– Cred că mă voi duce acasă pentru o perioadă, răspunse Pat cu inima strânsă.

Îl va mai vedea pe Harland la Morongo? Își mai dorea să-l vadă? De câteva zile plecase spre Duruku, spre fericirea lui Pat, care se bucura să

scape de el. Pe măsură ce timpul trecea, supărarea ei se diminua; puterea asupra ei era la fel de mare ca la început, simțea în continuare că aparțin unul celuilalt. Dar nu era a lui Harland, așa cum nici Kenya nu era țara ei. Purta mereu în geantă viza. Visul ei african nu era altceva decât o imagine de care râdea Harland. Va trebui să se întoarcă în Anglia mai devreme sau mai târziu, dar măcar o avea pe Lisa acolo.

Căzută pe gânduri, părăsi bungaloul și se duse la plimbare. Doamna Millar era ocupată cu ultimele bagaje. A doua zi vor vinde și mobila învechită pe care Randall n-a vrut s-o cumpere. Era ultima noapte pe care o mai petreceau la ferma de pe deal.

Oprindu-se într-o poieniță, Pat se uită la peisajul din jurul ei. Muntele Kenya cu vârful lui înzăpezit, înconjurat de soarele tropical. Auzi pașii cuiva, se întoarse și-l văzu pe Harland apropiindu-se de ea. Se întorsese din Nairobi să mai stea câteva zile cu Randall și să-l ajute la renovarea casei.

– M-am gândit că vă voi putea ajuta pe tine și pe doamna Millar.

– Ești foarte amabil, dar am aranjat tot. Doamna Millar mă va duce la Nairobi mâine și tata va veni să mă aducă la fermă. Tocmai am vorbit cu el la telefon...

– După aceea?

– După aceea... nu mai știu. Probabil va trebui să mă întorc în Anglia. Nu mai am cetățenie kenyană, pentru că am fost adoptată de mătușa Judith.

– Vrei să obții cetățenia?

– Cum aş putea s-o mai obțin acum? întrebă ea mirată.

– Am în cap o soluție simplă.

– Vrei să spui că tatăl meu va putea cere să mă adopte? Să devin din nou fiica lui din punct de vedere legal?

– Nu, nu la asta m-am referit. Visul african, spuse el, aplecându-se cu ochii arzători spre ea. Sau ai uitat deja? Cândva, ți-am reproșat că dacă vei vedea adevărata Africă ai fugi imediat, îți mai amintești?

– Da, îmi amintesc.

– Acum, în această fermă de munte, ai cunoscut adevărata Africă, Pat... Am văzut cât te-ai chinuit, înhărmându-te la treburi pentru care nu erai pregătită, cu un curaj care m-a impresionat.

– Ce vrei să spui, Harland? întrebă ea, putându-și auzi bătăile inimii.

– Doar atât! M-ai impresionat! Totul la tine: frumusețea, pasiunea, inocența, curajul tău orb, felul în care ai mers prin pădurea întunecată pentru a căuta ajutor pentru doamna Millar... doream să-ți spun cât de mult însemni pentru mine. Nu-mi venea să cred că-ți place stilul meu dur de viață. Tu, cu eleganța ta londoneză, cu trecutul tău în lux și bunăstare. Cum aș fi putut să-mi imaginez... Chiar și acum...

– Vai, Harland, oftă ea.

Se apropie și o luă în brațe. Sărutul n-a mai fost ca cel din Durvassa, n-au mai invadat-o flăcări de pasiune, ci doar o pace desăvârșită. Își putea da seama că și Harland era foarte liniștit, ca și cum ajunseseră acasă după o lungă călătorie. După toată suferința întâlnirilor și petrecerilor, neînțelegerilor și inconsecvențelor, s-au îndreptat, în mod misterios, spre acest moment.

– Te-am iubit de la început, dar păreai atât de diferită de mine. Eram supărat pe mine pentru că eram atât de nesăbuit, uneori eram nervos chiar și din cauza ta...

– Gata, Harland! Nu-mi mai povesti!

Îi acoperi gura cu mâinile arse și aspre din cauza muncii. El îi luă mâinile și le lipi de obraz.

– Sărmanele tale mâini, Pat. La mine nu va mai fi așa de greu; este

o cabană îngrijită și vor fi și angajații care vor face treburile grele... izbucni în râs. Parcă aş interviewa o viitoare menajeră! Vai, draga mea Pat, nu vreau să te aduc în casa mea, ci în inima mea!

Își îngropă buzele în părul ei. Era doar foșnetul pădurii – noaptea africană lăsându-se ușor peste ei, absorbindu-i, pierduți în iubire, în acest vis fără de sfârșit.

Sfârșit